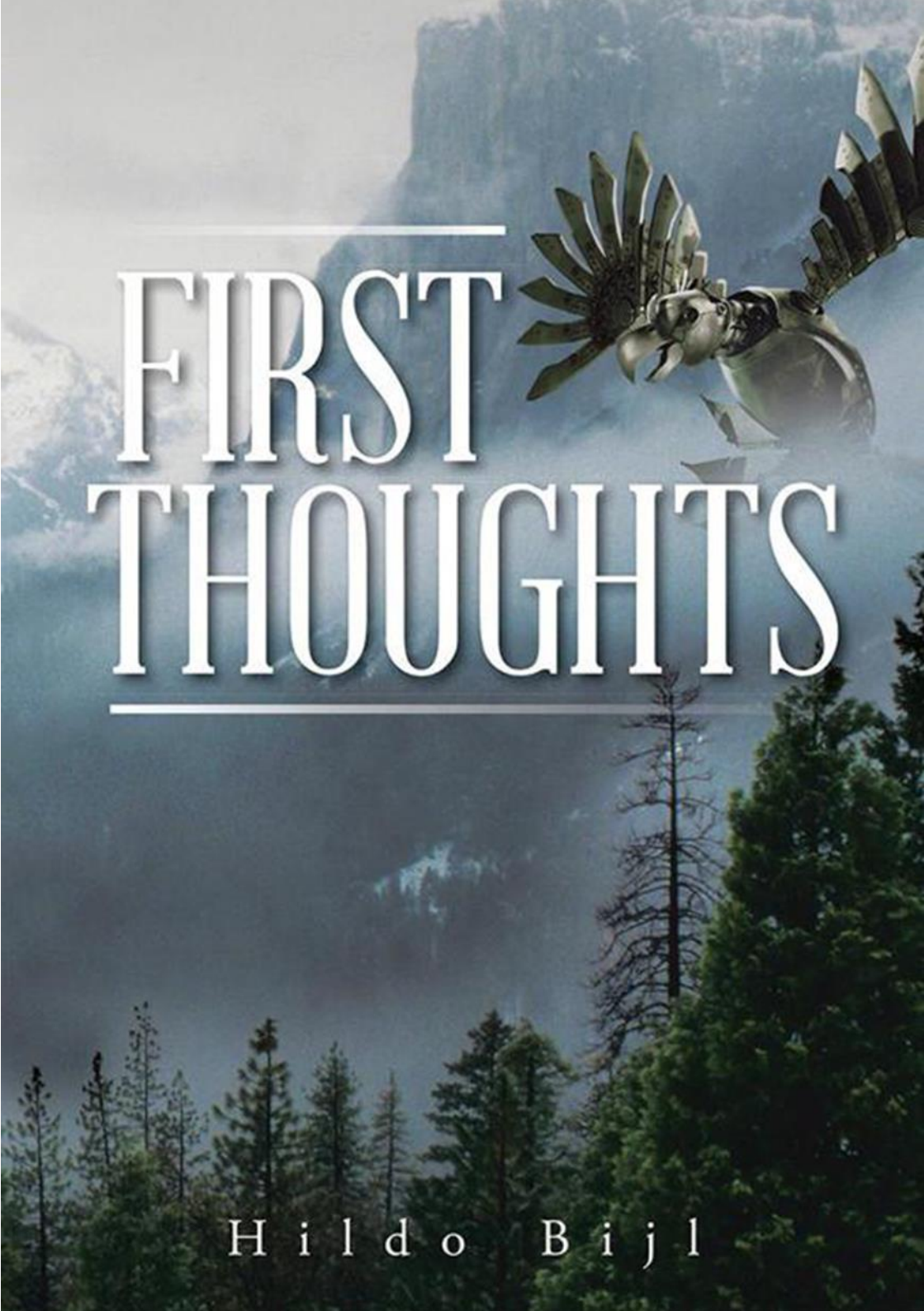

A mechanical bird, resembling a robotic phoenix or a futuristic eagle, is shown in flight against a backdrop of a misty mountain range and a dense forest of evergreen trees. The bird has a metallic body with visible joints and a fan-like structure on its back. The title "FIRST THOUGHTS" is written in a large, white, serif font, with horizontal lines above and below the word "FIRST".

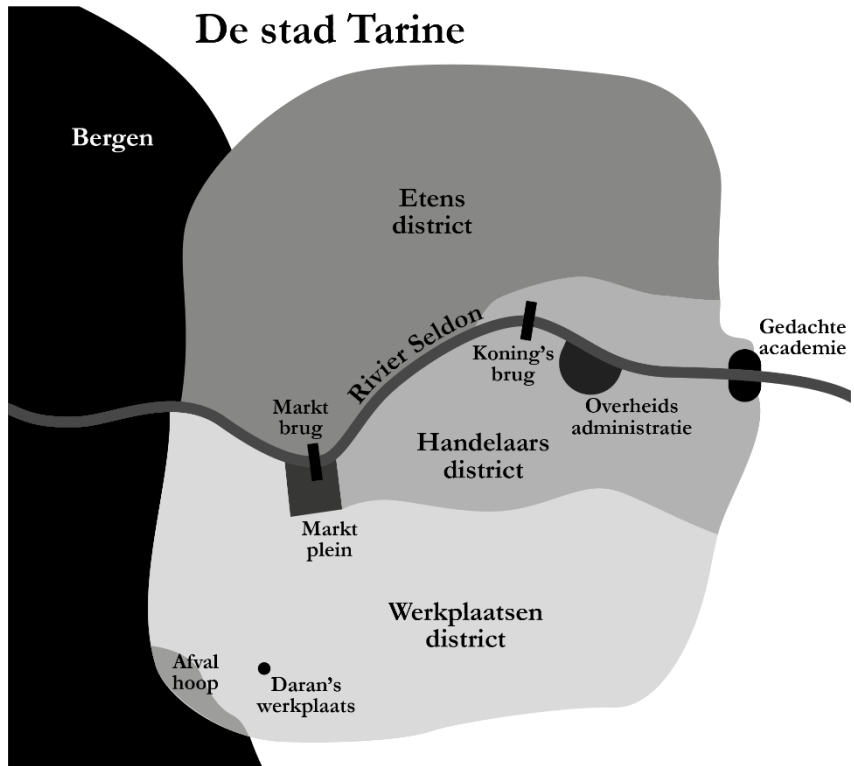
FIRST THOUGHTS

H i l d o B i j l

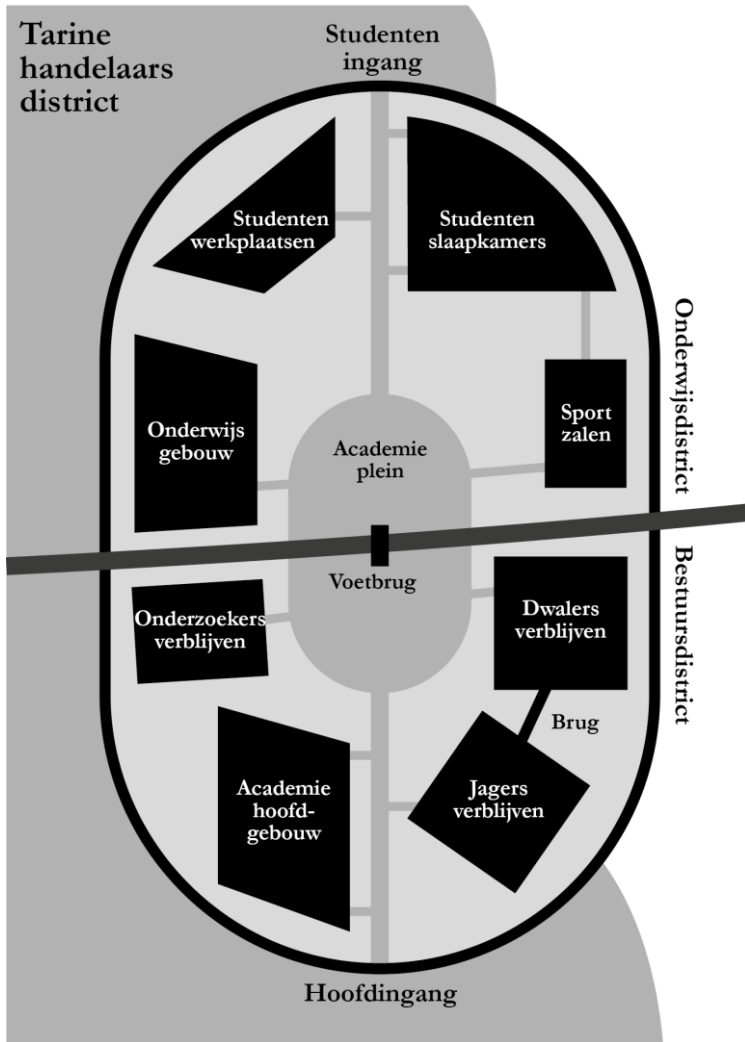
Deel 1 – Afgedwaalde gedachten

In Kantara is de Gedachteacademie verantwoordelijk voor het bewaren van de vrede. Cruciaal hierbij zijn de gizmo's, handgemaakte wezens met de capaciteit om zelf te denken. Alleen de Academie heeft de geheimen om ze te maken, wat hun heerschappij verzekert. Totdat één van hun leiders vermist raakt. Tussen het afval vindt Daran een afgedankte machine en besluit om hem te repareren. Maar terwijl hij de fijne kneepjes leert van hoe het werkt, moet hij ook leren hoe hij anderen, die willen hebben wat zomaar op zijn pad terecht kwam en tot het uiterste gaan om het te krijgen, een stap voor kan blijven. Met meerdere mensen die hem achterna zitten, is er één vraag om te beantwoorden: wie kan hij vertrouwen?

De stad Tarine

De Gedachteacademie

Proloog – Een pijnlijk afscheid

Nolan klopte op de metalen schouders van zijn gizmo, terwijl hij de grote vogel uit zijn stalling leidde. Zoals altijd was het mechanische gevaarte blij om hem te zien en gretig bedelde hij om een knuffel, maar Nolan was daar nu niet in de stemming voor.

“Weet je zeker dat dit niet morgen kan?” vroeg hij aan Baltar, maar zijn vriend en collega schudde zijn hoofd.

“Dit moet je nu zien.”

De twee mannen stegen op van het dak van het gebouw en in het licht van de ondergaande zon vlogen ze naar het zuidwesten.

Baltar had Nolan verteld dat hij een heel belangrijke aanwijzing had gevonden over het grote aantal “ongelukken” van dwalers de laatste tijd, maar hij zei er ook bij dat het iets was wat Nolan zelf moest zien. Natuurlijk was Nolan, als hoofd van de dwalers, erg geïnteresseerd in wat Baltar gevonden had. Het probleem was alleen dat de timing niet bepaald optimaal was.

“Zijn de Vrije Geesten bij dit alles betrokken?” schreeuwde Nolan boven het geruis van de langsrazende wind uit. Hij vermoedde al een tijd dat deze groep rebellen achter de verdwijningen zat.

“Ik zei toch, deze aanwijzing moet je zelf zien!” riep Baltar terug. Ze vlogen nu over het handelaarsdistrict van de stad. “Trouwens, wat is er zo belangrijk dat je bijna niet mee kon komen?”

“Het is nogal ingewikkeld,” bekende Nolan, “maar waarschijnlijk heb ik een zoon.”

“Wat?” schreeuwde Baltar uit. “Eeuwige vrijgezel Nolan heeft een kind? Hoe kan dat?”

“Dat wil ik dus uitzoeken!” Nolan merkte op dat ze inmiddels boven het werkplaatsendistrict vlogen. Zelfs vanaf hun hoogte was het duidelijk dat dit een veel armer gedeelte van de stad was. De straten waren kleiner en donkerder, met overal rommel.

“Dus waar is die kleine knul?” vroeg Baltar.

“Blijkbaar zorgt mijn broer voor hem.”

“Je broer? Maar die heb je al in jaren niet gesproken!”

En dat was precies wat Nolan zo vreemd vond aan de hele situatie. Maar echt tijd om er over na te denken was er niet, want juist op dat moment stegen drie jagers op vanuit de stad en begonnen de twee dwalers te achtervolgen.

Deels verbaasd, deels bezorgd, keek Nolan Baltar aan.

“Relax,” probeerde Baltar hem gerust te stellen. “Het zijn jagers. Ze staan aan onze kant. Het is niet alsof we gezochte criminelen zijn.”

Toch bespeurde Nolan iets vreemds in Baltar’s stem. Twijfel? Zelf was hij ook niet zeker. *Waarom zouden ze ons anders achtervolgen?* vroeg hij zich af. *En waarom trekken ze –* “Arbalesten!”

Het verbaasde Nolan nog meer. *Waarom arbalesten? De Gedachte Academie gebruikt altijd pistolen!* Maar toen drong het tot hem door. *Ze willen het geheim houden dat er zelfs binnen de Gedachte Academie overlopers zijn.*

Snel analyseerde hij de situatie. “We moeten ons opsplitsen!” riep hij naar Baltar. “Jouw gizmo is sneller. Nilas is een betere klimmer. Wij verslaan ze wel in hoogte.”

Baltar knikte. “Denk scherp.”

“Denk scherp,” wenste Nolan terug, terwijl Baltar snelheid maakte. Toen wendde Nolan zich tot zijn gizmo. “Nilas, we hebben wat problemen.” Het was een zin die hij vaker gebruikt had. Hij wist dat Nilas nu alles zou geven om de jagers eruit te vliegen.

Tot Nolan’s verbazing vlogen alle drie de jagers achter hem aan. *Oke, het gaat dus niet om dwalers vandaag, maar alleen om mij.* Hij vond het vreemd. *Zelfs als ik ze niet afschud, zal Baltar iedereen vertellen wat er gebeurd is. Hun hele plan om de verdwijningen er als ongelukken uit te laten zien zal mislukt zijn.*

De drie jagers vlogen inmiddels een stuk onder Nolan. Maar toen zag Nolan dat ze hun arbalesten op hem richtten. *Kunnen die dingen zo ver omhoog schieten?* Hij besloot dat hij er niet achter wilde komen. Op het moment dat de jagers schoten, week hij uit naar rechts. Geen van de pijlen trof doel, maar Nolan verloor wel wat hoogte. De jagers kwamen dichterbij.

Nolan probeerde het verlies goed te maken door nog sneller te klimmen, maar hij wist dat binnen enkele seconden de arbalesten herladen zouden zijn. Nog een uitwijkmanoeuvre zou te veel hoogte kosten. Hij besloot er op te gokken dat het hoogteverschil groot genoeg zou zijn.

Dit bleek een fatale fout te zijn.

Zodra de drie jagers weer schoten, merkte Nolan dat er iets mis was. Nilas had moeite om zijn linker vleugel te bewegen. *Ongelooflijk,* dacht Nolan. *Ze moeten precies de centrale besturingskabel van de vleugel hebben geraakt.* Onmiddellijk begonnen ze hoogte te verliezen en te spinnen. In hun duikvlucht

schoten ze de jagers voorbij. Het drietal nam niet eens meer de moeite om de achtervolging in te zetten. Maar opeens was Baltar daar, naast ze in de duikvlucht.

“Baltar, steek je hand uit!” riep Nolan, maar toen zag hij Baltar’s gezicht. Het straalde spijt uit.

“Sorry Nolan. Ik wou dat het anders kon.”

“Baltar, niet jij ook al!” Hij kon het niet geloven. Baltar was niet alleen zijn vriend, maar ook zijn plaatsvervanger. De Vrije Geesten zouden nu een grote sprong dichterbij het overnemen van de Gedachte Academie zijn. Al Nolan’s werk zou tevergeefs zijn.

“Vaarwel,” zei Baltar, terwijl hij zijn duikvlucht af brak.

Nolan keek naar beneden en zag de grond steeds dichterbij komen. Hij wendde zich tot de enige die hij nu nog vertrouwde.

“Nilas, zonder mij kun je misschien nog veilig landen.”

Een luid gekrijs gaf aan dat Nilas hier niets van wilde weten.

“Goed, dan gaan we samen.” Terwijl Nolan zijn armen om Nilas’ metalen nek heen sloeg, doken ze de grond tegemoet.

Hoofdstuk 1 – De eerste ontmoeting

Daran wist dat hij Tobin verslagen had. Binnenkort zou zijn broer helemaal vastgezet zijn, welke zetten hij ook zou doen. Tobin had het alleen nog niet door.

“Je hebt weer zo’n grijns op je gezicht,” merkte Tobin op. “In hoeveel beurten ben ik dood?”

“Acht,” reageerde Daran.

“Pff, ik denk maar vijf zetten vooruit,” zuchtte Tobin. “Spellen doen met jou is ook niet leuk meer.”

Op dat moment kwam Leroy binnen. “Zijn jullie nog lang bezig?” vroeg hij.

“Neehoor pap,” antwoordde Tobin. “Daran heeft me weer compleet afgemaakt.”

“Medelijden tonen kan hij niet hè?” lachte Leroy.

“Nee, maar denken wel,” zei Tobin. “Wanneer sturen jullie hem weg naar de Gedachte Academie?”

“Alsof ik daar ooit binnen zou komen,” brieste Daran. “Dan had ik toch echt aan de andere kant van de stad op moeten groeien.”

“En mij op laten groeien zonder lief klein schattig broertje om te pesten?”

“Lief en klein? Ik ben maar tien maanden jonger dan jij!”

“Dat is genoeg jongens,” eindigde Leroy de discussie. “Er moeten weer wat onderdelen bezorgd worden. Tobin, kan jij naar je moeder gaan? Zij legt je uit waar alles heen moet.”

Tobin knikte en ging naar de werkplaats.

“Daran, we hebben nog wat groenten nodig voor het eten vanavond,” vervolgde Leroy. “Kun jij bij de markt wat gaan halen?”

“Maar ik wilde vanmiddag nog bij Magnus langs gaan,” klaagde Daran. Hij was al zo lang als hij zich kon herinneren bevriend met de oude onderdelenhandelaar. Magnus had altijd boeiende verhalen om te vertellen, en sinds hij onlangs met pensioen was gegaan, kon Daran op bijna elk tijdstip van de dag langskomen.

“Dat kan vanavond ook nog wel,” vond Leroy. “Kun je opschieten? Ik wil zo al gaan koken.” Leroy gaf de jongen wat geld, waarna Daran richting de markt vertrok.

Zoals altijd was het weer extreem druk. Met moeite perste Daran zich tussen de mensenmassa door, op zoek naar de juiste kraam. In de menigte liepen zelfs een paar Erydiërs rond. *Wat doen zij hier?* Bezoekers van het buurland Erydon waren erg zeldzaam, vooral omdat het zo goed als onmogelijk was om tussen de twee landen heen en weer te reizen. Of je moest er een lange voettocht door de wilde Amuni bossen voor maken, of je moest er helemaal omheen varen, over de verraderlijke Aryn oceaan.

Na weer door de menigte opzij geduwd te zijn, bevond Daran zich opeens in een open ruimte. Geschrokken realiseerde hij zich waarom. Vlak voor hem liepen twee mannen in denkeruniformen. Met angst in de ogen keek Daran naar de rode strepen. *Jagers*.

“Ga opzij knul,” zei één van hen, terwijl hij Daran hardhandig uit de weg schoof. Struikelend vloog Daran een marktkraam in. Zonder in te houden vervolgden de twee jagers hun wandeling

door de markt. Een cirkel van open ruimte volgde hen bij elke stap.

Achter Daran klonk het geluid van brekend glas. Een versierde glazen bol barste in stukken uiteen. Daran keek op in de ogen van een boze kraamhouder.

“Nu zul je het betalen ook,” zei de man, terwijl hij Daran in zijn kraag greep. Hij stak zijn hand in Daran’s zak en haalde het geld eruit.

Daran keek om zich heen voor hulp, maar geen van de omstanders besteedde enige aandacht aan hen.

“Acht kanta’s, dat moet genoeg zijn,” grijnsde de man. Hij duwde Daran terug de mensenmassa in.

Een groot gevoel van oneerlijkheid kwam in de jongen op. Zelf als het zijn fout was dat de bol brak, dan nog was het ding lang niet acht kanta’s waard.

Daran stak zuchtend zijn handen in zijn haar. *Hoe kan ik nu eten halen?* Hij overwoog om naar huis te gaan en het hele verhaal aan Leroy en Mikai te vertellen, maar die gedachte gooide hij gelijk overboord. Ze zouden hem nooit geloven. Dus bleef er nog maar één optie over.

Met een geïnteresseerde blik benaderde Daran de groentekraam. Hij pakte een groot stuk kool vast en bestudeerde het, totdat de kraameigenaar een andere kant opkeek. Op dat moment zette hij het op een rennen.

Maar de kraameigenaar zag het. “Hey jij, kom terug!” riep hij verontwaardigd. Tot Daran’s verbazing zette de man de achtervolging in.

Daran rende zo snel als hij kon weg. Toen de mensenmassa minder dicht werd, durfde hij het aan om achter zich te kijken, maar net toen Daran weer voor zich uit keek, botste hij tegen iemand aan en viel op de grond.

“Jij weer?” zei een geïrriteerde stem. Geschrokken keek Daran op. Het was de jager die hem eerder tegen de kraam aan had geduwd.

De kraameigenaar stormde hijgend de cirkel binnen. “Hij heeft net die kool gestolen!”

De tweede jager keek op. “Dus hij is een dief? Daar hebben we wel een plek voor.” Daran wist dat hij nu flink in de problemen zat.

De kraameigenaar was echter ook niet tevreden. “Hoe zit het met compensatie? Er zit nu vuil op. Ik kan het niet verkopen zo!”

“Spoel het af,” reageerde de eerste jager onverschillig. Hij trok Daran omhoog en wilde hem net afvoeren toen een vrouw uit de mensenmassa tevoorschijn kwam. Ze droeg een lange bruine jas, waarvan de capuchon een schaduw over haar gezicht wierp.

“Wacht even,” zei ze met gezag. “Hij hoort bij mij.” Ze richtte zich tot de kraameigenaar en gaf hem een paar munten. “Is dit genoeg compensatie voor je moeite?”

De kraameigenaar knikte. “Dat is het zeker. Dankjewel.”

De vrouw glimlachte. “Dan denk ik niet dat we nog een probleem hebben. Jagers, ik bedank jullie voor je hulp.”

De jagers waren, indien mogelijk, nog verbaasder dan Daran. Voordat ze konden reageren, leidde de vrouw Daran weg.

Aan de rand van de markt bleven ze staan en deed de vrouw haar kapuchon af. Ze had lang, steil, donkerblond haar en fel-

blauwe ogen. Daran schatte dat ze rond de dertig jaar oud was. Hoewel ze Daran bekend voor kwam, kon hij zich niet herinneren haar ooit te hebben gezien.

“Bedankt,” was het enige wat hij uit wist te stamelen.

De vrouw glimlachte. Daran wist niet waarom, maar hij had het gevoel alsof ze dat al een lange tijd niet meer gedaan had.

“Je weet dat stelen verkeerd is, toch?”

“Ik weet het,” zei Daran. Hij vertelde haar wat er gebeurd was.

“Ah, dat verklaart dingen,” knikte de vrouw. “Ik vroeg me al af waarom een veertien-jarige jongen ooit een kool zou stelen. Maar hoe gaat het met je familie? Hebben jullie genoeg geld?”

“Mijn ouders hebben een kleine werkplaats waar we onderdelen maken. Ik help regelmatig mee. Het verdient niet veel, maar we hoeven geen honger te lijden ofzo.”

De vrouw glimlachte weer.

“Het spijt me echt,” verontschuldigde Daran zich, “maar ik moet nu gaan. Ik moest eigenlijk al thuis zijn.”

“Het geeft niet Daran. Weet je wat? Ik heb iets voor je.” Ze gaf Daran een klein rinkelend zakje. “Dit moet voorkomen dat je weer in de problemen raakt.”

Daran keek met grote ogen naar de inhoud. *Munten. Meer dan de werkplaats in een hele maand verdient.*

“Waarvoor is dit?” vroeg Daran, nog steeds verbaasd.

“Wat jij wilt. Besteed het aan je hobbies. Je weet wel, de dingen die jij interessant vindt.”

Daran wist weer niet wat hij moest zeggen, behalve nog een keer “Bedankt.” Hierna rende hij richting huis, met de kool onder zijn arm.

Zoals verwacht waren Daran's ouders niet blij.

"Waar bleef je zo lang?" vroeg Mikai. "We waren al ongerust over je."

"En ik zat op je te wachten," ging Leroy verder. "Wat heb je trouwens met die kool gedaan? Er zit allemaal aarde op."

Daran fronste gefrustreerd. Hij was niet in de stemming voor dit soort opmerkingen. "Ik was even met iemand blijven praten," riep hij uit. "Is dat nu ook al verboden? Wat ga je doen? Jagers op me afsturen?"

"Je praat zo niet tegen je ouders!" schreeuwde Mikai terug. "Ga direct naar je kamer!"

Boos gooide Daran de kool in Leroy's handen, stormde naar zijn kamer en gooide de deur hard achter zich dicht.

Het was die avond erg stil tijdens het eten. Alleen Tobin, die niet wist wat er gebeurd was, vertelde nog wat. Maar zodra iedereen alles op had, ging Daran weer naar zijn kamer. Hij was er alleen niet van plan om te blijven.

Hij opende een klein luikje in zijn muur en kroop er door heen. Het luikje sloot automatisch achter hem, en wel op zo'n manier dat niemand ooit zou zien dat er iets met de muur aan de hand was. Hij was nu in een kleine kruipruimte onder het schuine dak van het huis. Hij kroop verder, in het zwakke schijnsel van het licht dat door kieren in de vloer vanuit de huiskamer naar boven scheen. Aan het einde van de kruipruimte zat nog een luik, dat hij naar boven kantelde. Hij klom er doorheen, naar het dak van het huis. Met behulp van een regenpijp gleed hij vervolgens naar

beneden, tot hij veilig met beide voeten op straat stond aan de achterkant van het huis.

Het was inmiddels al een jaar terug dat Daran de twee luikjes had gemaakt. Hij kreeg het idee nadat hij in een ruzie door Mikai naar zijn kamer was gestuurd. Sindsdien gebruikte hij de geheime route regelmatig, om niet langs Leroy en Mikai te hoeven lopen als hij naar buiten wilde. Helaas had hij nog geen makkelijke manier gevonden om weer terug naar binnen te gaan.

Daran wilde eerder nog langs Magnus gaan, maar daar was hij nu niet meer in de stemming voor, en dus zette hij koers naar de grote afvalhoop aan de rand van de stad. Hij was daar regelmatig op zoek naar afgedankte onderdelen die hij kon repareren. Er was altijd een hoop te vinden op de afvalhoop, van kapotte onderdelen tot compleet functionerende wagens tot oude – en inmiddels illegale – vliegtuigen. Soms vond hij zelfs menselijke overblijfselen in de afvalhoop, hoewel hij daar nooit erg blij van werd.

Maar bovenal was de afvalhoop een erg goede plek om na te denken, zonder dat ook maar iets je afleidde. En dat was precies waarom hij er deze keer heen ging.

Daran klom over de verschillende heuvels heen naar de grootste berg afval, helemaal achterin. Het was zijn favoriete denkplek, aangezien hier toch bijna nooit iemand kwam. Op de top ging hij zitten.

Waarom bemoeien Leroy en Mikai zich toch zo veel met wat ik doe? vroeg hij zich af. Het frustreerde hem dat hij niet gewoon kon gaan en staan waar hij wilde. Waarschijnlijk zou Mikai, als hij

thuis kwam, wel weer vragen waar hij geweest was. Daran was niet van plan weer uitgebreid verslag te gaan doen.

Tot Daran's verbazing zag hij in zijn ooghoek iets bewegen. Geïnteresseerd liep hij er naartoe. Aan de onderkant van de heuvel lag een grote metaalachtige vogel. Het had twee erg lange vleugels, maar ze waren allebei compleet in stukken gescheurd. Van de onderkant van de vogel was ook niet veel over. De metalen 'huid' zat er op veel plekken niet meer aan en ook de staven waar zijn poten uit bestonden waren op meerdere plaatsen gebroken, maar voor de rest leken de meeste systemen nog heel te zijn.

Daran keek nog eens goed naar de vogel en kon het toen niet laten om te glimlachen. *De vleugels zijn gemaakt van aluminium. Weten ze niet dat je dezelfde sterkte kunt bereiken met minder gewicht als je composieten gebruikt?*

Toen kwam er een gedachte in hem op. *Alle echt ingewikkelde systemen lijken nog heel te zijn. Als ik uit kan vinden hoe ik de vleugels en de klauwen kan repareren, dan kan ik dit ding weer werkend krijgen. Het zal zelfs nog beter zijn dan voorheen!*

Maar zodra Daran de vogel met de buik omhoog draaide, begon het te schudden, alsof het doodsbang was. *Ik kan er maar beter voor zorgen dat dit ding niet meer beweegt*, dacht Daran. Hij bekeek hoe alle draden verbonden waren. Blijkbaar kwam alles samen in een klein metalen doosje in het hoofd van de vogel. Zodra Daran de kabels van dit doosje losgekoppeld had, bleef de machine doodstil liggen.

Daran deed het doosje in zijn zak en ging zitten. *Waar begin ik?* Toen merkte hij op dat er verderop nog iemand de afvalhoop

aan het verkennen was. Het was een klein meisje met kort blond haar.

Waarom zou iemand op dit tijdstip nog op de afvalhoop zijn? vroeg Daran zich af. Ook al vraagt zij zich nu vast hetzelfde van mij af. Ik denk dat ik ook beter maar naar huis kan gaan. Het wordt al laat.

Daran pakte een groot stuk zeildoek dat even verderop lag en gooide het over de vogel heen. Terwijl hij naar huis liep, begon hij zich af te vragen waar hij de vogel zou gaan repareren. *Ik kan het niet op de vuilnisbelt laten, of iemand zal het stelen. Ik kan het ook niet mee naar huis nemen. Mikai zou het nooit goed vinden. Misschien kan ik het bij Magnus neerleggen. Ik zal het hem morgen wel vragen.*

Toen Daran thuis kwam had hij nog geen zin om naar binnen te gaan. Hij stond nog een minuutje voor de deur rond te kijken. Aan het einde van de straat zag hij een meisje dat van de ondergaande zon leek te genieten. *Ik kan waarschijnlijk niet eens kijken naar hoe de zon onder gaat, zonder dat Mikai gaat vragen wat ik aan het doen ben,* dacht Daran pessimistisch. *Ach, ik kan maar beter naar binnen gaan. Anders sta ik hier morgen nog.*

Die nacht, voordat Daran zijn bed in klom, keek hij nog eens goed naar het kleine doosje dat hij mee had gebracht van de afvalhoop. Het verbaasde hem hoe zwaar het was, maar zo vreemd vond hij het ook weer niet. Het was immers het belangrijkste onderdeel van de hele vogel. Waarom zou alles er anders mee verbonden zijn?

Toen merkte Daran de vijf letters op die in de bovenkant van het doosje gegraveerd waren. “Nilas” stond er.

Nou Nilas, laten we kijken of we jou weer terug de lucht in kunnen krijgen.

Hoofdstuk 2 – Plannen bespreken

“Jij bent vroeg op vandaag,” merkte Magnus op toen Daran zijn keuken in stormde. De oude man zat nog aan zijn ontbijt. “Wat wil je vragen?”

“Hoe wist je dat ik iets wilde vragen?” vroeg Daran verrast.

Magnus keek op van zijn bord met een blik die zei, *waarom zou je anders zo vroeg voor mijn neus staan?*

Daran snapte de hint. “Nou, ik heb gisteren iets gevonden op de afvalhoop dat ik wilde repareren. Ik vroeg me af ... kan ik dat hier doen?”

“Ik dacht dat je ouders een werkplaats hadden?”

Nu was het Daran's beurt om Magnus aan te staren, maar zijn blik zei meer iets in de trant van, *Laten we het maar niet over mijn ouders gaan hebben.*

“Ah, weer problemen? Je kunt dat soort dingen het beste uitpraten.”

“Alsof ze me geloven,” snoof Daran.

“Leg gewoon alles zo duidelijk mogelijk uit vanuit jouw oogpunt. Als je alleen vertelt hoe *jij* dingen ervaren hebt, kunnen mensen nooit beweren dat je het mis hebt.”

Daran bleef met zijn armen over elkaar staan. *Ik kwam hier niet voor een spoedcursus ‘Hoe om te gaan met ouders.’*

“Vooruit,” zei Magnus uiteindelijk. “Ik heb de laatste tijd toch ruimte over. Gebruik de achterste kamer maar.”

“Mooi! Mag ik ook je kar lenen om het op te halen?”

“Alleen als ik nu rustig verder mag ontbijten.”

Na een kort “Bedankt!” vloog Daran de keuken uit, op weg naar de afvalhoop.

“Dit is niets voor Nolan,” sprak Quenton zijn gedachten hardop uit. De onderzoekerleider begon ongerust te worden.

Voor de tweede dag op rij was Nolan niet op komen dagen bij de korte ochtendbesprekingen van de gedachtenraad. Het zou niet de eerste keer zijn dat Nolan niet bij de bespreking zou kunnen zijn, maar het was wel de eerste keer dat niemand enig idee had waar hij. En nu was het al twee keer op rij gebeurd.

“Laten we Baltar er maar weer bij halen,” zei Arin. De jagerleider gebaarde naar zijn gizmo, een groot hond-achtig gevaarte, om de deur te openen, waarna Baltar naar binnen stapte. Het was de standaard procedure – als de leider van een afdeling niet bij de bespreking kon zijn, zou in zijn plaats zijn vervanger aanwezig zijn.

“Ik denk dat we vandaag maar één belangrijk ding hoeven te bespreken,” begon Quenton. “Waar is Nolan? Ik kan me niet herinneren hem gezien te hebben in de afgelopen twee dagen. Baltar, wanneer heb jij hem voor het laatst gezien?”

“Eergisteren,” antwoordde de dwaler. “Hij vertrok toen ’s avonds met Nilas, ik geloof richting het zuidwesten. Hij zei dat het om dringende familiezaken ging.”

“Familiezaken?” herhaalde Quenton vol ongeloof. “Nolan heeft geen familie. Hij was al een wees toen hij bij de Gedachte Academie begon.”

“Dat verbaasde me ook,” knikte Baltar. “Maar Nolan had erge haast, dus ik vroeg maar niet verder.”

Quenton vond de hele situatie maar vreemd. Wat minder onduidelijk was, was wat er nu gedaan moest worden. “Nolan is vermist. We moeten een zoektocht opzetten om hem te vinden.”

“Inderdaad,” knikte Arin. “Een vermist persoon is normaal iets voor de dwalers. Nu de leider van de dwalers vermist is, is dit nog meer het geval. Baltar, jij leidt de zoektocht. Je zult willen beginnen met het ondervragen van de denkers over wanneer zij Nolan voor het laatst gezien hebben. Vraag ook mensen in het zuidwesten van de stad of ze hem langs hebben zien vliegen. Hij kan niet zonder spoor verdwenen zijn.”

Baltar knikte. “Ik begin er gelijk aan.”

“Alle andere zaken kunnen wachten tot Nolan terug is,” besloot Arin. “We komen morgenochtend weer bij elkaar, met hopelijk wat resultaten. Denk scherp.”

“Denk scherp,” knikte Baltar.

Toen Quenton de vergaderruimte verliet, was hij absoluut niet blij met de situatie. Hij was nog maar enkele weken terug verkozen tot leider van de onderzoekers, nadat de oude Alixan eindelijk met pensioen was gegaan. Als Nolan echt vermist was, zouden ze binnenkort nog een onervaren leider hebben in de gedachteraad.

Maar dat was niet de enige reden waarom Quenton ongerust was. Nolan had jaren lang geprobeerd om bepaalde veranderingen in de Gedachte Academie door te voeren. Hij had hier, dankzij de meer conservatieve Arin en Alixan, alleen nooit veel succes mee gehad. Sinds Quenton’s verkiezing tot onderzoekerleider begonnen dingen eindelijk te verbeteren, maar Quenton twijfelde dat de verbeteringen er zonder Nolan ook daadwerkelijk zouden komen.

En dan was er ook nog het hoge aantal ongelukken van dwalers de laatste tijd. Als Nolan ook een ‘ongeluk’ had gehad, dan zou de Gedachte Academie een serieus probleem hebben. Het zou haast zeker betekenen dat er iets of iemand achter zat. En met het al lage aantal dwalers beloofde dat niet veel goeds.

Quenton was erg benieuwd naar de bespreking morgen. Hij hoopte dat Baltar dan al wat resultaten zou hebben, maar wachten was niets iets wat Quenton graag deed.

“Laat ik maar eens kijken wat ik in de archieven over die familiezaken kan vinden,” zei hij tegen zichzelf.

Het viel Daran op hoe licht Nilas was, toen hij de grote vogel door het huis van Magnus sleepte. Toch koste het nog wel wat moeite om hem op de juiste plek te krijgen. Toen Nilas eindelijk de achterste kamer bereikt had, ging Daran er hijgend bij zitten. Net op dat moment kwam Magnus binnen.

“Waar heb je dat gevonden?” vroeg hij verbaasd.

“Op de afvalhoop. Dat had ik toch al verteld?”

“Ja, maar dat ding is van de Gedachte Academie. Zij gooien zoiets echt niet weg.”

“Nou, dus wel,” zei Daran heel simpel. “En ik ga hem repareren.”

“Ik hoop dat je wel weet dat dat illegaal is? Vliegende dingen zijn bij wet verboden. En trouwens, hoe wil je dit ding ooit besturen? Het lijkt me niet dat ze de gedachtekern er in hebben laten zitten.”

“Maak je geen zorgen. De besturing regel ik wel. En het is alleen illegaal om het te laten vliegen. Er is geen wet die zegt dat ik hem niet kan repareren.”

Magnus glimlachte. Ze wisten allebei dat, als de vogel eenmaal gerepareerd was, hij moest en zou vliegen voordat Daran tevreden was. En hoewel dat niet helemaal toegestaan was, zag Daran aan de grijns op Magnus' gezicht dat de oude man dat niet heel erg vond.

“Laten we kijken wat er moet gebeuren,” stelde Magnus voor. Rustig liep hij een rondje om de vogel en bekeek de binnenkant. “De meeste systemen zijn intact, inclusief de bladverwerker. Hier hebben we geluk mee. De sensoren zien er nog goed uit. Het besturingsgedeelte ontbreekt, maar jij schijnt dat opgelost te hebben. De batterijen zijn uitgelekt, dus je hebt nieuwe nodig. En de huid en de vleugels moeten ook volledig opnieuw gemaakt worden, inclusief de actuatoren. ”

Daran was niet heel blij met het nieuws. De vleugels en de huid kon hij grotendeels zelf maken, maar actuatoren en batterijen waren duur. Dat zou aardig wat geld gaan kosten.

“Ik begin wel met het maken van de vleugels,” concludeerde hij. “Heb je daar nog tips voor?”

“Zeker wel. Bij vleugels is de vorm enorm belangrijk,” legde Magnus uit. “Weet je waarom een vogel in de lucht blijft?”

Daran schudde zijn hoofd. “Geen idee,” bekende hij.

“Lucht gaat aan twee kanten langs de vleugel. Door de buiging en de stand van de vleugel gaat dit aan de bovenkant heel snel. Aan de onderkant gaat het juist langzamer. De lucht wordt daar wat

afgeremd. Langzame lucht oefent meer druk uit dan snelle lucht, en dus wordt de vleugel omhoog geduwd.”

“Dat klinkt best logisch,” vond Daran.

“Je moet wel oppassen. Als de luchtstroom verstoord wordt, door bijvoorbeeld een ruwe vleugel, dan gaat de lucht trillen en draaien en heb je er bijna niets meer aan. Zorg dus wel dat je vleugels zo glad mogelijk zijn.”

“Dat is een kwestie van goed schuren,” wist Daran.

Samen bespraken de twee wat de beste vorm van de vleugel zou zijn. Magnus haalde er een boek bij met allemaal vleugelvormen. Het viel Daran op dat de oude man wel heel veel van vliegende dingen af wist, en er ook met de minuut enthousiaster over begon te worden. Tegen het einde van de middag besloot hij er naar te vragen.

“Hoe kan het dat je eigenlijk zo veel van vleugels af weet?”

“Dat komt omdat ik ze vroeger zelf ontwierp en bouwde.”

Daran keek verbaasd op. “Ik dacht dat vliegende machines verboden waren buiten de Gedachte Academie?”

Het gezicht van Magnus betrok. “Die regel bestaat nog maar 24 jaar,” zei hij zacht.

“En jij was erbij toen hij ingevoerd werd?” gokte Daran.

“Inderdaad,” knikte Magnus. Het was even stil voordat hij begon met zijn verhaal. “Ik was altijd al gefascineerd geweest hoe je dingen kon laten vliegen. Ik was dus ook enorm blij toen ik bij de werkplaats mocht werken die de beste vliegende dingen van het land bouwde. En al snel bouwde ik daar een goede reputatie op. Ik kreeg zelfs mijn eigen onderzoeksgroep.

“Op een dag kreeg mijn groep de opdracht om het snelste vliegtuig ooit te bouwen. Na maanden van berekeningen en ontwerpen stuurden we eindelijk een eerste testvliegtuig de lucht in. Het overtrof al onze verwachtingen.”

“Dat moet vast mooi geweest zijn,” vermoedde Daran.

“We waren zeker tevreden,” bevestigde Magnus. “Maar we waren niet de enigen die zo verrast waren. Rond ons testterrein was ook een onderzoeker van de Gedachte Academie. Hij had nog nooit gevlogen, maar was spontaan op het idee gekomen om luchtproeven te doen. We weten niet precies wat er gebeurd was – waarschijnlijk raakte die sukkel gewoon afgeleid door ons vliegtuig – maar hij viel van zijn gizmo af.”

“Gizmo?” vroeg Daran.

“Zo noem je zo’n dier-achtige machine van de Gedachte Academie, zoals je projectje hier,” legde Magnus uit. “De Gedachte Academie gaf ons de schuld van het ongeluk. Om dit soort incidenten in de toekomst te voorkomen, stelden ze de wet in dat alleen de Gedachte Academie vliegende dingen mocht gebruiken.”

“Niet echt positief voor je werkplaats, gok ik.”

Magnus schudde zijn hoofd. “Het was een enorme klap. Niet veel later stond de helft van de mensen daar op straat zonder werk. Dat stuk frees-schroot Elmero gooide mijn groep er als eerste uit.”

“Elmero, die naam ken ik,” zei Daran.

“Ja, nu is hij één van de ministers van dit land. Minister van ambachten, om precies te zijn. Hij was juist voor die plek gevraagd om het feit dat hij het bedrijf gered had. Maar vraag me niet hoe.

Een hoop mensen zijn daar meer dan alleen hun baan kwijtgeraakt.”

Met een glazige blik op zijn gezicht staarde Magnus voor zich uit. Daran vermoedde dat het voor hem niet makkelijk geweest moest zijn. Niet alleen was hij zijn baan kwijt, maar ook kon hij niet meer werken aan zijn levenspassie. En om het erger te maken kreeg hij nog de schuld ook.

Het leek Daran beter om niet verder te vragen. Hij wist niet hoe pijnlijk de geschiedenis lag bij Magnus, maar hij wilde het risico niet lopen om er achter te komen. En tenslotte was het ook tijd om huiswaarts te keren.

Daran stond niet bepaald te popelen om terug te gaan, aangezien hij weer problemen verwachtte. Wat hij echter niet wist was dat de problemen van een heel ander soort zouden zijn dan hij ooit had kunnen verwachten.

Hoofdstuk 3 – Een verlies van vrijheid

Waarom moesten ze de voordeur van het huis nou net op slot doen? vroeg Daran zich af. Nu was de enige normale manier om het huis binnen te komen via de werkplaats. En daar waren Leroy en Mikai natuurlijk aan het werk. Daran probeerde zo snel en onopvallend mogelijk langs te lopen, maar die poging was bij voorbaat al gedoemd om te mislukken.

“Daran, kunnen we even met je praten?” vroeg Mikai.

Daran kwam tot de conclusie dat hij in ieder geval kon kijken waar ze precies over zouden beginnen, en dus volgde hij ze gehoorzaam naar de woonkamer. Leroy en Mikai gingen op de twee grote stoelen zitten. Daran plofte neer op de bank tegenover hen.

Leuk, dit begint al steeds meer op een ondervraging te lijken, besefte hij zich.

Nog steeds was het stil in de kamer. Uiteindelijk was het Mikai die de stilte verbrak. “Mag ik vragen waar je vandaag geweest bent?”

“Bij Magnus,” reageerde Daran kort.

“De hele dag?” vroeg Leroy.

“Ja,” knikte Daran. Leroy en Mikai wisselden een blik uit die het voor Daran duidelijk maakte dat ze hem niet geloofden. *Waarom zou je een vraag stellen als je het antwoord toch niet gelooft?* vroeg Daran zich af.

Leroy zuchtte voordat hij sprak. “Daran, als je het huis uit gaat, hebben we graag dat je ons verteld waar je heen gaat en wanneer je terug komt.”

Daran begon boos te worden. Daar ging zijn vrijheid. “Waarom?” was het eerste dat uit hem kwam.

“We willen gewoon weten waar je bent,” legde Mikai uit. Daran verwachtte half dat het gevolgd werd met *elke minuut van de dag*, maar die toevoeging bleef uit. Toch was hij er zeker niet blij mee.

“Kunnen jullie me voor de verandering niet eens vertrouwen?” vroeg Daran, half schreeuwend. Leroy en Mikai keken verbaasd op bij die uitbarsting. “Maar dat zou natuurlijk te veel gevraagd zijn. Het is niet alsof jullie dat ooit gedaan hebben.”

Woedend stormde Daran naar zijn kamer, waar hij zijn deur weer hard dicht sloeg. Hij ging op zijn bed zitten, vechtend tegen de tranen. *Waarom moeten ze altijd zo bemoeizuchtig zijn?* Helaas kon hij niet op het antwoord komen. Wat hij wel wist, was dat hij even op zichzelf moest zijn om na te denken, en dit was daar niet de ideale plek voor.

Daran opende het luik en kroop de kruipruimte in. Hij stapte over Nilas' doosje en zijn zak met geld, die hij daar verborgen had voor het geval dat zijn ouders ze op de een of andere manier vonden en in beslag namen. Toen hij boven de huiskamer langs kroop, zo geruisloos als hij maar kon, hoorde hij Leroy en Mikai praten door de spleten in de vloer. Geschrokken bleef hij doodstil zitten en hield zijn adem in.

“Maar hij blijft maar verdwijnen naar ik weet niet eens waar!” Het was Mikai's stem.

“Denk je dat hij dingen aan het stelen is ofzo?” vroeg Leroy. Daran schrok. *Is dat waar dit allemaal om gaat?*

“Ik weet het niet,” bekende Mikai. “Ik ben gewoon ongerust. Wat doen we als er iets met hem gebeurt? Hoe kunnen we hem dan ooit vinden?”

Er hing een stilte in de kamer. Daran beseftte zich dat ze een goed argument had. *Waarom zei ze dat dan net niet tegen mij?*

“Denk je dat het de verkeerde beslissing is geweest om hem hier in huis te nemen?” vroeg Mikai zo zacht dat Daran niet zeker wist of hij het wel goed hoorde.

“Dat heeft hier absoluut niets mee te maken,” reageerde Leroy onmiddellijk. “Het is gewoon een periode in zijn leven waar hij doorheen moet.”

“Nou, ik hoop dat hij er snel doorheen is dan, want al die ongerustheid wordt nog eens mijn dood.”

Schuldgevoelens begonnen in Daran op te komen. Hij had het nog nooit van hun kant bekeken. Hij begon het gedrag van zijn ouders een beetje te begrijpen. Ze waren gewoon overdreven veel bezorgd. Hij nam zich voor om er wat meer rekening mee te houden.

Hij wilde zich net omdraaien en terug naar zijn kamer gaan, toen Mikai vroeg, “Wat was dat?”

Weer bleef Daran doodstil zitten.

“Het klonk als een klant in de werkplaats,” merkte Leroy op. “Ik ga wel even kijken.”

Daran wilde net opgelucht adem halen, toen er luid op de deur van de woonkamer geklopt werd. Leroy deed hem open.

“Gedachte Academie zaken,” zei een onbekende stem. Het klonk als een man niet veel jonger dan Leroy. “We hebben de opdracht om dit huis te doorzoeken.”

“Met wat voor reden?” vroeg Mikai stoutmoedig.

“We vermoeden dat er in dit huis verboden goederen verborgen zijn. Dit zou in strijd zijn met de wetten van de meritocratie. Ga alstublieft tegen die muur aan staan tot we klaar zijn, en beweeg niet.”

Door een van de kleine kieren in de vloer kon Daran nog net Leroy vlak onder hem zien staan. Een korte tijd sprak niemand een woord. Geluiden kwamen van verschillende plekken in het huis, inclusief Daran's eigen kamer. Het klonk als drie mannen die het hele gebouw doorzochten, en niet zo voorzichtig ook.

Vlak onder Daran was Mikai iets aan het fluisteren tegen Leroy, maar het was haast onmogelijk om te begrijpen wat ze precies zei. Slechts enkele woorden waren verstaanbaar. “... onder zijn unif ...” “... oude ...” “... niet ...”

De drie denkers kwamen weer terug in de woonkamer. Uit hun gefrustreerde discussies kon Daran afleiden dat ze niet gevonden hadden waar ze naar zochten.

“Vertel me waar je de gizmo verstopt hebt,” zei de leider van de groep.

Leroy was blijkbaar niet van plan om te antwoorden. “Jullie gaan nu onmiddellijk dit huis uit,” reageerde hij kwaad. Het klonk dreigender dan iemand normaal zou klinken als hij drie man tegenover zich had. Daran vermoedde dat zijn vader een of ander wapen in zijn handen had.

“We zullen niet vertrekken voordat we hebben waar we voor kwamen,” weigerde de denker. “Ga terug naar die muur.”

Een doffe klap galmde door de kamer, gevolgd door het geluid van een neervallende man. Onmiddellijk ontstond er een gevecht

tussen Leroy en een tweede man, en net toen de tweede man tegen de grond vloog, schrok Daran op van een pistoolschot.

“Leroy, nee!” snikte Mikai luid, hoewel haar gesnik onderbroken werd door het geluid van een tweede schot. Daran’s eerste reactie was om zo snel mogelijk naar de woonkamer te gaan, maar net toen hij begon te bewegen beseftte hij zich dat het niet het slimste was wat hij kon doen.

“Wat was dat?” vroeg een van de denkers. Daran’s hart sloeg een slag over. Zijn lichaam wilde nog steeds extreem graag weg uit zijn verstoppiek. Hij moest zich enorm inspannen om geen vin te verroeren.

“Een ijzeren staaf, idioot,” antwoordde de leider sarcastisch. “Een zeer pijnlijke ook, als je jezelf laat slaan. Nou, sta op en verzamel zo veel mogelijk waardevolle spullen als je kunt vinden. Zorg dat het op een uit de hand gelopen roofoverval lijkt. En schiet op. We moeten zo snel mogelijk weg hier.”

Gedurende een korte tijd waren twee mannen door het huis aan het rennen, terwijl nog meer objecten sneuvelden. Toen kwamen ze terug naar de woonkamer.

“Pak hem op,” zei de denker leider. “We gaan er vandoor.” En niet veel later was het huis ondergedompeld in een griezelige stilte.

De drang naar actie, die Daran zojuist nog totaal bezeten had, was nu volledig verdwenen. Het kostte enkele minuten, waarvan elk uren leek te duren, voordat hij terug naar zijn kamer kroop. Het zag er daar uit alsof alles overhoop was gegooid.

Een gevoel van angst bekreep Daran terwijl hij de trap afliep, op weg naar de woonkamer. Hoewel het bijna precies was zoals hij

verwachtte, kon hij het toch niet helpen om te schrikken van wat hij zag. Leroy en Mikai lagen bewegingsloos op de vloer, waar hun glazige ogen nog een laatste maar schijnbaar eeuwig moment van oogcontact beleefden. Er was geen twijfel mogelijk of ze nog in leven waren of niet.

Een groeiende wanhoop overwelmde Daran plotseling. Hij kon er niet meer naar kijken. Hij rende naar de werkplaats, waar hij instortte op de vloer. Een schuldgevoel kwam in hem op.

Zelfs de laatste keer dat ik ze sprak, waren we ruzie aan het maken, terwijl ze alleen maar wilden dat ik veilig was. Had hij maar naar ze geluisterd, en geprobeerd om te begrijpen wat ze zeiden. Dan waren dingen heel anders geweest. Zouden ze dan nog leven? vroeg Daran zich af. Dat zou goed kunnen. Als ik Leroy niet boos had gemaakt, dan had hij de denkers misschien niet aangevallen, maar simpelweg hun vragen beantwoord. Dan zouden ze nog leven.

En dan was er ook nog die andere kwestie. *Wat zeiden ze over mij hier in huis nemen? Heb ik dat wel goed gehoord?* Maar op dat moment kwam Tobin binnen. Eerst merkte hij de chaos op waarin de werkplaats verkeerde. Toen trof hij Daran op de vloer aan.

“Daran, wat is hier gebeurd?” Op dat moment zag hij Daran’s verwarde blik. “Wat is er mis?”

Hoe vertel je iets als dit? vroeg Daran zich af, maar hij had geen antwoord op die vraag. Het enige wat hij uit wist te stamelen was, “Leroy en Mikai.”

“Hadden jullie weer ruzie?” vroeg Tobin.

“Nee. Ze zijn ... dood.” Het laatste woord kwam er haast fluisterend uit.

“Wat?!” reageerde Tobin ongelovig. “Wat bedoel je?”

“De woonkamer,” mompelde Daran.

Onmiddellijk vloog Tobin richting de woonkamer. Daran stond op en strompelde achter hem aan. Hij vond Tobin gebogen over de lichamen van hun ouders, op zoek naar een teken van leven.

“We moeten dwalers halen,” zei Tobin. “Zij kunnen ons helpen. Uitzoeken wie hier achter zit.”

“Nee!” riep Daran onmiddellijk, verrast door zijn eigen reactie. Tobin keek de jongen vragend aan.

“Ze zijn juist vermoord door denkers,” legde hij uit. “We kunnen ze niet hierheen halen.”

“Hoe weet je dat?” vroeg Tobin. “Heb je ze gezien?”

“Nee,” antwoordde Daran. Hij overwoog om Tobin te vertellen dat hij min of meer aanwezig was geweest, maar om een of andere reden leek dat geen heel goed idee. *Wat als hij mij de schuld geeft, dat ik iets had moeten doen?* Hij was niet op zoek naar nog een ruzie. Toen herinnerde hij zich iets anders. “Ze zijn met een pistool neergeschoten. Alleen denkers hebben zulke wapens. Elk ander persoon zou een arbalest gebruikt hebben.” Hij wees naar de twee metalen kogelhulsen op de vloer.

Tobin beseftte dat Daran gelijk had. “Wat doen we dan?”

“We kunnen niet naar de Gedachte Academie gaan en ze hiervan beschuldigen,” beseftte Daran zich. “Het is niet alsof ze alles opeens zullen bekennen.” Een gevoel van machteloosheid steeg in hem op. Er was simpelweg geen enkele plek waar ze heen konden gaan voor hulp. De enige personen waar ze ooit heen hadden kunnen gaan waren er nu niet meer.

“We moeten ze begraven,” gooide Tobin er plotseling uit.

“Ik ken wel een goede plek in het bos,” droeg Daran bij. “Het is er heel rustig en kalm. Ze zouden het mooi vinden.”

Voorzichtig tilden ze de lichamen van hun ouders op en legden ze op de kar. Toen dat klaar was, legden ze er een deken over. Ze pakten er een schep bij en vertrokken richting het bos.

Om beurten waren ze aan het graven, in het schijnsel van de ondergaande zon, terwijl de ander uitrustte. Toen ze het gat in de grond groot genoeg vonden, legden ze de lichamen er in, zij aan zij.

Daran keek Tobin aan. “Jij bent de oudste. Je moet iets zeggen.”

“Oh, ja,” realiseerde de jongen zich. Hij ging voor het graf staan. Hij zag er wat oncomfortabel uit, onzeker wat hij moest vertellen. “Mam en pap. Mikai en Leroy. Jullie waren geweldige ouders. Jullie werkten hard zodat wij alles hadden wat we nodig hadden. Jullie hebben ons een hoop geleerd. En als er problemen waren, dan waren jullie er altijd voor ons. Jullie zullen enorm gemist worden.” Er was een kort moment van stilte, voordat hij nog toevoegde, “En jullie dood zal niet onbestraft blijven.” Hij pakte de schep en begon het graf te vullen.

Daran merkte dat Tobin’s ogen gevuld begonnen te raken met tranen. Elke schep aarde ging gepaard met een korte snik. Het zette Daran aan het denken. *Zou ik ook niet moeten huilen?* Maar tot zijn verbazing realiseerde hij zich dat er bij hem geen tranen opkwamen. *Ach, ik denk dat Tobin ook een betere band met Leroy en Mikai had dan ik.*

Toen Tobin klaar was met het vullen van het graf, plaatste Daran twee grote stokken in de grond, aan het hoofd van het graf. “Dit zal als grafstenen dienen,” zei hij, “tenminste tot we iets beters kunnen maken.” Tobin knikte goedkeurend.

Voor een korte tijd stonden ze naast het graf, ieder verzwolgen in zijn eigen gedachten. Toen, zonder een woord te zeggen, besloten ze om weer terug naar huis te gaan.

Voor het grootste deel van de terugreis zei niemand iets, totdat Tobin uiteindelijk de stilte doorbrak. “Ik vraag me af waar ze naar zochten. Ik bedoel, denkers gaan niet zomaar een arme werkplaats beroven. Daar hebben ze veel te veel geld voor.”

Daran begon zich dat ook af te vragen. Hadden de denkers niet gezegd waar ze op zoek naar waren? Het woord ‘gizmo’ kwam uit zijn geheugen boven drijven, maar wat was het? Hij had het woord eerder gehoord. Bij Magnus.

Met een schok realiseerde hij zich wat er aan de hand was. *Nilas*. “Ik moet naar Magnus toe,” zei hij snel, waarna hij er vandoor rende, zijn broer verbaasd achterlatend.

Hoofdstuk 4 – Leren

De oude man schrok op van zijn boek. “Wow, vanwaar de haast?”

“We moeten Nilas verplaatsen,” zei Daran.

“Wacht, je hebt bloed op je kleren. Gaat alles wel goed?”

“Ja, alles gaat – nou, nee, maar daar gaat het nu niet om. We –
”

“Rustig aan,” onderbrak Magnus. “Ga zitten en vertel me wat er gebeurd is.”

Daran plofte neer op een stoel en vertelde de oude man alles, van het moment dat de denkers binnen kwamen, tot het deel waar zijn ouders neergeschoten werden, tot aan de begrafenis. De hele tijd knikte Magnus begrijpend.

“Het spijt me van je ouders,” zei hij uiteindelijk, waarop Daran knikte. “Ik vind het alleen wel vreemd. Jagers kunnen dat soort situaties makkelijk aan. Ze schieten alleen als het echt moet, en dat is eigenlijk bijna nooit.”

“Nou, ze schoten mijn ouders toch echt neer,” merkte Daran op. “Het punt is, ze zitten achter Nilas aan.”

“Nilas?” vroeg Magnus.

“De vogel,” legde Daran uit. “Zijn naam is Nilas. Hoe dan ook, als ze uit hebben kunnen vinden waar ik woon, dan kunnen ze Nilas misschien hier ook vinden. We moeten hem naar een veilige plek brengen.”

“En je denkt niet dat ik ook naar een veilige plek moet?” vroeg Magnus.

Daran wist even niet wat hij moest zeggen. Daar had hij nog niet aan gedacht. Maar toen begon Magnus te lachen.

“Maak je geen zorgen knul. Ik denk niet dat een jager de moeite neemt om een oude man als ik neer te schieten. Maar je hebt wel gelijk: die vogel is gevaarlijk. Weet je zeker dat je hem wilt houden?”

Daran twijfelde geen moment. “Als mijn ouders echt voor hem gestorven zijn, dan wil ik hem zeker houden.”

“In dat geval ken ik nog wel een oud verlaten magazijn waar we het een tijdje kunnen laten. Kun jij Nilas op de kar laden? Ik breng wel wat gereedschap mee.”

Geweldig, dacht Daran, terwijl hij naar de achterste kamer liep. *Mag ik die gigantische vogel weer door het hele huis slepen.*

“Noem je dat een magazijn?” vroeg Daran, kijkend naar het oude schuurtje voor hem. Ze stonden aan de rand van de stad, in een deel dat niet bepaald hoog op de prioriteitslijst van de dwalers stond. Oftewel, het was niet het veiligste deel van de stad. “Het ziet er meer uit als een bouwval die op het punt staat in elkaar te storten.”

“Niet tevreden?” vroeg Magnus.

“Maak je een grapje? Ik vind hem prachtig! Heerlijk onopvallend.”

Daran probeerde de deur open te doen. In plaats van te draaien, viel de deur simpelweg het huisje in.

“Ik denk dat we de deur moeten repareren,” merkte Daran op, terwijl hij een dikke laag stof instapte. “En ik hoop ook dat je een

bezem mee hebt genomen.” Het schuurtje zag er niet heel uitnodigend uit in het zwakke maanlicht.

“Ik bouwde vroeger vliegtuigen,” zei Magnus. “Ik weet wel hoe ik moet plannen. Maak je maar geen zorgen.”

Terwijl Magnus een lamp ophing, begon Daran met het opruimen van de keet. Toen het grootste deel van het stof verdwenen was werd Nilas binnen gebracht, gevolgd door Magnus’ gereedschap.”

“Ik begin me nu al thuis te voelen,” glimlachte Daran terwijl hij rond keek.

Na de deurscharnieren weer vast te maken, sloten ze de plek af en gingen naar huis, met de afspraak om de volgende dag weer verder te gaan.

Het was al laat toen Daran eindelijk thuis kwam. Hij liep de deuropening in en botste bijna tegen een lange man aan die net naar buiten kwam. Daran herkende hem als een klant van zijn ouders.

“Het spijt me,” verontschuldigde de man zich, met een terneergeslagen blik op zijn gezicht, waarna hij de deur uit liep.

Daran merkte Tobin op, zittend op een werkbank. Hij zag er geïrriteerd uit. “Waar ging dat over?” vroeg Daran.

“Het gerucht van mam en pap’s overlijden begint rond te gaan,” legde Tobin uit. “Er komen een hoop mensen langs om hun medeleven te tonen en – “

“En wat?”

“Daran, ze trekken hun opdrachten in.”

“Dus?” vroeg Daran, niet door hebbend waar het om ging. “Het is niet alsof we alles af kunnen leveren zonder Leroy en Mikai. Ach, het is laat. Ik ga naar bed. Ik zie je morgen.” Hij rende verder naar zijn kamer en liet Tobin alleen in de werkplaats achter.

Daran verscheen de volgende ochtend vroeg aan het ontbijt. Net toen hij wilde vertrekken, kwam er een klant de werkplaats binnen. De blik op zijn gezicht herinnerde Daran aan dat van de klant van gisteren.

“Sorry, – ” begon hij te zeggen, maar Daran onderbrak hem.

“Oh, ik wilde net vertrekken. Mijn broer kan je vast wel helpen.” Hij wees naar Tobin, die net binnen kwam. Zonder op een reactie te wachten vervolgde hij zijn weg naar buiten en ging op pad naar de kleine schuur aan de rand van de stad.

Toen hij aan kwam was de deur van de schuur open. *Maar we hebben hem op slot gedaan*, dacht hij. Pas toen merkte hij de oude man op. *Magnus. En ik dacht dat ik vroeg op was.*

Gedurende de morgen maakten Magnus en Daran het ontwerp van de vleugelvorm af. Volgens Magnus zou de vogel nog betere aerodynamica hebben dan voorheen.

“En, wat nu?” vroeg de oude man. “Wil je naar huis gaan om de vleugel te bouwen?”

Daran overwoog het voor een moment. “Nee, ik heb nu niet zo’n zin om naar huis te gaan,” besepte hij zich. “Laten we verder gaan met de actuatoren van de vleugel. We moeten uitzoeken welke ik moet kopen. Het kopen van actuatoren is tenminste niet zo moeilijk.”

“Wees daar maar niet zo zeker van,” zei Magnus. “Het ziet er naar uit dat deze vogel lerende actuatoren had. Dat zijn typische gizmo onderdelen en erg moeilijk te krijgen, maar als je wilt dat het ding net zo goed vliegt als voorheen, heb je ze echt nodig.

“Waar kan ik ze krijgen?” vroeg Daran. “Moet ik ze van de Gedachte Academie stelen?”

“Nee, alleen een complete idioot steelt dingen van de Gedachte Academie,” lachte Magnus. “Maar je hebt geluk. Ik heb nog steeds een paar lerende actuatoren in voorraad. Ik verkoop je ze zelfs tegen kostprijs. Maar nog steeds zijn ze erg duur.”

Daran dacht aan zijn zak met geld. Hij herinnerde de instructie die er bij kwam. ‘Besteed het aan dingen die jij interessant vindt.’ *Dit is zeker interessant.*

“Ik heb wel wat geld. Maar wat is desnoods het nut van lerende actuatoren?”

“Dat is een goede vraag,” vond Magnus. Hij gooide iets blauws en glimmends naar Daran.

“Wat is dit?” vroeg Daran.

“Dat is een van de meest leerzame objecten die er bestaan.”

“Het is een bal!”

“Klopt,” glimlachte Magnus. “Ballen kunnen heel leerzaam zijn. Ik heb een uitdaging voor je.” Hij liep naar de verre hoek van de schuur en tekende een cirkel in de resterende stoflaag. “Probeer de bal zo te rollen dat hij binnen de cirkel tot stilstand komt.”

Daran probeerde het, maar de bal rolde de cirkel voorbij en klapte tegen de muur.

“Moeilijker dan het eruitziet, hè?” vroeg Magnus. “Als je dit een hele dag zou oefenen, zou het dan beter gaan?”

“Natuurlijk,” zei Daran. “Dat is het hele doel van oefenen.”

“Precies. Je spieren, wat eigenlijk jouw actuatoren zijn, leren precies hoe ze de bal moeten gooien zodat hij precies in de cirkel stopt.”

Daran was nog niet overtuigd. “Maar is dat niet omdat je hersenen leren?”

Magnus knikte. “Je hebt deels gelijk, maar de reflexen van je arm zijn ook erg belangrijk. Stel dat je de hele dag met je rechter arm geoefend hebt. Kun je het dan net zo goed doen met je linker arm?”

Daran dacht er een moment over na. “Leren draait dus niet allemaal om je hersenen.” Toen glimlachte hij. “Laten we die lerende actuatoren dan maar gaan halen.”

“Je hebt geluk,” zei Magnus, met een zelfvoldane glimlach op zijn gezicht. “Ik heb er vanochtend toevallig een paar meegenomen.”

Op Daran’s gezicht verscheen ook een glimlach. *Die man kan zeker vooruit denken.*

Samen doorliepen ze Magnus’ voorraad van lerende actuatoren en bekeken welke het best geschikt waren voor Nilas. Aan het einde van de middag besloten ze om een set extra lichte actuatoren te gebruiken, en aan het einde van de avond, nadat Magnus op mysterieuze wijze een warme avondmaaltijd uit zijn kar tevoorschijn getoverd had, hadden ze ze zelfs geïnstalleerd.

“Ze wegen minder dan wat er hiervoor in zat,” merkte Magnus op. “Als deze vogel goed vloog voor zijn ondergang, zal hij zelfs nog beter vliegen als we hem weer werkend hebben gekregen.”

Daran glimlachte. Hij kon niet wachten tot alles klaar was. Met een beetje geluk zou dat nog maar enkele dagen duren.

“Ik begin morgen wel met het bouwen van de huid van de vleugels,” zei hij. “Er zal nu tenminste wel genoeg ruimte in de werkplaats zijn.”

Magnus trok een wenkbrauw op maar zei verder niets.

“Oké, het is tijd om naar huis te gaan,” zei hij uiteindelijk. “Je bedtijd is al lang voorbij. Ik sluit alles wel af.”

Bedtijd... dacht Daran, terwijl hij naar huis liep. *Dat is iets wat ik zeker niet zal missen. Toch?*

Het huis was volledig donker. *Ik wist niet dat het al zo laat was,* dacht Daran. *Tobin moet al naar bed gegaan zijn.*

Stilletjes liep hij het gebouw binnen en klom de trap op. Hij bleef stokstijf staan toen hij beseftte dat hij het ontwerp van de vleugel in de oude schuur had laten liggen.

Moet ik er terug voor gaan? vroeg hij zich af. *Nee, ik haal het morgen wel op.*

Net toen hij verder wilde gaan naar zijn kamer, dacht hij dat hij iets hoorde. Het geluid leek uit Tobin's kamer te komen. *Maar die kamer is donker. Tobin slaapt.* Hij luisterde nog eens goed. Het klonk als ... gesnik.

Om een onbekende reden, zij het nieuwsgierigheid, medeleven of iets anders, kreeg Daran het gevoel dat hij naar binnen moest gaan. Hij klopte, maar toen er geen reactie kwam, opende hij alsnog de deur. Hij trof Tobin zittend op de rand van zijn bed aan, zijn gezicht doordrenkt met tranen. Zonder een woord te zeggen

ging Daran naast hem zitten. Voor enkele minuten zaten ze zo, totdat Tobin mompelde, “Bedankt.”

“Je mist ze echt, hè?” vroeg Daran.

“Natuurlijk mis ik ze,” reageerde Tobin. “Jij niet dan?”

Daran was even stil terwijl hij hierover na dacht.

“Ach, het is ook logisch als je ze niet zo veel mist als ik,” merkte Tobin op.

“Ik weet het niet. Het is alsof, om de een of andere reden, het nieuws nog niet tot me doorgedrongen is.”

“Je bent wel veel weg geweest,” knikte Tobin.

“Ja, sorry, het is – ” begon Daran, maar Tobin onderbrak hem.

“Nee, het is al goed. We hebben allemaal onze eigen manieren om dingen te verwerken. Maar toch, het zou wel mooi zijn als je hier wat vaker kon zijn. Ik bedoel, we hebben nog steeds een paar opdrachten om af te ma – ”

“Kunnen we die opdrachten niet gewoon afzeggen? Ze zullen vast wel begr – ”

“Daran, we hebben geen geld!”

“Wat?!”

“Het is allemaal gestolen. En veel van onze spullen zijn ook kapot gemaakt. We moeten echt iets gaan verdienen.”

Daran wist even niet wat hij moest zeggen. “Dat ... dat wist ik niet.”

“We hebben nog maar genoeg eten voor één dag. En met onze huidige set opdrachten kunnen we daar niet veel aan toevoegen.”

Pas toen begon Daran te beseffen wat het verlies betekende. Zijn leven was altijd zonder zorgen geweest. Er was altijd genoeg eten in huis. Het avondeten was altijd op tijd klaar. Als hij in de

problemen zat, was er altijd iemand om hem er weer uit te krijgen. En als hij advies nodig had, was er altijd iemand om naar toe te gaan. Dat was nu allemaal voorbij.

Een traan begon zich uit zijn ooghoek te worstelen. Al snel volgden er meer.

Tobin had het door. “Ik zal morgen een paar opdrachten afronden, en met wat geluk krijgen we vervolgopdrachten. Daarmee blijven we nog wat langer boven water.”

“Maar dat haalt ons niet uit de problemen,” ging Daran er tegen in. “Nee, we hebben iets beters nodig.” Hij dacht aan zijn plannen voor morgen. Die zouden nu niet door kunnen gaan. Of toch wel?

“Ik ga morgenochtend wel op zoek naar wat nieuwe opdrachten,” zei Daran. “Ik vind wel wat.”

“Ik hoop dat je gelijk hebt. Ik hoop echt dat je gelijk hebt.”

Toen was het weer stil. De twee jongens bleven zo nog een tijdje samen zitten in het donker, verzwolgen in hun eigen gedachten, doordrenkt in hun eigen tranen, maar steun vindend in elkaars aanwezigheid.

Hoofdstuk 5 – Hard en geduldig werk wordt beloond

“En, Baltar, heb je al iets gevonden?” vroeg Arin.

Baltar schudde zijn hoofd. “Geen enkel spoor. Ik heb elke denker in de omgeving gevraagd. Niemand heeft iets vermeldenswaardig gezien.”

Quenton zuchtte. Het was nu al de vierde dag sinds Nolan in rook opgegaan was. “Heeft de bevolking al iets van de verdwijning gehoord?”

“Vreemd genoeg wordt er met geen woord over gesproken in de kranten,” merkte Arin op.

“Ik heb iedereen gevraagd om het stil te houden,” legde Baltar uit. “Gezien de toename in criminaliteit de laatste tijd leek het me niet handig om iedereen te vertellen dat we geen idee hebben waar onze dwaler leider uithangt.”

“Maar dat zal nooit werken,” zei Quenton sceptisch. “Nieuws als dit lekt altijd uit.”

“Nou, tot zo ver werkt het prima,” reageerde Arin. “Goed gedaan Baltar. Wat zal de volgende stap zijn?”

“We kunnen – ” begon Quenton, maar op hetzelfde moment begon ook Baltar te praten.

“Ik zal zo onopvallend mogelijk in het zuidwestelijke deel van de stad vragen of iemand dwalers langs heeft zien vliegen.”

“Goed,” vond Arin. “Quenton, wat was jouw idee?”

“Oh, niets belangrijks,” reageerde Quenton. Hij had in de administratie nagekeken of Nolan nog levende familieleden had. Blijkbaar had Nolan nog een broer die in het werkplaatsendistrict woonde – het zuidwestelijk deel van de stad. Quenton wilde

voorstellen om hem op te sporen, maar hij had inmiddels het gevoel dat Baltar meer bezig was om Nolan's verdwijning stil te houden dan om Nolan ook daadwerkelijk te vinden. Nee, dit was iets wat hij zelf moest doen.

"Goed dan," knikte Arin. "Dan kunnen we verder naar het volgende punt. Nolan is inmiddels lang genoeg spoorloos om hem officieel vermist te verklaren. Dit betekent dat Baltar nu de dwaler leider is, tenminste totdat we een nieuwe verkiezing organiseren, of totdat Nolan weer binnen komt vliegen met een verdomd goede reden voor zijn afwezigheid. Baltar, accepteer jij deze benoeming?"

"Ik accepteer de positie als dwaler leider," knikte Baltar.

"Mooi," zei Arin, "ook al zullen we dit voorlopig nog stil houden, wegens veiligheidsredenen. Het volgende punt om te bespreken is de toenemende criminaliteit. Zelfs het handelsdistrict schijnt 's nachts al niet meer veilig te zijn. Hier moet wat aan gedaan worden. Baltar, heb jij een idee om dit aan te pakken?"

"Met het huidige aantal dwalers kan dit probleem niet opgelost worden. Er is simpelweg te weinig mankracht. Ik stel voor dat een deel van de jagers de dwalers zullen helpen totdat dit probleem opgelost is."

"Wat?!" riep Quenton uit. "Jager kunnen niet het werk van dwalers doen. Ze zijn daar niet voor opgeleid!"

"Dat beoordeel ik zelf wel," zei Baltar. "En op het moment hebben we simpelweg geen andere opties."

"Prima," zei Arin. "Ik zal een paar van mijn jagers de opdracht geven om je te helpen."

"Mooi. Maar dan hebben we nog steeds niet genoeg mankracht om de hele stad veilig te houden. We zullen ons gaan richten op

het handelsdistrict. Hier zullen 's nachts patrouilles rond gaan lopen.”

Bij het horen hiervan viel Quenton's mond open van verbazing. Nolan zou dit nooit toegestaan hebben. Hij zei altijd dat elk persoon in de stad van belang was; niet alleen de rijken. Maar toen hij Arin zag knikken, beseftte Quenton dat het zinloos was om te klagen.

“Dan is deze kwestie ook opgelost,” concludeerde Arin. “Ik zie jullie morgen. Denk scherp.”

Toen Quenton de kamer uit liep, be kroop een gevoel van frustratie en machteloosheid hem. *Dit plan zal alleen maar problemen veroorzaken. Ik denk dat ik Nolan's broer beter zo snel mogelijk kan vinden.*

“Veel succes,” wenste Tobin zijn jongere broer, toen hij de deur uit liep. Maar Daran ging niet op jacht naar werkplaats opdrachten. Hij ging juist naar Magnus. Magnus had de sleutel voor de oude schuur, waar Daran de ontwerptekeningen van de vleugels had laten liggen.

Toen hij op zijn bestemming aankwam leek Magnus totaal niet verrast om Daran te zien. Hij zei alleen kort, “Goedemorgen.”

Waarom is hij niet verbaasd? vroeg Daran zich af. *Hij zag waarschijnlijk dat ik gisteren de tekeningen vergeten was. In dat geval heeft hij ze vast meegenomen. Maar, Magnus kennende, wilt hij dat ik er eerst naar vraag. Nou, die voldoening zal hij deze keer niet krijgen.*

“Ik kom die lerende actuatoren betalen,” zei Daran. Hij trok zijn zak met geld uit zijn broekzak en begon er munten uit te

halen. Terwijl hij aan het tellen was, merkte hij dat Magnus' ogen af en toe naar een kast in de hoek van de kamer flitsten. Toen de gevraagde hoeveelheid op tafel lag, zat er nog steeds best veel geld in de zak.

“Hoe kom je aan al dat geld?” vroeg Magnus zich af.

“Je zult me vast niet geloven, maar een vrouw op de markt heeft het aan me gegeven.”

“Dat is vreemd. Hoe zag die vrouw eruit?”

Terwijl Daran haar beschreef, sperde Magnus zijn ogen wijd open van verbazing. Maar hij zei alleen maar, “Vandaar.”

“Ken je haar?” vroeg Daran, zich afvragend waarom Magnus opeens zo in gedachten verzonken was.

“Het klinkt niet als iemand die ik onlangs gezien heb,” antwoordde Magnus, ook al vermoedde Daran dat er iets was dat de oude man hem niet vertelde. “Had je verder nog iets nodig?”

Daran liep naar de kast. “Oh, ik kwam ook nog om iets op te halen wat ik gisteren vergeten was,” zei hij, terwijl hij de bovenste lade opende. De ontwerptekeningen lagen precies waar hij ze verwacht had. Hij haalde ze uit de lade en vertrok weer richting huis. Magnus bleef compleet verbijsterd achter.

“Jij bent snel terug,” vond Tobin toen Daran de werkplaats binnen kwam. “Is het zo hopeloos?”

“Integendeel,” zei Daran, terwijl hij Tobin de ontwerptekeningen van de vleugels liet zien.

Tobin legde zijn gereedschap neer, keek de tekeningen door en begon te glimlachen. “Dit is een goede opdracht. Hoe veel heb je gevraagd?”

“Tel zelf maar,” zei Daran met een grote grijns op zijn gezicht, terwijl hij een handvol munten op tafel gooide. “Ze hebben de helft vooruit betaald.”

“Vooruit betaald? Daran, je bent geweldig!” Tobin wierp de tekeningen opzij en omhelsde zijn broer, waardoor twee zwarte handafdrukken op zijn rug achter bleven.

“Ook blij om jou te zijn,” kreunde Daran onder de druk.

“Oh, sorry,” zei Tobin. Hij liet Daran los. “Je weet wel dat deze opdracht bijna volledig uit composieten bestaat? Ik ben een metaalpersoon. Je zult het dus grotendeels in je eentje moeten doen.”

“Ik denk dat dat wel gaat lukken,” glimlachte Daran, waarna hij aan de slag ging.

Hij begon met het naar binnen slepen van een groot blok hout. Hier freesde hij stukken uit totdat de globale vorm van de mal klaar was. Vervolgens schuurde hij verder tot de mal precies de juiste vorm en gladheid had. De rest van de ochtend en een groot deel van de middag was hij bezig met het maken van mallen voor alle andere onderdelen. Toen hij klaar was, was de hele werkplaats, inclusief Daran's kleren en haar, bedekt onder een laag houtsnippers en zaagsel.

“Zin om te helpen met opruimen?” vroeg Daran aan Tobin, die een paar aluminium onderdelen aan het verspanen was in de enige hout-vrije hoek van de werkplaats.

Nadat de werkplaats schoon geveegd was, legde Daran matten van vezels in de mallen. Hij sloot elke mal vervolgens luchtdicht af met enkele stukken zeil. De ene kant van de mal werd aangesloten op een voorraad hars, terwijl de andere kant werd

verbonden met een luchtpomp. Hierdoor ontstond een vacuüm in de mal, waardoor de hars zich verspreidde. Toen de hars uiteindelijk de hele mal doorlopen had, ontkoppelde Daran de tank en de pomp en bracht ze naar de tweede mal. Op deze manier vulde hij alle mallen.

“Ziet er goed uit,” vond Tobin.

“Nu hoeven we alleen nog maar te wachten tot de hars uit is gehard,” vertelde Daran. “Vannacht is een goed tijdstip daarvoor.”

“Fantastisch. Heb je honger?”

“Is dat een vraag?” lachte Daran.

“Ik dacht al zoiets,” glimlachte Tobin. “Ga maar douchen. Ik stop wel wat lekkers in elkaar.”

“Wat ben je ooit aan het doen op dit tijdstip?” vroeg Tobin toen hij de werkplaats binnen kwam in zijn pyjama. “Brandhout aan het hakken? Het is nog niet eens licht buiten!”

Daran was de onderdelen uit de mallen aan het halen, maar soms zat het hout zo vast dat het weggehakt moest worden. Hij had alleen niet gedacht aan het lawaai dat dit zou maken.

“Zien ze er niet geweldig uit?” vroeg hij met een grijns op zijn gezicht.

“Mijn bed ziet er geweldig uit, en daar duik ik nu weer in.”

Ik denk dat ik wel iets stiller had kunnen zijn, beseftte Daran zich toen Tobin de werkplaats weer verlaten had. *Dit hele gedoe van rekening met elkaar houden is niet zo makkelijk als ik dacht.*

Gelukkig waren alle onderdelen inmiddels uit de mallen verwijderd. Daran ging verder met het schuren ervan, zodat alle

oppervlakken zo glad waren als Magnus had aangeraden. Zelfs met Mikai's gereedschap bleek dit nog een flinke klus te zijn.

Net doen Daran klaar was liep Tobin de werkplaats weer binnen.

"Wow, ze zien er geweldig uit!" riep hij uit. "Ik kan bijna mijn spiegelbeeld er in zien."

"Ik vind ze prima," knikte Daran met een glimlach op zijn gezicht. "Ik ga een kar halen om ze te bezorgen. Ze zullen mijn hulp vast ook nodig hebben bij de montage, dus wacht niet op mij met het avondeten." *Ha! Kan ik rekening met anderen houden of niet?*

Daran rende naar Magnus om zijn kar te lenen. Niet veel later kwam hij met alle onderdelen bij de oude schuur aan. Magnus stond al te wachten.

"Ze zijn van goede kwaliteit," zei hij na een snelle inspectie. "Heb jij ze gemaakt? Wie heeft je dat geleerd?"

"Mikai," legde Daran uit. Hij besepte zich dat hij haar nu wel erg miste. Ze gaf altijd van die kleine aanwijzingen en tips, die Daran altijd zo vervelend vond, maar die nu zo ontzettend handig bleken te zijn.

"Ze heeft je goed opgeleid dan," zei Magnus, duidelijk onder de indruk. "Kijk, als we hard doorwerken, dan denk ik dat we dit ding vandaag helemaal in elkaar kunnen zetten. Maar het lijkt me alleen niet heel handig om dat hier te doen. Het zal lastig zijn om de vogel de deur uit te krijgen als hij volledig gemonteerd is."

"Goed punt. Weet je toevallig een betere plek?" Daran wist het antwoord al.

“Toevallig wel,” glimlachte Magnus. “Er is een klein grasveldje in het bos, niet al te ver hier vandaan. Het is grotendeels omringd door rotsen en dichte begroeiing en is dus ideaal beschut.”

Ze legden al het gereedschap op de kar en vertrokken richting het bos. Het was vaak lastig om de kar tussen de bomen door te krijgen, maar het paste altijd net. En de hele tijd had Magnus een blik op zijn gezicht, die heel duidelijk zei, *Ik zei toch dat dit zou werken*. Uiteindelijk bereikten ze een open plek in het bos. Daran kon het niet laten om “Prachtig!” te roepen toen hij het zag. Het was inderdaad de ideale plek om onverstoord bezig te zijn.

De twee enthousiastelingen gingen aan het werk. Langzaam maar gestaag begon Nilas zijn uiteindelijke vorm te krijgen. De lange witte vleugels waren in hun ingeklapte vorm al indrukwekkend, en ook de nieuwe staart van de vogel deed Daran’s hart sneller kloppen. Regelmatig deed de jongen een paar stappen achteruit, om te kijken hoe het er van een afstandje uit zag, om vervolgens nog gretiger verder te werken.

“En dat was het,” zei hij uiteindelijk, toen ook de laatste schokbreker in Nilas’ poten geïnstalleerd was.

“Bijna,” zei Magnus. “Ik heb nog een verrassing voor je. Ik zag dat Nilas een auditief systeem heeft, dus – ”

“Een audi-wat?”

“Dat hij oren heeft. Dus gisteren heb ik een communicator geïnstalleerd die ik nog had liggen.” Hij wierp een klein horloge naar Daran. “Hiermee kun je met de vogel praten, zo lang het ding tenminste binnen grofweg een uur loopafstand is.”

“Magnus, je bent geweldig!” riep Daran uit. En voordat hij wist wat hij deed, omhelsde hij de oude man.

“Graag gedaan,” lachte Magnus. “Dus, nu hoeven we alleen nog maar het besturingssysteem te installeren. Jij zei dat je er één had?”

Daran knikte en haalde een klein pakketje uit de kar. Hij pakte het uit en liet het kleine doosje, met “Nilas” er op gegraveerd, aan Magnus zien. *Ik ben blij dat ik er aan gedacht heb om dit mee te nemen. Magnus is niet de enige die vooruit kan denken.*

Maar Magnus’ mond viel breed open van verbazing. Hij pakte Daran bij zijn schouders vast. “Dat is een gedachtekern. Waar heb je die vandaan?”

“Hij zat er al in toen ik hem vond!” riep Daran defensief.

“Dan hoorde deze vogel dus bij een denker,” concludeerde Magnus. “En geen enkele denker gooit ooit een gedachtekern als deze weg. Er moet iets met hem gebeurd zijn. Weet je zeker dat je hier nog mee verder wilt gaan?”

“Zeker wel,” knikte Daran vastberaden.

“Goed. Maar wees wel voorzichtig. Wat je daar in je handen hebt lijkt heel erg op een echt stel hersenen. Het heeft een eigen personaliteit en kan net zo koppig, gemeen of vijandig zijn als elk mens of dier. Onthoud dat.”

Als extra veiligheidsmaatregel bonden Daran en Magnus Nilas volledig vast met touw. Hierna installeerde Daran de gedachtekern. Toen hij uiteindelijk de voedingskabel aansloot, begon de vogel te krijsen en krampachtig te bewegen, alsof hij een aanval had. In een reflex sprong Daran naar achter en bedekte zijn oren tegen het lawaai.

“Waarom doet hij dat?!”

“Hij is in paniek!” schreeuwde Magnus terug. “Je moet hem kalmeren, of hij zal zichzelf beschadigen!”

Daran liep langzaam terug naar Nilas. Hij hield zijn handpalmen naar voren gericht om aan te geven dat hij geen kwade bedoelingen had. “Rustig maar,” zei hij zacht. Langzaam begon de vogel minder te schudden, en toen Daran uiteindelijk zijn hand op de neus van de vogel legde, ontspande hij. “Rustig maar. Ik ga je nu los maken.”

Stuk voor stuk maakte Daran de touwen los. Toen hij klaar was, stond Nilas nog steeds rustig stil.

“Heb je zin in vliegen?” vroeg Daran.

Nilas knikte. *Hij begrijpt wat ik zeg*, beseftte Daran zich.

“Nou, probeer het dan maar.”

Nilas hurkte, klaar om op te stijgen, maar net toen hij weg wilde springen viel hij op een heel aparte manier op zijn zij.

“Dat is vreemd,” sprak Daran zijn gedachten uit.

“Hij heeft een nieuw lichaam,” zei Magnus. “Laat hem er aan wennen.”

“Nee, dat is het niet. Zijn reflexen zijn verkeerd. Om in evenwicht te blijven had hij zijn gewicht naar links moeten verplaatsen, maar hij ging juist naar rechts, waardoor hij nog sneller viel.”

Daran liep naar Nilas en maakte weer kalmerende geluiden. Hij opende het luikje dat naar de gedachtekeren leidde en wisselde twee kabels om.

“Dit zou moeten werken,” zei hij. Maar voordat hij zijn armen weer uit het luikje kon halen, hurkte Nilas weer en sprong

omhoog. Voordat Daran wist wat er gebeurde, was hij in de lucht, hangend aan Nilas' nek.

“Whoah! Zet me neer!” riep hij, zich vasthoudend aan het luik alsof zijn leven er van af hing. Maar toen hij omlaag keek, zag hij dat ze maar vlak boven de grond vlogen. Daran liet los en rolde door het gras. Snel stond hij op en rende lachend achter Nilas aan.

Fantastisch, dacht Daran, terwijl hij Nilas over de rotsen zag vliegen, in het licht van de ondergaande zon. *Dit is echt fantastisch*.

Maar Daran was niet de enige die onder de indruk was. Aan de rand van het veld verstopte een jong meisje met blond haar zich achter een boom. En net als Daran was ze ook aan het lachen.

Hoofdstuk 6 – Stemmen en woorden kunnen herinneringen boven halen

“Ik denk dat we goed bezig zijn geweest,” vond Magnus, terwijl Nilas naar hen toe vloog en een soepele landing maakte.

“Dat zijn we zeker,” knikte Daran. Hij was uitgeput, maar toch was hij enorm tevreden met wat ze die dag voor elkaar hadden gekregen.

“Nu is het jouw beurt. Probeer op hem te vliegen.”

“Wat?!” riep Daran uit. “Ik dacht het niet.”

“Ben je bang?”

Daran moest hier even over nadenken. “Ja, ik vermoed van wel,” beseftte hij.

“Mooi,” glimlachte Magnus, “want anders zou ik het niet toelaten. Kom op, probeer het eens.”

Daran twijfelde, maar Magnus’ zelfverzekerde blik haalde hem over. Hij liep naar Nilas toe en vroeg, “Zin in gezelschap daar boven?” Nilas leek te begrijpen wat hij bedoelde en bukte. Op Nilas’ rug waren twee holtes die voor knieën of voeten bedoeld waren. Iets verderop was een handvat in Nilas’ rug ingebouwd.

“Dit ziet er niet heel comfortabel uit,” merkte Daran op.

“Wat? Verwacht je een zwaar leren zadel? Of wilde je rechtop zitten en de hele aerodynamica om zeep helpen?”

“Laat maar zitten,” zei Daran, met zijn ogen rollend. Hij ging aan het handvat hangen en stopte zijn knieën in de holtes. De hele tijd hield hij wel wat afstand van Nilas. *Als dit fout gaat, dan kan ik altijd nog wegspringen*, beredeneerde hij. “Nou, makker, zullen we dan maar?”

Nilas hurkte en sprong. Daran probeerde vast te houden, maar het ging allemaal te snel. Zijn hand gleed los en hij viel op zijn rug in het gras.

“Dat was niet prettig,” zei hij met een pijnlijke blik op zijn gezicht.

“Ik heb nooit gezegd dat het makkelijk zou zijn,” zei Magnus, leunend tegen een boom. “Het draait allemaal om oefening. Kom op, probeer het nog eens.”

En dat was precies wat Daran deed, keer op keer, maar elke keer viel hij weer op de grond. “Dit is onmogelijk!” riep hij uiteindelijk in frustratie uit. “Het is alsof hij me elke keer weer van zijn rug af gooit. Ik kan niet vasthouden als hij zo op blijft stijgen.”

“Denkers kunnen het,” merkte Magnus op, “en ik weet zeker dat jij het ook kan.”

“Waarom werkt het dan niet?”

“Vangen,” zei Magnus, terwijl hij iets blauws en glimmends naar Daran toe wierp. Daran ving de bal met beide handen.

“Ah, het meest leerzame object op aarde,” zei Daran sarcastisch. “Ik heb het gevoel dat er weer een les aan komt.”

“Goed gegokt,” glimlachte Magnus. “Je ving de bal met beide handen. Vroeg een van deze handen aan de ander wat hij van plan was te doen? Of klaagde hij dat hij de bal niet kong vangen?”

“Natuurlijk niet,” zei Daran fronsend.

“Klopt. En weet je ook waarom niet?”

“Omdat mijn hersenen beide handen besturen, natuurlijk, zei Daran, weer met een sarcastische toon.

“Dat doen de hersenen van een pasgeboren baby ook, maar hij kan geen bal vangen,” ging Magnus er tegen in. “Nee, het is omdat

je handen nu al ruim veertien jaar samen werken. Elke hand weet altijd precies wat de ander zal doen. Jij en Nilas moeten dat ook krijgen. Pas als jullie dat hebben, dan zullen jullie als een eenheid samenwerken, alsof jullie door één stel hersenen bestuurd worden.”

Daran klom terug op Nilas' rug voor een nieuwe poging. Nilas hurkte weer. *Als een eenheid samenwerken*, dacht Daran. *Hoe kunnen we als een eenheid samenwerken, als hij me steeds van zijn rug af*—Op dat moment sprong Nilas op en werd Daran weer het gras in gelanceerd.

“Laat maar zitten!” riep hij uit. “Dit zal nooit werken.”

“Dan houden we het voor vandaag maar gezien,” zei Magnus met een lichte toon van teleurstelling. “We proberen het een andere keer wel weer.”

Dat weet ik nog niet zo zeker, dacht Daran, terwijl hij Magnus hielp met het opruimen van het gereedschap. “Is het goed als ik nog even blijf om Nilas te zien vliegen?” vroeg hij.

“Prima,” knikte Magnus. “Je weet hoe je terug moet komen.” Met zijn kar verdween hij tussen de bomen.

Daran bleef alleen achter in het midden van de open plek. Hij ging op zijn rug liggen en keek omhoog. In de schemering kon hij Nilas nog net hoog in de lucht cirkels zien vliegen. *Hij ziet er echt geweldig uit*.

Daran schrok op uit zijn gedachten door het geritsel van bladeren aan de rand van het veld. *Waarom is Magnus terugge*—Maar toen hij opstond zag hij dat het Magnus niet was. Drie mannen kwamen van tussen de bomen tevoorschijn. De voorste had een pistool in zijn hand.

Denkers, beseftte Daran zich, hoewel de drie mannen geen denkeruniformen aan hadden. *Ik zit in de problemen.*

“Hey knul, we willen je huisdier daar hebben,” zei de man met het pistool, wijzend naar Nilas. “Roep hem hierheen.”

Daran verslikte zich bijna toen hij de stem herkende. *Dit zijn de mannen die mijn ouders vermoord hebben. Ze zullen Nilas niet ook nog van me afnemen.*

“Nee,” zei hij braaf.

De man zette zijn geweer tussen Daran’s ogen. “Weet je het zeker?” vroeg hij. Op dat moment werd het Daran net even te veel.

“Oké, oké,” zei hij, terwijl hij een stap achteruit deed. Hij haalde zijn nieuwe horloge naar zijn mond, drukte de knop in en zei, “Nilas, we hebben wat problemen. Kom eens naar beneden.”

Met een ruime bocht zweefde Nilas omlaag naar de open plek. Bij aankomst verwachtte iedereen dat hij een leeg stuk gras op zou zoeken, maar in plaats daarvan vloog hij recht op de groep mensen af.

“Wat is – ” wist de man met het pistool uit te roepen voordat Nilas hem languit het gras in stuurde. De vogel landde een paar stappen verder. Daran sprong op zijn rug, en voordat de jongen zelfs maar tijd had om zich af te vragen wat hij aan het doen was, waren ze opgestegen.

“Kom terug!” riep de man, zoekend naar waar zijn pistool in het lange gras was verdwenen, maar bij de tijd dat hij het gevonden had waren Nilas en Daran al ruim buiten schotafstand.

Pas toen beseftte Daran zich waar hij was. Hij keek omlaag, maar kreeg daar meteen spijt van. Ondanks dat het land onder

hem al in duisternis gehuld was, kon hij zien dat ze hoog in de lucht zaten.

Hoe deed ik dat? begon hij zich af te vragen. *Ik sprong gewoon op zijn rug zonder er bij na te denken. Magnus had gelijk. Ik moet niet bang zijn. Ik moet gewoon vliegen.*

“Goed gedaan, makker,” glimlachte Daran. “Laat eens zien wat je allemaal kan.”

Nilas dook omlaag, en ze begonnen op hoog tempo tussen de heuveltoppen te zigzaggen. Daran kon de meesten niet eens zien, maar hij vertrouwde Nilas. *Ik dacht dat het al geweldig was om Nilas te zien vliegen. Maar dit is nog veel ... eh ... nou ...* – Hij had er even geen woorden voor.

Na een tijdje keerden ze om en vlogen ze weer terug richting de stad. Duizenden kleine lichtjes verschenen voor hun neus. Daran’s mond viel open van verbijstering. Het uitzicht was adembenemend.

“Ik denk dat ik maar eens naar huis moet gaan,” besepte hij zich. “Kun je me aan de rand van de stad afzetten?”

Nadat ze geland waren gaf Daran Nilas een klopje op zijn rug. “Ik kom je morgenochtend gelijk opzoeken,” beloofde hij, waarna hij naar huis ging.

“Klaar met het monteren?” vroeg Tobin toen Daran binnen kwam lopen.

“Zeker,” zei Daran met een grote grijns op zijn gezicht. “Het werkt echt perfect.”

“Dat is mooi om te horen. Luister, ik wil wat met je bespreken.”

“Ga je gang.”

“Elk jaar hebben we een opdracht van erg ingewikkelde onderdelen. Het levert flink wat op, maar het moet wel afgeleverd worden in een klein plaatsje genaamd Blauwmeer.”

“Waar is dat?” vroeg Daran.

“Het is in het noorden, zo’n twee dagen lopen vanaf hier. De hele reis zal je dus vier dagen kosten. Ik ben er al twee keer geweest, maar ik heb het nu erg druk met de werkplaats. We krijgen eindelijk weer nieuwe opdrachten! Dus ik vroeg me af of jij daar niet toevallig heen zou willen gaan.”

Vier dagen? Ik denk dat ik dat in een stuk minder tijd kan.
“Prima. Ik vertrek gelijk morgenochtend.”

“Fantastisch. Ik help je met inpakken, en ik leg je uit hoe je moet lopen, en hoe je de tent op moet zetten, en waar je de onderdelen af moet leveren, en alles wat je nog meer moet weten.”

De hele tijd zat Daran simpelweg te luisteren en te knikken. Maar de hele tijd wist hij ook dat hij de reis heel wat anders aan zou pakken dan Tobin voorstelde. Toen hij uiteindelijk die nacht naar bed ging, was hij er zeker van dat het een mooie tocht zou worden.

Hoofdstuk 7 – Het conflict ontvliegen

Stilletjes liep Daran de deur uit, maar hij schrok op van een stem achter hem.

“Je vertrekt toch niet zonder afscheid te nemen?” Het was Tobin.

“Ik wilde je niet wakker maken,” legde Daran uit. “Maar ik had moeten weten dat je zonder mij wanhopig van eenzaamheid zou raken.” Speels gaf hij zijn broer een klap op zijn schouder.

Tobin lachte. “Maak je geen zorgen. Het zal toch echt minimaal vier dagen duren voordat ik in tranen uitbarst.”

“Ja, vast. Hoe ga je ooit drie hele dagen zonder mij overleven?”

“Nou, ik heb gehoord van een werkplaats waar er nog zat werk te doen is. En als dat saai blijkt te zijn, kan ik altijd nog doen alsof ik jager ben en achter een stel moordenaars aan gaan.”

“Ik weet zeker dat die werkplaats boeiend genoeg zal zijn,” lachte Daran. Hij schudde Tobin’s hand. “Ik zie je over een paar dagen weer.”

Toen Daran bij een opening in het bos aankwam, riep hij door zijn horloge Nilas op. In de tussentijd bekeek hij zijn tas. *Hij is veel te zwaar*, besefte Daran zich. Hij verstopte de tent, de slaappullen en het grootste deel van het eten in een holte onder een boomstronk. Een duw in zijn rug gooide hem ook bijna de holte in. Geschrokken draaide hij zich om. Het was Nilas.

“Ja, ik heb jou ook gemist,” glimlachte Daran, terwijl hij Nilas op zijn nek klopte. Hij zag dat Nilas overblijfselen van bladeren rond zijn mond had. “Ik heb toch niet je ontbijt onderbroken?”

Niet veel later waren ze op weg. “Volg simpelweg het pad naar Fiara,” had Tobin gezegd. Tot Daran’s teleurstelling was het bewolkt die dag. Hij moest laag vliegen om de weg te kunnen zien.

Daran maakte zich niet veel zorgen dat hij gezien zou worden. Er liepen niet veel mensen op de weg, en zelfs als iemand hem zou zien, dan zouden ze er toch maar van uit gaan dat hij een denker was. Daarnaast wist hij dat mensen toch nooit omhoog keken.

Hij schrok daarom extra toen hij vlak achter hem gekrijs hoorde. Hij keek om en haalde opgelucht adem bij het zien van slechts een kleine vogel. Maar toen merkte hij de metaalachtige glimpering van de vleugels op. *Dat is niet zomaar een vogel*, besepte hij. *Dat is een gizmo!* De gizmo had Nilas ingehaald en begon op zijn linker vleugel te pikken. Nilas trok die vleugel weg, maar dit zorgde er voor dat ze omrolden.

“Vind je het erg om rechtop te blijven vliegen?” vroeg Daran. Hij moest zijn best doen om niet van Nilas af te vallen.

Nilas maakte een piepend geluid dat klonk als “Sorry.”

“We moeten hem afschudden. Ga omhoog de wolken in.” Daran verwachtte een soort van rilling toen ze de grijze massa boven hen in stegen, maar het leek alleen alsof een dichte mist zich om hen heen trok. Ze klommen verder en maakten een aantal scherpe bochten om hun achtervolger af te schudden. Gelijk na de eerste bocht was Daran zijn gevoel voor richting al volledig kwijt, maar wat ze ook deden, het gekrijs achter hen bleef onverstoord doorgaan.

Wat heeft Magnus me nou een keer uitgelegd over vliegen? begon Daran zich af te vragen. *De klamsnelheid hangt niet van omvang af maar van kracht. De kruissnelheid hangt juist wel van omvang af.*

Net toen ze de wolken uit en het zonlicht in klommen, had Daran een helder moment. “Dat is het! Nilas, we moeten hem verslaan op snelheid. Kleine vogels kunnen niet lang heel snel vliegen. Duik naar beneden.”

Daran zwaaide zijn armen om de vogel’s nek. Terwijl ze weer de wolken in zakten, rees een gevoel van gewichtsloosheid in hen op. *Dit is fantastisch*, vond Daran terwijl de adrenaline door zijn aderen spoelde, maar hij veranderde al snel van gedachten toen ze de wolken weer uit kwamen. Vlak voor hun neus was een bergtop. Zonder het te weten waren ze het berggebied ingevlogen.

Nilas boog scherp af naar links en wist nog maar net een grote rots te ontwijken. Daran voelde zich alsof hij op Nilas’ rug platgedrukt werd. Achter hen hoorden ze een luide krijs, gevolgd door een zachte plof. “Dat moet pijn doen,” lachte Daran. Nilas reageerde met een luid gepiep.

Toen verscheen het gekrijs achter hen weer. *Geef dat ding het dan nooit op?* vroeg Daran zich af. “Nilas, we gaan er voor!” Hij boog nog meer voorover, zodat hij helemaal vlak op Nilas’ rug lag. De wing blies door Daran’s haren terwijl ze tussen de bergtoppen door vlogen, net onder het wolkendek. Langzaam maar zeker begon hun achtervolger een achterstand op te bouwen.

“Ik denk we hem kwijt zijn,” zei Daran uiteindelijk, maar het duurde nog steeds wel even voordat ze het wat rustiger aan durfden te doen. Toen ze uiteindelijk wat langzamer vlogen, had Daran geen idee waar ze waren.

“Kun je boven de wolken uitstijgen?” vroeg hij aan Nilas. Niet veel later verscheen de zon rechts van hen. *Het is nog ochtend*,

beredeneerde Daran, *dus de zon moet nu in het noordoosten staan. Dat betekent dat we naar het noordwesten zijn gevlogen.*

“Buig af naar rechts totdat we de weg weer vinden. Ik verwacht niet om nog veel denkers tegen te komen zo ver van Tarine.”

Voorzichtig vlogen ze weer omlaag door de wolken, hun ogen open houdend voor nog meer bergtoppen. Gelukkig duurde het niet lang voordat de bergen kleiner werden, en al snel zagen ze de weg voor zich verschijnen.

“Wat denk jij? Moeten we naar links of naar rechts?” vroeg Daran aan Nilas, maar de gizmo had ook geen idee. “Oké, dan vragen we de weg.”

Nilas maakte een sarcastisch gepiep dat Daran interpreteerde als, “Aan wie? De eerste adelaar die we tegen komen?”

Daran lachte. “Zet me maar in de buurt van de weg neer.”

Nadat ze in een open plek geland waren, liep Daran richting de weg. Het was was lastiger dan hij dacht om door de talrijke varens heen te ploegen. Toen hij de weg een stuk verderop zag, liep er gelukkig net een reiziger langs.

“Sorry,” riep hij om de aandacht te trekken, nog steeds omringd door wildgroei. “Weet je misschien welke kant op Blauwmeer is?”

De man keek verschrikt op. “Het is zo’n vijf uur lopen die kant op,” antwoordde hij, wijzend naar het noorden.

Daran bedankte hem en verdween terug tussen het gebladerte. Hij kon het niet laten om te lachen om de verraste gezichtsuitdrukking van de reiziger. Een half uur later zette Nilas hem af aan de rand van het dorp.

Daran's uiteindelijke bestemming was niet moeilijk te vinden. Het was het grootste gebouw in het kleine dorpje. "Ryan's boerderij gereedschap," stond op het bord. Ryan bleek een grote vent te zijn met enorme armen, maar aan de rimpels op zijn gezicht te zien lachte hij veel.

"Ik ben blij dat je er bent! Ik zat al op deze onderdelen te wachten. Hoe gaat de laatste tijd met Leroy en Mikai?"

Daran sloeg zijn ogen neer, niet wetend wat hij moest zeggen.

"Is er iets met ze gebeurd?" vroeg Ryan.

"Ze zijn dood," zei Daran bijna onhoorbaar. Hij vertelde Ryan wat er gebeurd was. Tijdens het hele verhaal moet hij enorm zijn best doen om de tranen binnen te houden.

"Wat vreselijk," zei Ryan toen Daran klaar was. "En je hebt nog steeds de moeite genomen om de onderdelen af te leveren. Dat is echt enorm aardig. Ook al mag ik nu wel op zoek gaan naar een nieuwe leverancier."

"Hoezo?" vroeg Daran. "Wij hebben deze onderdelen gemaakt. We kunnen de volgende set ook maken."

"Jij en Tobin hebben dit gemaakt?" vroeg Ryan, terwijl hij de onderdelen bekeek. "Ze zijn net zo goed als altijd. Als jullie hier meer van kunnen maken, dan blijf ik bij jullie."

"Bedankt," zei Daran, terwijl hij nog net kort een glimlach op zijn gezicht wist te toveren.

Quenton haastte zich naar de extra vergadering die net ingelast was. De laatste paar dagen waren erg frustrerend geweest. Alle pogingen om uit te vinden waar Nolan's broer woonde waren op

niets uitgelopen. Quenton hoopte dat deze bespreking wat resultaten op zou leveren.

Toen hij bij de vergaderruimte aankwam waren Arin en Baltar al aanwezig, maar er was ook nog een andere jager.

“Is er nieuws over Nolan?” vroeg Quenton nieuwsgierig voordat hij ging zitten.

“Het gaat over Nolan’s gizmo, Nilas,” legde Baltar uit. “Gisternacht vertelde een van de dwalers me dat hij Nilas iemand af had zien zetten aan de rand van de stad. Ik vond het toen niet heel geloofwaardig, aangezien het donker was die nacht.”

“Maar dat veranderde zojuist toen Jefron binnen kwam,” ging Arin verder, wijzend naar de jager. “Jefron, kun je vertellen wat er gebeurd is?”

Jefron ging rechtop in zijn stoel zitten. “Ik kwam terug van een familiebezoek, net ten noorden van de stad, toen mijn gizmo Jarro plotseling opsteeg. Ik keek omhoog waar hij naar toe ging en zag een grote vliegende gizmo in de lucht. Het was Nilas, met iemand op zijn rug.”

“Wat deed je toen?” vroeg Arin.

“Het was niet Nolan, of ik had wel van zijn terugkeer gehoord, dus ik nam aan dat iemand Nilas gestolen had. Ik gaf Jarro de opdracht om hem neer te halen.”

“Neerhalen?” riep Quenton uit. “Niemand kan zo’n val overleven. Waarom zou je hem vermoorden?”

Arin wierp Quenton een boze blik toe. Hij verdedigde de jager en zei, “Het stelen van een klasse één gizmo is een misdaad tegen de meritocratie. Een kans op doodslag is toegestaan om hem te stoppen.”

“En hij is niet dood,” zei Jefron. “Jarro keerde terug met een hoop flinke krassen.”

“Mooi,” vond Quenton, wat hem een paar verraste blikken opleverde. “Dat onze onbekende denker leeft, bedoel ik,” legde hij snel uit. “Ik kan me voorstellen dat Baltar hem heel graag zou willen vragen waar hij Nilas vandaan heeft. En om eerlijk te zijn, ik ben benieuwd waar hij geleerd heeft om met gizmo’s om te gaan.”

“Dat verandert de feiten niet,” zei Arin. “Elke klasse één gizmo buiten de Gedachte Academie is een gevaar voor de orde binnen dit land. We moeten de dief vinden, levend of dood.”

Quenton was het er nog niet mee eens. “Dit klinkt als iets om over te stemmen. En dan komt het allemaal aan op Baltar’s stem. Baltar, wat denk jij? Wil je weten wat er met Nilas gebeurd is?”

Het was duidelijk dat Baltar hard aan het nadenken was. Uiteindelijk zei hij, “Ik ben het met Arin eens. Elk gevaar voor de meritocratie moet eerst afgehandeld worden.”

“Prima,” concludeerde Arin. “Ik zorg ervoor dat er een bericht uit gaat naar alle denkers. We moeten Nilas en zijn denker te pakken krijgen, dood of levend.

Quenton kon het niet geloven. *Wil Baltar Nolan desnoods wel vinden?* vroeg hij zich af. Hij had al zijn zelfbeheersing nodig om deze woorden niet hardop uit te schreeuwen. In plaats daarvan stond hij en liep hij stil de kamer uit. *Er klopt hier iets niet, en ik ga uitzoeken wat.*

Hoofdstuk 8 – Een helpende hand

Terwijl de grond onder hen in de duisternis van de nacht gehuld werd, vlogen Nilas en Daran nog in het licht van de ondergaande zon, die net zichtbaar was boven de heuvels in de verte. Ze waren bijna terug in de hoofdstad, die langzaam in een zee van lichtjes veranderde.

Het schouwspel bracht in Daran een gevoel van kalmte op. Er was geen tijdsdruk, geen achtervolging, alleen een gevoel van rust en sereniteit. Daran overwoog om nog een paar rondjes te vliegen, maar door de aankomende duisternis en Nilas' vermoeidheid zag hij er van af.

“Oké makker, zet me maar ergens – wacht, wat is dat?” Verderop rees een wolk van zwarte rook de lucht in. Eronder waren grote vlammen een gebouw aan het verzwelgen. “Dat gaan we van dichtbij bekijken.”

Ze vlogen verder en betraden het luchtruim boven de stad. Om de kans om gezien te worden zo klein mogelijk te houden, bleven ze hoog in de lucht.

“Zijn dat mensen, op het dak?” vroeg Daran zich af, probeerend iets te kunnen zien tussen de rook door.

Nilas piepte bevestigend. Het waren zeker mensen. Een hele familie zat vast op het dak. Ze zwaaiden naar de menigte in de straat om hulp, maar iedereen bleef op afstand staan.

“We gaan er heen,” besloot Daran. Ze zweefden naar het gebouw toe. Daran kon zien dat vooral het midden van het gebouw in brand stond, precies waar de belangrijkste steunbalk

zich bevond. Toeval? Dat wist hij nog niet. Maar hij wist wel dat het niet veel goeds belooftte.

Ze landden op het dak en voelden gelijk de immense hitte van het vuur. Vijf paar hoopvolle ogen keken hen aan. Er waren twee baby's, een jong meisje en hun ouders.

“Eindelijk, de dwalers zijn er,” zei de vader. “Waar zijn de anderen?”

“Er zijn geen anderen,” zei Daran. “Maar dit gebouw kan op elk moment instorten. We moeten hier weg. Wie wil als eerste naar beneden vliegen?”

“Ze sturen alleen maar een student?” reageerde de vader sarcastisch.

Gelukkig was de moeder gretiger om weg te komen. “De kinderen moeten eerst,” zei ze. “Liasa, neem een van de tweeling mee.”

Het jonge meisje nam een van de baby's in haar armen en liep naar Nilas. Haar grote ogen zagen er bang uit.

“Het is heel makkelijk,” stelde Daran haar gerust. “Klim er op en hou je vast aan het handvat. Dat is alles.” Hij hielp het meisje op Nilas' rug, waarna de vogel naar de rand van het dak liep. Langzaam liet Nilas zich voorover vallen, tot hij uiteindelijk van het dak af zweefde.

Het meisje slaakte een gil die herhaald werd door haar moeder, maar ze zweefde veilig naar beneden. Daran was blij om te zien dat sommige mensen vanuit de menigte naar voren stapten om haar van Nilas' rug af te helpen. Toen steeg Nilas weer op, om met een snelle bocht boven de stad weer op het dak te landen.

“Jij bent de volgende,” zei Daran tegen de moeder. De vrouw tilde de overgebleven baby in haar armen en klom op Nilas’ rug. Toen ze van het gebouw af zweefde, legde de vader een hand op Daran’s schouder.

“Bedankt voor het redden van mijn familie,” zei hij. “Maar waar is de rest van de Gedachte Academie? We zaten hier al eeuwen te wachten!”

“Ik heb geen idee,” bekende Daran. “Ik hoor niet bij de Gedachte Academie.”

De man zijn mond viel open van verbazing. “Maar hoe heb je dan – ” Op dat moment explodeerde het achterste gedeelte van het gebouw met een gigantisch knal.

Daran voelde de schokgolf door zijn hele lichaam. “Schroot!” riep hij geschrokken uit. Verbaasd keek hij de man aan. “Huizen exploderen niet zomaar. Wat was dat?”

De man leek te twijfelen of hij het wel kon vertellen, maar Daran’s indringende blik haalde hem over. “Het is buskruit voor de Gedachte Academie. We maken het hier.”

“Midden in de stad?!” riep Daran uit. “Wat is dat voor – ” Maar toen zakte het middelste gedeelte van het huis weg. Daran voelde het dak onder zijn voeten schudden. “Het gebouw gaat instorten!” Hij keek naar beneden en zag hoe de moeder van Nilas’ rug af klom. “Mijn gizmo zal niet op tijd terug zijn.”

“Wat doen we dan?” vroeg de man met angst in zijn ogen.

“Nou, of we vallen in het vuur, of we vallen op de straatstenen,” zei Daran droog. De angst was op de een of andere manier nog niet bij hem doorgedrongen. “Heb je een voorkeur?”

Ze keken beiden naar het laaiende vuur achter hen en voelden de intense hitte op hun gezichten. Hun voorkeur was duidelijk. Terwijl het dak van het gebouw onder hun voeten naar beneden zakke, sprongen ze.

Midden in de lucht flitste een schaduw langs hen, en Daran voelde een scherpe ruk aan zijn linker bovenarm en schouder. *Nilas!* De vogel had hem met zijn klauwen gevangen. Daran keek omlaag en zag een massa van mensen onder hem. Op dat moment liet Nilas hem los, waardoor hij veilig op een stapel omver gekegelde mensen landde. Hij stond snel op en rende achter Nilas aan, ondertussen mensen opzij duwend. Toen hij uit de menigte tevoorschijn kwam, zag hij zijn vliegende vriend een soepele landing maken, met de vader op zijn rug.

Terwijl de vader van Nilas' rug af gleed, rende zijn dochter naar hem toe en vloog hem in zijn armen. De moeder, met beide baby's in haar armen, kwam achter haar aan. Een spontaan applaus barste los uit het publiek. Daran liep lachend naar de familie toe. Een gevoel van opluchting en blijdschap overspoelde hem.

“Ik kan je niet genoeg bedanken,” zei de vader met tranen in zijn ogen. “Als er ooit iets is waarmee ik jou kan helpen, twijfel dan niet – ”

“Wat gebeurt er hier?!” riep een stem achter hen. Geschrokken draaide Daran zich om, net op tijd om een dwaler uit de mensenmassa tevoorschijn te zien komen.

Nee hè, dacht Daran. Nu zit ik pas in de problemen.

De vader keek verbaasd op toen hij Daran's angstige blik zag. “Een bekende van je?” vroeg hij, terwijl hij zijn dochter terug op de grond zette.

Toen merkte de dwaler Nilas op. Hij trok zijn pistool en zei, “verzet geen stap.” Maar tot Daran’s verbazing richtte hij het pistool juist op de vader, die langzaam zijn handen omhoog deed.

“Sorry, maar ik moet er vandoor,” zei Daran zacht, zodat de dwaler hem niet zou horen. Toen sprong hij op Nilas en samen vlogen ze er snel vandoor. Achter hem hoorde Daran een luide knal, maar hij besepte pas wat het was toen de kogel vlak langs zijn oren raasde. Het geluid werd gevolgd door een verontwaardigde kreet vanuit de menigte.

“Dat scheelde weinig,” zei Daran tegen Nilas, die instemmend piepte. Ze probeerden zo snel mogelijk weg te komen, maar ze waren de stad nog niet uit of er zaten al twee jagers vlak achter ze aan.

De Gedachte Academie kan niet binnen tien minuten een dwaler bij een brandend gebouw krijgen, maar ze kunnen wel binnen tien seconden twee jagers achter me aan sturen? Dit is belachelijk!

“Kun je ze afschudden?” vroeg Daran aan Nilas, maar de vogel reageerde met een uitgeput gepiep. “Natuurlijk. Het was een lange dag. Je zult vast nog vermoeider zijn dan ik.”

Ze doken omlaag naar de stad en vlogen vlak boven de daken verder. Daran keek om en zag dat de jagers nog even ver achter hen zaten als net. Ze waren niet in staat om het tweetal in te halen, maar een achterstand bouwden ze ook niet op.

“We kunnen niet lang zo verder vliegen,” besepte Daran zich. “Zet me op de straat neer en breng jezelf in veiligheid.”

Nilas piepte ontevreden terug.

“Maak je om mij geen zorgen!” stelde Daran hem gerust. “Ik red mezelf wel.”

De vogel zweefde naar beneden, een wijde straat in, en spreidde zijn vleugels wijd open om af te remmen. Daran sprong achteruit, weg van Nilas, maar hij had nog steeds te veel snelheid toen hij op de grond landde. Hij viel voorover, rolde over de straatstenen, stond in een snelle beweging weer op en begon met rennen. Hij sloeg linksaf een kleine steeg in. Dit zou het voor de jagers moeilijk maken om hem vanuit de lucht te volgen.

Ze kunnen me niet vanuit de lucht te pakken krijgen, beredeneerde hij. *En als ze op de grond landen, dan zijn ze hun voordeel kwijt.* Maar toen Daran omhoog keek, zag hij dat maar één jager naar beneden afdaalde. De andere jager bleef hem vanuit de lucht in de gaten houden. Daran vloekte. Hier had hij niet aan gedacht. *Dit is vast waarom ze ze denkers noemen.*

Er zat nog maar één ding voor hem op. Zo hard mogelijk rennen als dat zijn voeten hem konden dragen en hopen dat beide jagers hem kwijt zouden raken in de schemering, die ondertussen de stad volledig had bedekt. Hij vloog er direct in volle sprint vandoor. Bij elke kruising rende hij een willekeurige straat in. Althans, dat dacht hij. Maar tot zijn verbazing zag hij opeens zijn eigen huis voor zich verschijnen.

Dit is niet goed, besepte hij zich, zwaar hijgend van het rennen. Hij wist niet waar hij verder heen kon gaan. Dus ging hij verder met rennen en sloeg de eerste straat in die hij tegen kwam. Maar toen zag hij plotseling een grote muur voor zich opdoemen. Het was een doodlopende weg! Ze hadden deze kleine straat vorig jaar afgesloten.

Hoe kon ik het vergeten? Ik heb deze muur duizenden keren door de ramen van de werkplaats gezien! De muur was te hoog om snel

overheen te klimmen, en terug gaan zou te veel tijd kosten. Pas toen zag hij het blonde meisje bovenop de muur zitten. *Hoe is zij daar op gekomen?*

Het meisje leek in eerste instantie enorm verbaasd om Daran te zien, maar ze herstelde zich snel. “Heb je een lift nodig?” vroeg ze.

“Graag,” reageerde Daran blij verrast. Het meisje boog voorover en reikte met haar hand uit naar beneden. Daran nam een aanloop, rende naar voren en gebruikte de muren om zo hoog als hij kon te springen. Hij wist nog net de hand van het meisje te pakken te krijgen. Terwijl hij goed vasthield, zette hij zijn voeten tegen de stenen muur en duwde zichzelf omhoog totdat zijn andere hand de top van de muur bereikt had. Hij trok zichzelf verder omhoog en zwaaide een been over de muur heen. Hij zat net rechtop op de muur toen de jager de hoek om kwam rennen.

“Blijf waar je bent!” schreeuwde de man, terwijl hij zijn pistool pakte.

“Laten we er vandoor gaan,” drong Daran er bij het meisje op aan. De twee kinderen verschooten zich snel achter de muur. Ze lieten zichzelf zakken tot ze aan hun beide handen hingen. De grond was niet ver meer, en dus lieten ze zich vallen en landden soepel op de straat.

“Nou, hem zijn we kwijt,” zei het meisje.

“Ja, maar hij heeft een vriend in de lucht zitten,” legde Daran uit, omhoog wijzend. “We moeten hem ook nog af weten te schudden.”

“Zo, jij bent populair!” lachte het meisje. “Ik weet een goede plek om hem kwijt te raken. Volg mij maar.”

Ze renden verder, dieper het werkplaatsendistrict in, waar de huizen veel dichter op elkaar stonden. Gehaast vlogen ze door smalle steegjes tussen hoge gebouwen. Opeens gooide het meisje een deur open en stormde naar binnen. Snel baande ze haar weg door meerdere kamers, waardoor de bewoners opgeschrokken opstonden.

“Hoi Kira,” zei een van hen.

Kira wist nog net “Ik was hier niet” te roepen, voordat ze aan de andere kant het huis weer uitvloog met Daran vlak achter haar aan. Ze waren op een grote straat die sterk naar zaagsel rook uitgekomen.

Kira bleef plotseling stil staan. “Het idee was om onopvallend in de menigte op te gaan,” legde ze uit. Maar hoewel de straat overdag vast heel druk zou zijn, was hij nu bijna helemaal leeg.

Daran merkte een grote stapel houten planken op aan de rand van de straat. “Ik heb een beter idee,” zei hij. “Help me met het dragen hiervan.”

“We gaan ze te lijf met een compleet onhandelbare plank?” reageerde Kira, haar wenkbrauwen optrekkend. “Ben je niet helemaal lekker ofzo?”

“Help me nou maar!” sloot Daran de discussie. Ze pakten beiden een uiteinde van een houten blad vast en tilden het tot boven hun hoofden op. Stap voor stap droegen ze het de straat op, met Kira voorop en Daran aan de achterkant. Toen snapte Kira het plan.

“Vanuit de lucht lijken we net werkende mensen!”

In de tussentijd was het bijna volledig donker geworden. Met geen mogelijkheden zouden ze nog vanuit de lucht herkend

kunnen worden. Daran voelde zich eindelijk weer min of meer veilig en slaakte een zucht van verlichting. Zonder een woord te zeggen liepen de twee zo een stuk verder.

Langzaam besefte Daran zich dat hij uitgeput was. Het was zeker een lange dag geweest. Hij verlangde naar zijn zachte bed, maar hij bedacht zich dat het geen slim idee was om nu naar huis te gaan. Niet alleen waren er misschien nog jagers in de buurt van zijn huis, maar Tobin zou ook erg verbaasd opkijken als hij nu al terug zou zijn. Toen herinnerde Daran zich zijn verstopplek in het bos.

“Ik denk dat het voor mij tijd is om mijn tent op te zoeken,” zei hij, de stilte verbrekend.

Kira keek verbaasd op. “Woon je in een tent?”

“Nee!” reageerde Daran fel. “Ik bedoel, ik denk dat het niet zo’n slim idee is om nu naar huis te gaan.”

“Je kunt bij mij thuis overnachten?” stelde Kira voor. “De mensen bij wie ik woon zullen je zeker helpen, vooral na wat er vandaag gebeurd is.”

Verleid door de aantrekkingskracht van een zacht bed, accepteerde Daran het aanbod direct. “Dat is heel aardig van je.” Pas toen besefte hij dat hij zich nog niet aan haar voorgesteld had.

“Jij heet Kira,” zei Daran. Hij herinnerde haar naam van toen ze door het huis renden.

“En jouw naam is Daran,” wist Kira. “Aangenaam.”

“Aangenaam,” glimlachte Daran. Voor het eerst die week voelde hij zich alsof het geluk hem toelachte.

Hoofdstuk 9 – De gevonden woonplek

Quenton verslikte zich haast in zijn ontbijt toen hij de krant zag. “Dwaler schiet op redder,” stond in koeienletters op de voorkant. Met stijgende verbazing las hij het artikel, om het daarna gelijk nog twee keer goed door te lezen.

Met ingehouden woede maakte hij zijn ontbijt af, waarna hij op pad ging naar de ochtendbespreking. Arin was al aanwezig.

“Wat is dit?” vroeg Quenton, de krant op tafel smijgend.

“Ik denk dat je dat beter aan Baltar kunt vragen,” reageerde Arin kalm.

Niet veel later reed Baltar een man in een rolstoel de kamer binnen. De delen van de man die niet door verband verhuld waren zaten onder de bloeduitstorting en blauwe plekken. Met moeite herkende Quenton de man als een dwaler genaamd Dessel.

Quenton vroeg zich af wat er met Dessel gebeurd was en waarom Baltar hem naar de vergadering meegenomen had, maar belangrijkere dingen kwamen eerst. “Nu we allemaal aanwezig zijn, kan iemand mij dit uitleggen?” zei hij, wijzend op de krant.

Baltar knikte. “Gisteren was er een brand in het werkplaatsendistrict. Ik stuurde Dessel erheen om te kijken of hij kon helpen. Toen hij aankwam zag hij Nilas staan met een man ernaast. Hij probeerde de man aan te houden, maar de verdachte sprong op Nilas en vloog weg. Dus probeerde Dessel, zoals we besloten hadden, de man neer te schieten.”

“De man?” herhaalde Quenton verbaasd. “Volgens de krant was het een jongen. Een jongen die net een hele familie van een brandend gebouw gered had!”

“Wat maakt het uit of het een man of een jongen is?” vond Baltar. “Zijn acties maken ons werk onmogelijk. Door hem was Dessel gisteren door een boze menigte aangevallen!”

“Oh, kom op!” riep Quenton verontwaardigd uit. “Hij redde een familie van een brandend gebouw! En wat doen wij? Hem belonen? Nee, we proberen hem neer te schieten! We hadden al flinke imagoproblemen bij de bevolking. Dit zal het er niet beter op maken.”

“Dat komt door types als hem!” riep Baltar schreeuwend uit. “We zien eruit als een stel incompetente idioten omdat we hem niet te pakken kunnen krijgen. Hoe moeilijk is het om een gigantische vogel te vinden? Ik stel voor om het aantal man dat naar hem op zoek is te verdubbelen.”

“Dat lost niets op,” vond Quenton. “Hij weet hoe hij ons af moet schudden. Maar denk eens na. Het is een jongen, en hij weet hoe hij met een gizmo om moet gaan! Waar heeft hij dat geleerd?”

“Goede vraag,” vond Arin. “Dessel, hoe zag hij eruit?”

“Jong, smerig donkerbruin haar, oude kleding,” mompelde Dessel. Hij had duidelijk moeite met praten door zijn verwondingen.

“Geen enkele denker zou er aan denken om zo’n jongen dat soort dingen te leren,” wist Arin.

“Dus blijft er maar één optie over,” beredeerde Quenton. “Hij heeft het zichzelf aangeleerd. Dat is het soort leerlingen dat we hier op de Gedachte Academie nodig hebben! We hebben de laatste jaren al zo weinig nieuw talent. Spreid het bericht rond de stad dat we hem een plek hier aanbieden en hij komt uit zichzelf naar ons toe. Zo slaan we twee vliegen in een klap.”

“Je wilt een jongen uit een lagere klasse toelaten tot de Gedachte Academie?” vroeg Arin verrast. “Dat is tegen de regels! Die regels zijn met een heel goede reden ingesteld: dat soort mensen veroorzaken problemen. Nee, ik ben het met Baltar eens. We moeten hem zo snel mogelijk vinden.”

Quenton zuchtte. Hij zag dat dit nergens op uit zou lopen. Gelukkig had hij zelf nog een ander plan.

“Goed dan. Ik zal ook wel helpen met de zoektocht. Mag ik een van de jagers lenen die de jongen gezien hebben? Dan gaan we in de buurt wat rondvragen.”

Daran werd wakker van geklop op de deur. Tot zijn schrik was het al volledig licht. Hij ging rechtop zitten en zag Kira’s glimlach om de hoek van de deur verschijnen.

“Kom je ontbijten?” zei ze. “Anerio wil je spreken.”

“Ik kom er aan,” knikte Daran. Anerio was de oude man bij wie Kira woonde. Voor zover Daran tot nu toe door had, was Anerio niet Kira’s vader, maar hij had geen zin om Kira te vragen waar haar echte familie dan wel was. Hij vermoedde dat dat te gevoelig zou liggen, zowel voor Kira als voor hemzelf.

Daran kleepte zich aan en stapte zijn kamer uit. Terwijl hij door de gang liep, viel het hem op dat er nog veel meer kamers waren. *Kira en Anerio wonen lang niet alleen hier*, beredeneerde hij. Uiteindelijk kwam hij in de keuken aan. Het meisje en de oude man waren al begonnen met eten.

“Daran, mooi je te zien!” groette Anerio hem vriendelijk. “Ik hoop dat je goed geslapen hebt?”

“Zeker wel,” knikte Daran. “Enorm bedankt dat ik mocht blijven slapen.”

“Geen probleem,” lachte Anerio vriendelijk.

Voor een moment, terwijl Daran aan zijn ontbijt begon, zei niemand iets. Maar na een aantal happen verbrak Daran de stilte. “Kira zei dat je me wilde spreken?”

Anerio knikte. “Ik wilde het met je over politiek hebben. Wat weet je daar van af?”

Daran keek verbaasd op. “Politiek? Niet veel,” bekende hij tussen twee happen door. “Alleen dat Kantara een meritocratie is.”

“Inderdaad, maar wat betekent dat?”

Daar hield het bij Daran op. “Het zegt iets over wie er de beslissingen maakt,” wist hij zich nog net te herinneren.

“Dat klopt,” knikte Anerio aanmoedigend. “De beslissingen worden gemaakt door de mensen die hebben laten zien over de meeste goede eigenschappen, genaamd merites, te beschikken. De zes mensen met de meeste merites zijn de ministers van ons land. Zij vormen het cabinet.”

“Het land wordt dus bestuurd door de beste mensen?” vroeg Daran. Het klonk allemaal vaag bekend. Hij had het op school al eerder gehoord, maar vond het toen nooit echt boeiend.

“Dat is de theorie,” zei Anerio. “Maar de vraag is, hoe bepaal je hoeveel merites iemand heeft? Hoe geschikt is iemand om te regeren?”

“Je kunt kijken naar hoeveel geld hij heeft?” stelde Daran voor. “Als hij veel geld heeft verdiend, dan zal hij vast slim zijn.”

“Dus iemand die veel geld erft is slimmer dan een hard werkende metaalsmid?” mengde Kira zich in de discussie. Daran beseftte dat ze een goed punt had.

“Je ziet, het is nogal subjectief,” legde Anerio uit. “Om die reden is er de meriteraad. Deze raad bestaat uit zes onafhankelijke meriterechters. Als er een plek open komt in het cabinet, dan beslissen zij wie de plek opvult.”

“Dat klinkt eerlijk,” vond Daran. Hij begon zich ondertussen af te vragen waar Anerio met dit hele verhaal heen wilde.

“Op het eerste gezicht wel,” zei Anerio. “Maar wie beslist er wie er in de meriteraad komt?”

“Dat zijn de ministers,” wist Kira, die het hele verhaal vast vaak genoeg gehoord had. “Dus indirect kiezen zij hun eigen opvolgers. En denk je dat ze dan nog steeds op merites letten?”

De boodschap achter de vraag was zo duidelijk dat Daran geen antwoord hoefde te geven. “Maar als dat zo’n probleem is, dan zal iemand er toch wel iets van zeggen?”

“Je bedoelt mensen die in opstand komen tegen de regering? Zijn die er niet dan?”

Daran beseftte dat hij gelijk had. “De Vrije Geesten,” zei hij, zijn gedachten hardop uitsprekend.

“Precies. De Vrije Geesten zijn het openlijk oneens met de regering. Maar wat doet het cabinet? Het stuurt de Gedachte Academie achter ons aan.”

“Maar kunnen ze – ” Pas toen drong het tot Daran door wat de man zei. “Ons? Jullie zijn – ”

De oude man knikte. “We proberen te helpen.”

Daran begreep er even helemaal niets van. “Maar hoe?”

“Veel mensen zijn het niet eens met de regering,” legde Anerio uit. “Wij vinden dat alle personen het recht verdienen om zelf te kiezen hoe en door wie ze geregeerd worden. We willen verkiezingen.”

“Ik neem aan dat het cabinet het er niet mee eens is?” gokte Daran.

Anerio knikte. “De enige manier om dingen te veranderen is op de harde manier, door samen te komen en de confrontatie met de regering aan te gaan. Maar het probleem is: we zouden geen schijn van kans maken. De Gedachte Academie heeft simpelweg een te groot voordeel.”

“Ze zijn de enigen met gizmo’s,” vulde Kira aan. “En ze doen er alles aan om te zorgen dat dat zo blijft.”

Op dat punt geloofde Daran haar volledig.

“De Vrije Geesten proberen nu om zo veel mogelijk gizmo’s in handen te krijgen,” legde Anerio verder uit. “Tot we er genoeg hebben, houden we ons stil. Maar de Academie beschermt zijn gizmo’s goed; vooral de waardevolle. En daarom hebben we jouw hulp nodig.”

“Wacht,” zei Daran. “Jullie hebben mijn hulp nodig? Waarom?”

“Dat is toch logisch?” vond Kira. “Omdat jij een gizmo hebt.”

Daran’s mond viel open van verbazing. “Hoe weten jullie – ”

“We lezen de krant,” lachte Anerio. “Maar wat zeg je? Wil je ons helpen?”

Hier moest Daran even over nadenken. *De Vrije Geesten helpen. Wow.* Het was iets wat hij zich een paar dagen terug nooit voor had kunnen stellen. Het zou compleet tegen de wet zijn.

“Ik weet het niet,” bekende hij.

“Daran, laat ik open met je zijn,” zei Anerio, terwijl hij met zijn bruine ogen de jongen strak aankeek. “Je zit aardig in de problemen. De denkers zijn erg goed in zoeken. Maar als jij de Vrije Geesten helpt, dan kunnen zij jou ook helpen. Je kunt hier zelfs komen wonen als je dat wilt. Dus, wat zeg je ervan?”

Zo had Daran het nog niet bekeken. *De hele Gedachte Academie zit toch al achter me aan. Veel erger kan het niet worden. Dit is de kans om hulp te krijgen. En niet zomaar hulp, maar hulp van de Vrije Geesten!*

“Ik zal je helpen,” besloot Daran. “Wat is het plan?”

“In het kort? We gaan de Gedachte Academie overvallen.”

“Hier ging de achtervolging te voet verder?” vroeg Quenton aan de jager.

Krinos knikte. “Ja, hier werd ik op de grond gezet. De jongen rende die kant op.” Hij wees een kleine straat in.

Quenton markeerde de positie op de kaart die hij had meegenomen, waarna het tweetal de straat in liep. Zo volgden ze de route die Daran de dag ervoor genomen had. Bij elke straat die ze insloegen maakte Quenton weer een notitie.

“Moeten we niet mensen ondervragen?” vroeg Krinos toen Quenton nog een straat op zijn kaart markeerde.

“Wat is de kans dat mensen een langsgrennende jongen onthouden hebben?” antwoordde Quenton retorisch. “Nee, ik wil weten hoe de achtervolging ging. Toen jij op deze kruising aankwam, waar was de jongen toen?”

“Hij sloeg net de hoek daar om,” wees Krinos. “Maar wat kan je daar ooit mee?”

“Heel veel,” glimlachte Quenton. Er zat veel wiskunde en logica in achtereenvolgende trajecten, en Quenton was niet voor niets een onderzoeker bij de Gedachte Academie geworden. “Ik bepaal hiermee het gedrag van de jongen. Wat was zijn doel? Als hij een schuilplek in gedachten had, dan zou hij daar zo snel mogelijk heen gaan. Maar als hij jou alleen maar af wilde schudden, zou hij kriskras door alle straten rennen.”

Krinos twijfelde nog. “En jij denkt dat hij de tijd zou nemen om over dat soort keuzes na te denken?”

“Mensen maken altijd keuzes, bewust of onderbewust, na maanden van piekeren of in een honderdste van een seconde. De truc is om uit te vinden waarom ze die keuzes maken.”

Ze sloegen linksaf een kleine straat in. Quenton keek verbaasd op van zijn map. “Wacht, weet je zeker dat hij deze straat in sloeg?”

“Heel zeker,” zei Krinos. Hij wees vooruit. “Zie je die muur daar? Dat is waar ik hem kwijt raakte. Een vriend van hem hielp hem er overheen.”

Had hij dit gepland? vroeg Quenton zich af. *Of was het toeval?* “Viel je nog iets anders op? Gedroeg hij zich opeens twijfelachtig ofzo?”

Krinos’ gezicht klaarde plots op. “Nu je het zegt, hij stond wel even stil vlak voordat hij deze straat in sloeg.”

Quenton glimlachte. *Hij had dit dus niet gepland.* Hij wierp een blik op zijn kaart. Als een haast kaarsrechte lijn vond de jongen zijn weg door de stad, tot hij opeens bijna omkeerde en deze doodlopende straat in sloeg.

“Heb je enig idee wat dat betekent?” vroeg Krinos.

Quenton dacht verder na, en opeens zag het er allemaal zo logisch uit. *Als je in paniek bent, dan denk je niet bewust na. Je valt volledig terug op je automatisme. Als je een route door de stad zoekt, dan val je dus terug op een route die je vaak genoeg genomen hebt. Bijvoorbeeld de route naar school, naar werk of naar huis.* Quenton wist één ding zeker. De jongen woonde of werkte in deze straat.

Hij had alleen geen zin om dit aan de jager te vertellen. Krinos zou het ongetwijfeld aan Arin doorgeven, en voordat iemand ook maar een seconde de tijd nam om na te denken, zou de hele straat vol met jagers zitten. Nee, Quenton had een beter idee.

“Ik heb geen idee,” zei hij, zijn hoofd schuddend. “Laten we maar terug naar de Academie gaan.”

Hoofdstuk 10 – Een reden om te twijfelen

Daran keek naar het tweetal dat zich bij hen aan de tafel had gevoegd. De man links stelde zich voor als Toryas. Met een vriendelijke blik op zijn gezicht wiegde hij de peuter op zijn schoot rustig heen en weer. Dit was in tegenstelling tot Gendra, de lange vrouw rechts, die een besloten blik op haar gezicht had. Het was duidelijk dat zij achter het plan zat.

“De eerste stap is om de Gedachte Academie binnen te komen,” begon ze. “We kunnen met geen mogelijkheid via de grond binnen komen. Iedereen die via de normale ingangen binnen komt, wordt zorgvuldig gecheckt. De luchtingangen zijn echter een heel ander verhaal. De Gedachte Academie verwacht nooit dat iemand vanuit het luchtruim bij ze binnen komt vallen.”

“Ze kijken niet eens wie er binnen komt?” vroeg Daran.

Gendra schudde haar hoofd. “Ze nemen heel simpel aan dat niemand buiten de Gedachte Academie kan vliegen. En daar hebben ze lange tijd gelijk in gehad. Tot nu toe.” Ze keek Daran recht in de ogen aan. “Als we eenmaal geland zijn, zal Daran wachten op het dak, terwijl ik naar binnen slip met een denkeruniform. Geen enkele denker ke – ”

“Wacht eens even,” onderbrak Daran haar. “We gaan niet samen op Nilas vliegen.”

“Dat doen we wel,” ging Gendra er tegen in. “Ik dacht dat je ons wilde helpen? We sturen je niet in je eentje naar binnen.”

“Ik wil wel helpen, maar Nilas kan simpelweg het gewicht niet aan.”

“Ik ben niet zwaar!” antwoordde Gendra verontwaardigd.
“Hoe durf – ”

“Dat zei ik niet,” herstelde Daran zich snel. “Maar twee personen zijn gewoon te veel voor Nilas, tenzij het misschien twee heel lichte personen zijn. En er zijn maar twee personen in deze kamer die licht genoeg zijn om met me mee te gaan.”

Zowel Gendra als Anerio keek eerst naar de peuter. Toen verschoof hun blik langzaam, alsof ze vergeten waren dat ze desnoods nog aanwezig was, naar Kira. Een moment van stilte volgde.

“Absoluut niet,” zei Anerio.

“Zal niet gebeuren,” zei Gendra instemmend. “Ik stuur niet zomaar twee kinderen daar heen om ons werk te doen.”

“Ach, dan zal ik alleen moeten gaan,” concludeerde Daran.

Gendra en Anerio keken elkaar aan. Daran zag duidelijk dat er een soort van stil gesprek tussen de twee gaande was. Uiteindelijk gaf Gendra toe. “Goed dan. Neem Kira mee.”

Toen Daran naar Kira keek, leek het in eerste instantie alsof het haar niets kon schelen, maar toen hij wat beter keek, zag hij dat ze moeite deed om niet te lachen. *Ze is hier echt blij mee*, dacht Daran. *Maar waarom doet ze zo haar best om dit te verbergen?*

“Aangezien ik niet mee ga, zorgen jullie er maar beter wel voor dat jullie de plattegrond van de Academie op je duimpje kennen,” zei Gendra. Met een afwachtende blik keek ze de man naast haar aan, maar die was druk bezig met het vermaken van de peuter in zijn schoot. “Toryas? De plattegrond graag?”

“Oh, juist,” zei Toryas, terwijl hij zijn vinger uit zijn zoon’s hand probeerde te trekken, maar toen de jongen begon te huilen

stopte Toryas snel zijn vinger terug. Met zijn vrije hand probeerde hij op onhandige wijze de mappen op tafel uit te rollen. Langzaam verscheen de Gedachte Academie voor Daran's neus.

“Ons doel is de gedachtekernen,” legde Gendra uit. “En niet zomaar gedachtekernen, maar de speciale. De meesten zitten veilig weggeborgen in een grote kluis in de kelderetage, maar we weten dat er een paar op een hogere verdieping in een simpele wandkast opgesloten zitten. En hoewel we de sleutel niet hebben, is dat geen probleem dat niet met een paar goed geplaatste ladingen opgelost kan worden.”

“Bedoel je explosieven?” vroeg Daran. “Ik dacht dat alleen de Gedachte Academie zulk soort speelgoed had.”

Gendra lachte. “Gizmo's zijn niet de enige dingen die we van de Academie stelen. Het nadeel is dat dit geen hele stille oplossing is. De wandkast met de gizmo's staat in het kantoorgedeelte van het gebouw, waar niemand hem zou verwachten. Dit betekent dat er overdag weinig mensen in de buurt zullen zijn, maar er zal zeker wel iemand zijn die opschrikt van de explosie. Dus zodra de kluis open is, moet je zoveel mogelijk gedachtekernen in je tas stoppen als je kan en ervandoor gaan. Als je op je weg naar buiten denkers tegen komt, doe dan alsof je in paniek weg probeert te komen van de explosie.”

“Dat klinkt als een plan dat nog wel eens zou kunnen werken,” gaf Daran toe.

Vervolgens mat Toryas de maten op van Daran en Kyra, zodat hij een paar gestolen studenten uniformen in kon korten. Terwijl hij daar mee bezig was, vertelde Gendra aan het tweetal welke

route ze het beste konden nemen door de Academie en legde ze uit hoe ze de ladingen moesten plaatsen.

“Het is heel simpel. Plak hem op het slot, trek de pin eruit, en hij blaast zichzelf op in precies acht seconden. Zorg er wel voor dat je dan goed op afstand bent, of het zal pijn doen. En niet zo’n beetje ook.

Daran knikte. “Ik zal er aan denken.”

In tegenstelling tot de eerdere dagen, was het weer deze keer niet goed genoeg voor een mooie rondvlucht. De lucht was volledig grijs, en een lichte miezerregen bezorgde Daran rillingen. Dit, gecombineerd met de ondergaande zon, beloofde niet veel goeds voor het zicht.

“De kans is tenminste kleiner dat iemand ons zal zien,” probeerde hij Lana wat op te vrolijken, toen ze de open plek in het bos inliepen. Via zijn horloge vroeg hij aan Nilas, “Kun je hier heen komen? We gaan weer een stukje vliegen.”

“Ik kan nog steeds niet geloven dat ik echt ga vliegen,” zei Kira. “Is het moeilijk?”

“Niet echt. Nilas doet al het werk. Maar dat betekent niet dat het comfortabel is. Haal dus geen verwachtingen in je hoofd.”

De grote vogel landde op de helling van een heuvel. Hij keek Daran nieuwsgierig aan.

“We nemen een vriend mee naar de Gedachte Academie,” legde Daran uit. Nilas leek te knikken en boog voorover.

“Wat moet ik doen?” vroeg Kira, terwijl ze op Nilas’ rug probeerde te klimmen.

“Je gaat gewoon op zijn rug liggen, met je armen om zijn nek,” legde Daran haar uit. “Je moet zo aerodynamisch mogelijk zijn.”

“Zo wat?” vroeg Kira zich af.

“Zorg er gewoon voor dat je weinig wind vangt,” vertaalde Daran.

“Waar zit jij dan?”

Daran beseftte zich dat dat een goede vraag was. “Ik heb nog nooit met iemand samen gevolgen,” bekende hij. Hij telde het korte moment van de dag ervoor, toen hij aan Nilas’ poten bungelde, niet mee. “We moeten zo min mogelijk wind vangen, dus ik denk dat ik bovenop je moet liggen.”

Daran kon Kira’s gezicht niet zien, maar uit de stilte die volgde leidde hij af dat ze allebei hetzelfde dachten. *Dit zal apart zijn.* Daran klom omhoog en ging op Kira’s rug liggen. Hij voelde haar borstkas op hoog tempo op en neer gaan.

Ze is nerveus.

“Maak je geen zorgen,” probeerde hij haar gerust te stellen. “Je zult echt niet vallen. Ik hou je vast.”

“Dat is precies waar ik me zorgen over maak,” grapte ze. Ze ademde diep in. “Oké, ik ben klaar. We gaan ervoor.”

Nilas sprong op en zweefde langs de heuvel omlaag. Hij sloeg een paar keer met zijn vleugels en snel maakten ze hoogte, terwijl ze richting de stad vlogen. Het duurde niet lang voordat ze boven de wolken uit stegen. De oceaan van mist die zich om hen heen uitstreekte, glinsterde door de reflectie van het zonlicht.

“Ongelooflijk,” zei Kira, duidelijk onder de indruk. “Maar hoe weet je waar je heen moet?”

“Dat weet ik niet,” legde Daran uit. “Dat weet Nilas. Hij heeft tal van keren rond de stad gevlogen, zelfs op mistige dagen als deze. Hij kent de weg.”

Niet veel later dook Nilas het wolkendek weer in en zagen ze de Gedachte Academie voor zich verschijnen. Hoewel Daran nog nooit binnen was geweest, herkende hij het onmiddellijk van de plattegronden.

De Academie bestond uit verschillende gebouwen. De Seldon rivier splitste ze op in twee groepen, net als dat het de stad Tarine in tweeën splitste. Daran wist dat de zuidelijke kant van de Academie, het bestuursdistrict, de denkers huisvestte, terwijl de studenten hun tijd doorbrachten in het onderwijsdistrict aan de noordkant. De hele Academie werd omringd door een hoge muur, waardoor het volledig afgezonderd was van de stad, die er omheen juist bruiste met leven.

Nilas landde op het landingsplatform van het grootste gebouw van de Academie. Het hoofdgebouw, dat er als een tien verdiepingen grote stapel bakstenen met ramen uitzag, stond aan de zuidkant van de Academie en fungeerde als hoofdkwartier voor de dwalers en jagers. Daran was blij om van de ruggen van zijn reisgenoten af te mogen.

“We doen alsof we hier horen en ergens mee bezig zijn,” herinnerde hij Kira. “Dus niet rondkijken. Gewoon stevig doorlopen.”

“Ik weet het,” reageerde Kira nuchter. “Ik ben nog niet zo veel door elkaar gerammeld tijdens de vlucht dat ik niet meer helder kan denken. Ook al scheelde het weinig.”

“Ha, grappig,” zei Daran sarcastisch.

Ze liepen richting een set stallingen voor gizmos. Hier vonden ze het trappenhuis, gingen één verdieping naar beneden en sloegen een gang in. Daran keek licht verrast op toen er een dwaler de hoek om kwam. De jongen was toch een beetje bang dat de man hem zou herkennen. Maar toen Daran subtiel knikte, knikte de denker terug. Terwijl hij langs liep, verscheen er een glimlach op Daran's gezicht. *Als je maar vol vertrouwen doet alsof je ergens hoort, dan zal niemand je ooit vragen gaan stellen. Behalve misschien om de weg te vragen.*

Toen ze bij hun bestemming aankwamen, controleerden ze of de gangen leeg waren.

“Er is niemand in de buurt,” merkte Daran op.

“Mooi,” vond Kira. Ze haalde een klein explosief apparaatje uit haar tas en plakte het op de deur van de kast. “Klaar?”

“Klaar,” knikte Daran.

Hij verschool zich achter een hoek in de gang. Kira keek nog een laatste keer om haar heen, trok de pin eruit en voegde zich bij Daran. Ze fluisterde, “Zeven, zes – ”

Net op dat moment kwam een jager aan de andere kant van de gang de hoek om lopen. Als hij zo door zou lopen, zou hij precies naast de kast staan als het explosief af zou gaan.

Daran keek Kira in de ogen.

“We kunnen niets doen,” zei het meisje, maar Daran was het daar niet mee eens. Hij zou niet reddeloos toekijken hoe iemand opgeblazen werd. Zelfs niet een jager.

Hij stootte in volle sprint vooruit en wist de jager enkele stappen voor de kast neer te halen. Terwijl ze over de vloer rolden, mompelde de jager, “Wat is er in – ” maar hij werd onderbroken

door de knal. Daran, die bovenop lag, voelde hoe de hitte van de ontploffing zijn huid haast verschroeide. Hij was blij dat hij niet dichterbij de explosie in de buurt was.

De jager gooide Daran van zich af. “Jij?!” riep hij verrast uit, terwijl hij Daran in de ogen keek.

Daran beseftte zich dat de jager op de een of andere manier wist wie hij was. Hij wilde er niet achter komen wat de man van plan was met hem te doen en rende er vandoor, weg van Kira en de wandkast. Aan het getik van de voetstappen achter hem te horen, had de jager de achtervolging ingezet.

Daran rende zo snel als hij kon. Gelukkig bleek de jager niet heel snel te zijn. Na verschillende bochten omgevlogen te zijn, kreeg Daran het gevoel dat hij een goede voorsprong had en durfde hij achterom te kijken. Tot zijn verbazing zag hij hoe de jager opeens in een compleet andere richting wegrende.

Waarom zou hij stoppen met me achtervolgen? vroeg Daran zich af. Het was totaal onlogisch. Maar Daran wist dat denkers toch echt wel in staat waren om na te denken. *Hij kent het gebouw beter dan ik. Misschien weet hij waar ik heen ga en probeert hij me af te snijden? Maar hoe kan dat? Ik weet niet eens waar ik heen ga!*

Toen drong het tot Daran door. *Natuurlijk. Ik moet hier weg. Hij weet waarschijnlijk hoe we binnen zijn gekomen en heeft onze enige uitgang geblokkeerd.*

Daran rende terug richting de kast, maar kwam halverwege Kira al tegen.

“Kom op,” drong ze aan. “We moeten zorgen dat we hier weggelkomen.”

“Ik denk dat hij ons op staat te wachten,” waarschuwde Daran haar. Voorzichtig benaderden ze het trappenhuis, maar ze zagen de jager al van ver staan.

“Wat doen we nu?” vroeg Kira.

“Heb je waar we voor kwamen?” vroeg Daran.

Kira knikte, wijzend naar de tas die ze bij zich had.

“Mooi. Ik leid hem af. Als hij weg is, klim je op Nilas en gaan jullie de lucht in.”

“En jij dan?” vroeg Kira met een bezorgde blik in haar ogen.

“Ik bedenk wel iets,” zei Daran glimlachend. Hij rende richting het trappenhuis. Zodra de jager hem zag, deed Daran alsof hij verbaasd was. Hij struikelde, stond op en rende in een andere richting weer weg.

In de hoek van zijn ogen zag Daran dat de jager hem weer achterna zat. De jongen rende door verschillende gangen en bouwde ondertussen weer een voorsprong op.

“Nilas, zit je al in de lucht?” vroeg Daran door zijn horloge. De gizmo antwoordde met een bevestigend gepiep. “Mooi. Ga naar de westkant van het gebouw. Ik zie je daar.”

Daran rende verder door de gang, op zoek naar een open deur. Eindelijk vond hij er één en hij stormde naar binnen. Hij haastte zich naar de ramen en wierp een blik naar buiten, maar het enige wat te zien was, was de ingezette duisternis. De mist verhulde zelfs de straatverlichting. Hij probeerde een raamkozijn te openen, maar tot zijn frustratie bleken ze allemaal op slot te zitten.

“Niet goed ... ” mompelde hij tegen zichzelf. Gefrustreerd probeerde hij met zijn vuist door het glas te slaan, met pijnlijke knokkels als enige resultaat. Veel tijd kon hij niet over hebben. Als

een laatste wanhoopsdaad pakte hij een stoel en slingerde die richting het raam. Met een luid gekletter barstte het glas in stukken uiteen.

“Nilas, vlieg langzaam langs het gebouw, net onder de bovenste verdieping,” zei Daran tegen zijn horloge. Terwijl hij de vensterbank op klom, stormde de jager de kamer in.

“Blijf daar staan, dief!” riep hij.

Daran had niet verwacht dat de jager erg aardig tegen hem zou zijn, maar hij was verbaasd hoe erg hij het vond om voor de tweede keer die week voor dief uitgemaakt te worden. Toen drong het tot hem door waarom hij dit zo erg vond. *Hij heeft gelijk. Dit is stelen.*

“Het spijt me,” zei Daran, waarna hij het raam uit sprong.

Het laatste wat hij van de jager hoorde was een luid, “Wacht!”

Daran landde op Nilas’ en Kira’s rug, maar de vogel ging te snel. Hij begon weg te glijden. Wanhopig graaiden zijn handen in het rond, op zoek naar houvast. Toen vonden ze Kira’s hand.

“Hou vast!” riep ze.

“Nilas, duik omlaag!” riep Daran terug, boven het geluid van de langsrazende wind uit. Dankzij het tijdelijke gewichtsverlies tijdens de duik wist hij op Nilas’ rug te klimmen. Nilas richtte zijn neus weer omhoog, en wist nog net het dak van een gebouw te ontwijken.

Kira slaakte een zucht van verlichting. “Wat aardig van je dat je ook even binnen komt vallen.”

“Ik kon je niet in je eentje met alle eer laten strijken,” reageerde Daran. “Je zou alleen maar arrogant worden.”

“Oh, maak je daar maar geen zorgen over,” lachte Kira. “Zo veel eer zouden ze mij niet geven, ongeacht hoe goed de missie ging.”

“Dat wil ik eerst met mijn eigen ogen zien,” zei Daran. “Kom, we gaan naar huis.”

“Wacht. Gaan we echt op het huis landen?” vroeg Kira vol ongelooft. “Is dat niet een beetje te overmoedig?”

Daran lachte. “Hoezo? Met deze mist kan niemand ons zien. Wat kan er ooit gebeuren?”

Hoofdstuk 11 – Plannen veranderen

Quenton schrok op van een dringend gepiep, afkomstig van zijn communicator. Het was een noodoproep van Arin.

“Wat is er aan de hand?” vroeg Quenton.

“Haal je hoofd onmiddellijk naar de jagerentreehal,” zei Arin. “Ik leg het wel uit als je hier bent.”

“Ik ben er over twee minuten.”

Aangezien het dringend was, rende Quenton het stukje. Licht hijgend kwam hij aan, in tegenstelling tot Arin, die volledig buiten adem was. De jager leider gebaarde Quenton om hem te volgen. Ze liepen richting de uitgang van het gebouw.

“Hij was hier,” zei Arin.

“Ons loslopende denkertje?”

Arin knikte. “Hij kwam uit het niets en besprong me.”

Quenton keek verbaasd op. “Waarom deed hij dat?”

Arin stopte met lopen. “Om mijn leven te redden,” realiseerde hij zich plotseling.

Quenton ontdekte dat Arin niet meer naast hem liep en draaide zich om. “Hij deed wàt?”

“Hij gebruikte een of ander explosief om in een kast te breken. Ik zou te dichtbij de ontploffing geweest zijn als hij me niet neer had gehaald.”

“En wat deed jij?”

“Ik achtervolgde hem, maar ... nouja ... ik ben niet zo snel meer als vroeger, en ik had mijn gizmo ook beneden gelaten. Ik was niet op tijd.” Arin sloeg zijn ogen neer.

“De jongen is ontsnapt?”

“Nee. Hij vluchtte een kamer in en ik blokkeerde de enige uitweg, maar voordat ik hem te pakken kon krijgen sloeg hij een raam kapot en sprong hij naar buiten.”

“Welke verdieping?” wilde Quenton weten, zich afvragend of de jongen het misschien overleefd had.

“De bovenste,” zei Arin als antwoord op Quenton’s verborgen vraag.

Toch zat Quenton iets dwars. *Waarom zou hij springen? Was hij zo bang om opgepakt te worden?* “Ik wil hem zien,” besloot hij.

Ze liepen de koele avondlucht in en sloegen linksaf.

“Hij moet hier ergens zijn,” zei Arin.

Even verderop zag Quenton de glasscherven op de grond liggen, met in het midden een donker object. Hij nam diep adem en bereidde zich alvast mentaal voor op wat hij zou zien. Toen stapte hij er naar toe en zag dat het een stoel was. Hij liep een rondje er om heen, maar kon geen lichaam vinden.

Arin begreep het niet. “Hij moet hier zijn. Hoe kon hij ... ”

Quenton keek omhoog, op zoek naar een gebroken raam op de bovenste verdieping, maar de bovenkant van het gebouw was verzwolgen door de mist. *Er zou zo iets langs kunnen vliegen zonder dat ik het door heb.* Een glimlach verscheen op zijn gezicht. “Ik denk dat je vergeet dat de jongen een vliegende gizmo heeft. En hij is er nog handiger mee dan ieder van ons had gedacht.”

Maar Quenton wist dat het hier om meer dan handigheid ging. *Hij nam een groot risico toen hij vanuit een raam op een vliegende gizmo sprong. Hij heeft geluk gehad. Maar als we hem niet snel vinden, zal hij de volgende keer misschien niet zo veel geluk hebben. Het is dus tijd dat ik ook maar een gokje ga wagen.*

Op het moment dat Daran en Kira de kamer in liepen, zag Daran opluchting door de aanwezigen gaan. Dingen waren tenminste niet hopeloos mis gegaan. Toch leek het of zowel Gendra als Anerio nog in spanning afwachtte.

Waarom? Vroeg Daran zich voor een moment af, tot hij het doordacht. *Ze denken dat we misschien niet durfden te gaan. Nou, laten we ze daar eens mee verrassen.*

Kira had aan Daran gevraagd of zij hun buit mocht overhandigen, dus na een moment van spanning opbouwen legde ze glimlachend de tas voor Anerio's neus op tafel.

"Het is jullie gelukt!" riep Anerio blij uit, en terwijl hij de inhoud van de tas bekeek, begon hij met een grijns op zijn gezicht naar Daran te knikken. "Dit zijn ze. Geweldig gedaan!"

"Goed werk," knikte ook Gendra hem toe. "We wisten dat we op je konden rekenen."

Daran wierp een blik naar hoe Kira de complimenten ontving, maar tot zijn verbazing had ze een neutrale blik op haar gezicht. Ze gaapte en zei, "Ik ben moe. Ik ga naar mijn kamer." Ze draaide zich om en liep de deur uit. Daran kreeg de indruk dat ze moeite had om er kalm uit te zien, hoewel geen van de anderen dit door leek te hebben, of zich er zelfs maar druk om maakte. Alle aandacht was op hem gericht.

Nadat de deur achter Kira's rug dicht ging, zei Gendra, "Daran, na je uitstekende werk vandaag hebben we een nieuw plan waarbij we je hulp goed kunnen gebruiken."

Daran ademde diep in en raapte wat moed bijeen. "Daar wilde ik het net met je over hebben. Wat we vandaag gedaan hebben

mag dan wel voor een goed doel geweest zijn, maar het is wel stelen, en dat is iets wat we niet zouden moeten doen, ongeacht van wie het is.”

“Het is niet stelen,” zei Gendra. “We nemen simpelweg de dingen die de Gedachte Academie ons niet laat hebben. We nemen de dingen waar we sowieso al recht op zouden moeten hebben. Ze hebben het recht niet om ons het bezit van gizmo’s, pistolen en dergelijke te verbieden.”

“Dat mag dan wel zo zijn, maar we nemen nog wel dingen van mensen die er een hoop tijd en moeite in hebben gestoken om het te maken, en waar ze gehecht aan zijn. Ik wil niet dat mensen mij dat aan doen, en ik wil dat ook niet anderen aandoen. Begrijp me niet verkeerd, ik wil jullie echt helpen, maar als je me vraagt om dingen te stelen, zelfs van de Gedachte Academie, dan doe ik niet mee.”

Op dat moment ging de deur open en kwam Toryas binnen. “Gendra, we hebben een jongen voor de deur die zegt dat hij onze hulp nodig heeft met het vinden en terechtstellen van een paar denkers. Wat denk jij dat we met hem moeten doen?”

Gendra zuchtte. “Zijn we een alternatieve overheidshelpdesk ofzo? Ach, laten we eerst zijn verhaal maar eens aanhoren.” Ze stond op en achtervolgde Toryas de kamer uit, maar niet voordat ze Anerio een dringende blik had gegeven, die Daran duidelijk interpreteerde als, “Probeer hem van gedachten te veranderen.”

Nadat de deur dicht ging, zei Anerio, “Daran, ik kan me voorstellen dat je moe bent na zo’n lange dag. We bespreken dit morgen wel. Ik wens je een goede nachtrust toe.”

De reactie verbaasde Daran, maar hij kon er de logica wel in zien. “Welterusten,” wenste hij de man toe. Hij draaide zich om en ging naar zijn bed toe. Het duurde niet lang voordat hij in slaap viel. Het duurde alleen ook niet lang voordat hij weer wakker werd gemaakt.

Iemand schudde aan zijn schouders. “Wordt wakker Daran.” Het was Kira. Ze klonk dringend, haast paniekerig.

“Wat is er mis?” vroeg Daran slaperig.

“Ik hoorde net Gendra en een paar anderen praten. Ze willen je vermoorden, zodra ze Nilas overmeesterd hebben.”

“Wat?! Waarom?”

“Dat weet ik niet. Ik hoorde ze alleen zeggen dat ze Nilas moesten en zouden hebben, goedschiks of kwaadschiks. Daran, je moet hier weg.”

Toen beseftte Daran zich wat het betekende. “Nilas is in gevaar! Ik moet mijn horloge aan zetten.”

“Zet je hem ’s nachts uit?” vroeg Kira verbaasd.

“Ja, Nilas praat in zijn slaap. Op zijn gizmo’s. Niet prettig als je zelf ook probeert te slapen.” Hij betaste het nachtkastje tot hij het apparaatje gevonden had. Zodra hij de knop indrukte, hoorde hij Nilas wild piepen.

Hij sprong uit zijn bed, rende door de gang en vloog met twee treden tegelijk de trap op. Toen hij, nog steeds in zijn boxer, in de koude avondlucht tevoorschijn kwam, zag hij hoe drie mannen probeerden het grote blauwe zeildoek, dat Daran enkele uren geleden over Nilas heen had gegooid om hem te verbergen, met stevige metalen pinnen aan het dak probeerden vast te spijkeren.

Nilas deed verscheidene wanhopige pogingen om te ontsnappen, maar het haalde niets uit.

Pas toen herkende Daran de mannen. *Zij zijn die gasten die Nilas ook in het bos probeerden mee te krijgen – die mijn ouders hebben vermoord! Ik moet ze tegen houden.*

Hij rende naar de dichtstbijzijnde man en duwde hem opzij. Hij pakte de pin vast en trok zo hard als hij kon, tot het met een schok los kwam. Daran viel bijna achterover, maar wist nog net zijn balans te bewaren. Net toen hij weer op twee benen stond, zag hij vanuit zijn ooghoek een object aankomen. Voordat hij kon zien wat het was, werd hij hard op de zijkant van zijn hoofd geslagen en viel hij neer. Met een knallende hoofdpijn rolde hij op zijn rug en keek hij omhoog.

Zowel de man die zojuist door Daran omver was geduwd, als de man die Daran neer had geslagen, stonden over hem heen gebogen. “Jij hebt je genoeg bemoeid met zaken die je niets aan gaan,” zei de laatste. Hij trok zijn pistool en richtte het op Daran. Daran’s ogen werden groot van angst.

Iets groots en blauws kwam van achter de twee mannen tevoorschijn en duwde ze omver, zodat ze spartelend over het dak rolden. Daran ging rechtop zitten en zag Nilas van onder het grote zeil tevoorschijn komen, precies waar hij een moment daarvoor de metalen pin eruit had getrokken. Zonder tijd te verspillen stond Daran op en dook met zijn armen naar voren over Nilas’ hoofd. Met Daran’s benen hangend om zijn nek, sprong Nilas van het dak af en spreidde zijn vleugels.

Toen Daran, die nog steeds verkeerd om op Nilas' rug lag, op keek, zag hij hoe de man met het pistool op stond en het wapen recht op hem richtte.

Deze keer zal hij niet missen, besepte Daran zich. Hij sloot zijn ogen, wachtend op het onvermijdelijke.

Tot Daran's grote verbazing werd de verwachte knal niet opgevolgd door een impact, maar door een luid gekrijs van Nilas dat elk ander geluid overstemde. Daran opende zijn ogen en wist nog net Kira op het dak te onderscheiden, voordat het huis in de duisternis verdween.

Handig gebruik makend van het handvat op Nilas' rug, draaide Daran zich snel om naar de normale vlieghouding. In de tussentijd begon Nilas al naar links over te hellen. Er was iets mis met zijn linker vleugel.

Maar er was meer. Nilas was in paniek aan het raken, alsof hij in doodsangst verkeerde. Daran had geen idee waar de vogel zo bang voor zou kunnen zijn. "Het is oké," zei hij kalmerend. "Blijf gewoon richting het bos vliegen en het komt goed. Je gaat het halen."

In eerste instantie wist Daran niet eens of ze de stad wel uit zouden komen. Ze hadden moeite met hoogte houden. Maar Nilas gaf alles wat hij in zich had. Al snel passeerden ze de laatste huizen. Het enige resterende probleem was een landingsplek vinden. Ze waren bijna bij de plek waar Daran's spullen verborgen lagen, toen Nilas niet meer verder kon. Ze vlogen door verschillende boomtoppen, wat een verzameling krassen op Nilas' buik opleverde, waarna ze hard op de grond neerkwamen.

Het was moeilijk om in het donker naar beschadigingen te zoeken, dus ging Daran eerst naar zijn geheime voorraad. Hij trok wat kleding aan, pakte een zaklamp en liep terug naar Nilas voor een inspectie.

Daran glimlachte. *Het is net als doktertje spelen. En de beste manier om er achter te komen wat er mis is met een patiënt, is om te vragen waar het pijn doet.*

“Kun je nog alles in je linker vleugel bewegen?”

Nilas schudde zijn hoofd. *Nee.*

“Heb je problemen met de actuatoren?”

Nu volgde een subtiel knikje. *Ja.*

Daran bestudeerde het kogelgat. Nilas had gelijk. De kogel had precies één van de belangrijkste vleugelactuatoren geraakt en een elektriciteitsdraad beschadigd. Daran vond het wonderbaarlijk dat Nilas nog steeds zo goed kon vliegen als hij net gedaan had. Het zou niet mogelijk hebben moeten zijn. Maar er waren dan ook veel dingen bij Nilas die Daran nog niet volledig begreep.

“Je hebt het fantastisch gedaan,” complimenteerde hij de vogel. “Ik moet alleen wat kabels vervangen, en dan kun je weer vliegen.”

Het leek Daran het beste om geen tijd te verspillen, en dus rende hij snel naar huis. Pas toen beseftte hij zich dat hij ook zijn sleutels bij de Geesten achter had gelaten. Dus in plaats van de voordeur te nemen, liep hij naar de achterkant van zijn huis en begon hij dozen op elkaar te stapelen. Overdag zou het er erg verdacht uit zien. ’s Nachts ook, behalve dan dat niemand wakker was om het te zien. Uiteindelijk was de stapel hoog genoeg om er het dak mee te bereiken. Snel klom Daran naar binnen, raapte stilletjes wat kabels en gereedschap bijeen, en vertrok weer. *Ik zal*

zorgen dat alles weer terug is voordat de ochtend begint. Niemand zal weten dat ik hier geweest ben.

Het repareren van Nilas bleek een stuk lastiger dan gedacht. Het was niet makkelijk om kabels te verwijderen en nieuwe te installeren in de krappe vleugelruimte, zeker tijdens een donkere nacht in het midden van een bos. Toen Daran eindelijk klaar was, was het eerste licht van de dag al aan de horizon te zien.

“Je bent weer helemaal in orde. Althans, zolang je de gaten en krassen in je huid niet meerekent. Ik moet nu naar huis om het gereedschap terug te brengen voordat Tobin wakker wordt. Ik ben zo terug.”

Daran rende terug en klom weer via zijn verborgen ingang naar binnen. Toen hij langs Tobin's kamer liep, bleef hij staan om te luisteren. Tot zijn verbazing snurkte Tobin niet. *Dat is vreemd. Hij snurkt altijd.*

Nog stiller dan ervoor liep Daran door naar de werkplaats en stopte al het gereedschap zo terug dat geen enkel spoor er op kon duiden dat hij er geweest was. Stilletjes lachte hij. *Normaal leg ik nooit alles zo netjes terug. Hmm, misschien had Leroy deels gelijk elke keer dat hij mij slordig noemde.* Een schuldgevoel kwam weer in Daran opzetten. Hij nam voor om nooit meer slordig te zijn zolang Tobin in de buurt was.

Terwijl hij de laatste tang terug legde, merkte hij iets vreemds op in zijn ooghoek. Iemand had twee briefjes onder de deur door geschoven. Zich afvragend waarom men niet gewoon de brievenbus gebruikte, pakte Daran de briefjes op en begon de eerste te lezen.

Aan Daran van A & G.

We hoopten dat het niet zo ver hoefde te komen, maar sommige dingen zijn nou eenmaal te belangrijk. We hebben Tobin. We willen Nilas. Wil je ruilen? Je hebt tot middernacht om te beslissen. Het zal weer mistig worden vannacht, dus je weet waar je moet landen.

Daran kon het niet geloven. Hij vertrouwde ze! En nu moest hij kiezen tussen zijn broer en Nilas. Hoe kon hij ooit die beslissing maken?

Toen herinnerde hij zich het tweede briefje.

Aan Daran van Kira.

Ik denk dat je inmiddels een hoop vragen hebt. Ik heb een hoop te verantwoorden. Kom aan het begin van de zonsondergang naar de plek waar Nilas voor het eerst vloog.

Daran ging zitten op de bank bestemd voor wachtende klanten en begon na te denken. *Kira heeft een hoop te verantwoorden? Ze heeft al twee keer mijn leven gered. Drie keer, als je wegekomen van jagers ook meetelt. Waar moet zij zich voor verantwoorden?*

Toen dacht hij weer aan Tobin. *Ze hebben hem. Ik kan het nog steeds niet geloven. Ik was zo bezig met nieuwe dingen leren, met het uitbreiden van mijn wereld, dat ik vergat wat ik al had. Een familie. En nu ben ik het kwijt.*

Hij slaakte een diepe zucht. *Als alles in je leven je afgenomen wordt, als alles wat je dierbaar is weg lijkt te slippen, dan moet er een*

moment zijn dat je besluit dat het genoeg is geweest, een tijdstip waarop je er vol tegenin gaat en alles geeft wat je hebt om het recht te zetten. Bij mij is dat moment gekomen. Ik zal dit recht zetten.

Met die resolutie in gedachte, zakten zijn ogen langzaam dicht en viel hij in slaap.

Hoofdstuk 12 – Hou je ogen open

Daran droomde net over hoe hij op Nilas door de bergen vloog, met Kira op haar eigen gizmo naast hem, toen hij gewekt werd too het geluid van iemand die de deur probeerde in te slaan.

Wat gebeurt er? Hebben de jagers me gevonden?

Hij sprong op van de bank, keek door het raam en zag een man van rond de dertig met een paniekerige blik op zijn gezicht dringend op de deur kloppen. Daran kon zich niet herinneren hem ooit gezien te hebben. De man leek alleen te zijn, en er was ook geen teken dat hij bij de Gedachte Academie hoorde. Dus opende Daran voorzichtig de deur.

“Ik ben zo blij dat er iemand is,” zei de man, terwijl hij snel naar binnen stapte.

“Eh, is er iets waar ik je mee kan helpen?” vroeg Daran, licht verbaasd.

De man wierp snel een blik op de werkplaats voordat hij begon te praten. “Mijn vrouw is ziek geworden en ik moet haar naar de dokter brengen, maar mijn kar is kapot. Ik heb een nieuwe lager nodig om hem te repareren. Heb je zoiets?”

“Zeker wel,” knikte Daran. Ze hadden er nog wel een paar op voorraad. “Welke maat heb je nodig?”

“Oh, juist, je moet de maat weten,” zei de man. Na hard nadenken gaf hij Daran de benodigde binnen- en buitendiameter.

De getallen verbaasden Daran. “Niemand maakt lagers met die afmetingen,” wist hij. “De twee diameters liggen te ver uit elkaar.”

“Ja, de kar is heel oud,” legde de man uit. “Dus, kun je me helpen?”

Dit wordt improviseren. “Als ik een kleine lager in een grotere lager stop, dan zullen ze de juiste afmetingen hebben. Niet ideaal, maar het werkt.”

“Klinkt als een goed idee,” knikte de man instemmend, alsof hij wist waar hij het over had.

Terwijl Daran twee lagers pakte en aan het werk ging, keek de man nog eens rond in de werkplaats. “Het is rustig vandaag. Zijn je ouders er niet?”

“Mijn ouders zijn dood,” zei Daran. Zonder te weten waarom, voegde hij toe, “Ze zijn vorige week vermoord.”

“Oh, het spijt me,” zei de man. Na een kort moment van stilte, vroeg hij, “Hebben de denkers de moordenaar nog gevonden?”

“We hebben de Gedachte Academie er niet bij gehaald.”

“Oh, waarom niet?”

“Ze waren vermoord met een pistool. Dan is het redelijk duidelijk wie er achter zit, lijkt mij.”

De man keek verbaasd op. “Je bedoelt dat de Gedachte Academie ze vermoord heeft? Denkers vermoorden niet zomaar mensen. Ze schieten alleen als ze echt geen andere keuze hebben.”

Die heb ik eerder gehoord, dacht Daran. Maar ik weet wat ik gezien en gehoord heb. Tenminste, dat dacht ik.

“Heb je verder nog familie die je kan helpen?” vroeg de man verder.

“Alleen een broer.”

“Ah, en waar is hij?”

Daran wierp de man een blik toe die min of meer zei, *Waarom vraag je zo veel?* Hij pakte een hamer en antwoordde, met een

sarcastische toon, “Als je het wilt weten, hij is gisteren door de Vrije Geesten ontvoerd.”

De man trok zijn wenkbrauwen op, onzeker of hij Daran moest geloven of niet. “Klinkt als een zware week. Heb je al een plan om hem terug te krijgen?”

“Ik zal hem waarschijnlijk vannacht wel helpen uitbreken,” zei hij, terwijl hij de twee lagers hard in elkaar sloeg. “Dat moet voldoende zijn.” Hij overhandigde de man het resultaat.

“Enorm bedankt,” zei de man, de lager zorgvuldig bestuderend. Vervolgens haalde hij een kleine geldbuidel uit zijn broekzak, pakte er wat munten uit en gaf ze aan Daran. “Dit zal wel genoeg zijn.” Hij draaide zich om en liep rustig de deur uit.

Daran keek naar de munten in zijn hand. Het was veel meer dan wat hij gevraagd zou hebben. *Die man heeft geld over*, besepte hij zich. Het verontrustte hem. *De enige reden waarom hij juist naar deze werkplaats zou komen, is als hij in de buurt woont. Maar niemand met zo veel geld woont zo dicht in de buurt. En, voor een man met een erg zieke vrouw, doet hij nou niet bepaald zijn best om weer snel thuis te zijn.*

Er is hier iets vreemds aan de hand.

Een goede nachtrust was net wat Daran nodig had. Het feit dat het overdag was veranderde daar niets aan. Toen Daran wakker werd, voelde hij zich als herboren. De zonsondergang zou pas over een uur beginnen, maar hij besloot dat het niet kon deren om vroeg te zijn en ging op pad naar het bos.

Toen hij aankwam stond Nilas al op hem te wachten. De vogel keek hem aan met een blik die duidelijk zei, “Waar was je?”

“Oh, ja, ik had gezegd dat ik eerder terug zou zijn,” herinnerde Daran zich.

Nilas slaakte een lange piep die Daran interpreteerde als, “Eh, dat deed je inderdaad!”

“Sorry, maar er kwam iets tussen.” Terwijl ze opstegen, vertelde Daran de gizmo over de twee brieven die hij gekregen had. “Dus wat denk je dat Kira te verantwoorden heeft?”

De vogel haalde zijn schouders op, alsof hij wilde zeggen, “Vertel jij het maar.”

“Volgens Kira wilde Gendra jou hebben, goedschiks of kwaadschiks. Dat betekent dat Gendra er ook bij hoort.”

Nilas knikte aanmoedigend.

“Maar Kira heeft me naar Gendra gebracht, dus misschien hoort zij er ook bij. Maar als dat zo is, waarom zou ze me dan redden?”

Deze keer bleef Nilas stil, alsof hij zich hetzelfde afvroeg.

“Nou, laten we maar op veilig spelen,” besloot Daran. “Kun je op de bergtop die over het veld uitkijkt landen?”

Nilas maakte een soepele landing op de rotsen, waarna Daran de omgeving bestudeerde. Vanaf hun hoge uitzichtpunt zagen ze het bos voor zich uitstrekken. Als iemand hun kant op zou komen, zouden ze het weten.

Al snel zagen ze Kira richting de open plek wandelen. Daran keek uit naar mensen die haar achtervolgden, maar die waren niet te zien. Toen Kira de open plek bereikte, liep ze naar het midden, ging zitten en wachtte.

“Oké, makker, pik haar maar op,” zei Daran.

Nilas zweefde de berg af, maakte een zachte landing naast Kira en boog voorover. In eerste instantie leek Kira verbaasd, maar al snel snapte ze de bedoeling en klom ze op Nilas' rug. Gelukkig had ze al eerder gevlogen, en dus duurde het niet lang voordat de drie samen op de bergtop zaten.

“Je bent opeens wel erg voorzichtig,” merkte Kira op.

Daran knikte. “Dat heb ik op de harde manier geleerd.”

Hij keek naar Kira. In haar blauwe ogen bespeurde hij een schuldgevoel. *Er is hier veel meer aan de hand*, beseftte hij zich. *Het is tijd om erachter te komen wat precies.*

“Ik zou je wel honderd vragen kunnen stellen, maar ik denk dat het makkelijker is als je het verhaal gewoon vanaf het begin vertelt.”

Kira knikte en ademde diep in. “Het begon allemaal een week geleden. Ik hoorde verhalen dat er een dwaler neer was geschoten. De Geesten zochten naar zijn gizmo, maar na een dag zoeken hadden ze nog geen spoor gevonden. Ik wilde helpen met zoeken, maar dat mocht niet van ze, en dus zocht ik maar in mijn eentje, op de meest logische plek waar een afgedankte machine zou belanden.”

“De afvalhoop,” zei Daran met grote ogen. “Jij was er ook op de avond dat ik Nilas vond.”

Kira knikte. “Ik zag je ergens aan werken, maar toen je mij zag ging je er snel vandoor. Ik besloot je naar je huis te volgen. De volgende dag bracht ik een paar van de Geesten naar de plek waar ik de gizmo had gezien, maar toen was hij al weg.”

Daran kreeg een vermoeden waar het verhaal heen ging. Een gevoel van angst bekreep hem, maar toch moest hij het weten. “Dus wat deed jij toen?”

Voor een moment was Kira stil. Toen zei ze zacht, “Ik vertelde de Geesten waar je woonde. Ze hebben je een bezoek gebracht.”

Hoewel Daran het al verwacht had, deed het toch erg pijn. “Het waren dus geen denkers,” dacht hij hardop.

Kira schudde haar hoofd. “Garin en de anderen waren gewoon verkleed.”

Toch was er nog één ding dat Daran dwars zat. “Maar het pistool ... ”

“Garin had hem gekregen van een jager die naar de Vrije Geesten overgelopen was,” legde Kira uit. “Hij heeft hem altijd bij zich.”

Daran vervloekte stilletjes de jagers. *Was er maar geen Gedachte Academie.* Toch zette het hem aan het denken. *Kira heeft dit allemaal veroorzaakt. Moet ik haar niet de schuld geven?* Maar toen Daran in haar oprechte ogen keek, wist hij waarom hij dat niet deed. *Ze deed gewoon wat zij dacht dat juist was. Als ik iemand de schuld moet geven, dan zijn het wel de mensen die haar in deze omstandigheden geplaatst hebben.*

“Dus wat gebeurde er toen?”

“Toen Garin en de anderen thuis kwamen, was Gendra niet blij. Niet alleen kwamen ze met lege handen terug, maar ze hadden ook twee mensen vermoord. Uiteindelijk gaven ze mij de schuld, omdat ik hen verkeerde informatie gegeven had.”

“Maar je had gelijk!”

“Ja, maar hoe kon ik hen daarvan overtuigen? Ze vertrouwden me toch al niet. De enige manier waarop ik hun vertrouwen zou kunnen winnen, was door de gizmo te vinden.”

“Dat was vast makkelijker gezegd dan gedaan.”

“Ik had maar één aanwijzing. Ik wist dat je ooit naar die werkplaats gegaan was. Als ik maar lang genoeg wachtte, dan zou je vanzelf terugkomen en kon ik je naar de gizmo volgen. Althans, dat was het plan.”

“Werkte het niet zo goed?”

“Niet echt,” gaf Kira toe. “In de eerste twee dagen zag ik je helemaal niet. Ik begon aan mezelf te twijfelen.”

Daran lachte. “Ik ging vroeg weg en kwam laat weer terug,” legde hij uit.

“Pas op de derde dag zag ik je binnen komen. Dus wilde ik je volgen, zodra je weer weg ging.”

“Maar die dag ging ik het huis niet meer uit,” herinnerde Daran zich. Het was de dag waarop hij Nilas’ huid gemaakt had.

“Op de vierde dag werkte het plan eindelijk. Ik volgde je naar een of andere schuur, en vervolgens naar het veld hier beneden. Zodra ik Nilas zag vliegen, rende ik naar huis om Garin en de anderen te halen.”

“En zo heb je ze overtuigd dat je al die tijd toch gelijk had.”

Kira lachte. “Ja, vast,” zei ze sarcastisch. “Ze hebben me nooit bedankt. Zelfs niet een enkel dankbaar knikje! Iedereen was weer boos op Garin dat hij je had laten ontsnappen.”

Daran herinnerde zich wat er de volgende dag gebeurd was. “Op dag vijf was je er weer, om mijn huis in de gaten te houden.”

“Het was een gewoonte geworden. Ik wist niet eens waarom ik weer op die muur was gaan zitten. Vast om na te denken ofzo. Maar toen zag ik jagers over vliegen, en opeens kwam je naar me toe rennen. Ik schrok me dood.”

“Maar toch hielp je me.”

“In het begin dacht ik er niet bij na. Het leek gewoon het juiste om te doen. Pas later bedacht ik me dat als ik je naar de Geesten zou brengen, ze me zouden waarderen – misschien zelfs vertrouwen.”

“Maar dat deden ze niet,” wist Daran.

Kira schudde haar hoofd. “Ik was zo gefrustreerd. De volgende dag kreeg ik de kans om ze nog een keer te helpen, door het stelen van die gedachtekernen, en nog steeds was het niet genoeg!”

De ergernis was duidelijk in haar stem te vinden. Daran merkte op dat haar ogen begonnen te glinsteren. Hij dacht terug naar toen ze de gedachtekernen gestolen hadden. *Dus dat is waarom zij ze zo graag zelf wilde overhandigen. Waarom kom ik daar nu pas achter?*

“Er is nog één ding wat ik niet begrijp,” bekende Daran. “Waarom wil je zo graag hun waardering?”

Kira zuchtte. “Omdat zij alles zijn wat ik heb!”

“Wat is er dan met je familie gebeurd?”

Kira sloeg haar ogen neer. “Mijn moeder overleed bij mijn geboorte. Ik ben opgevoed door mijn vader. Hij was een metaalsmid en heeft me bijna alles geleerd wat hij wist.” Ze slaakte een haast onhoorbare zucht. “Ik dacht altijd dat hij de sterkste man ter wereld was; dat niets hem klein kon krijgen. Tot hij ziek werd. Hij probeerde alles om beter te worden – om er voor me te kunnen zijn. Hij heeft zelfs zijn smederij verkocht om de behandelingen te

kunnen betalen, maar het heeft allemaal niet geholpen. Aan het einde, toen hij wist dat hij zou overlijden, zonder mij ook maar iets achter te laten, haalde hij Anerio erbij.”

“Anerio was een vriend van je vader?” vroeg Daran.

“Nee, niet echt,” wist Kira. “Mijn vader had enkele jaren ervoor Anerio’s leven gered, bij een uit de hand gelopen overval, dus Anerio was mijn vader nog een gunst schuldig. Mijn vader verzilverde die gunst. Anerio nam me in huis, maar hij hield zich niet echt met mij bezig, en de rest negeerde me ook grotendeels.” Kira zuchtte. “Weet je hoe het voelt als er helemaal niemand is waar je terecht kunt?”

Daran sloeg zijn ogen neer. Een week terug kon hij het zich nog totaal niet voorstellen. Nu wist hij wel beter.

“Ik dacht altijd dat, als ik hen zou kunnen helpen, ze me dan wel zouden waarderen. Maar daar had ik het dus mis.”

Daran keek Kira in de ogen. “Zo werkt het misschien niet bij hen, maar zo werkt het wel bij mij.”

Kira’s stemming klaarde zichtbaar op. “Bedankt,” mompelde ze zachtjes.

“En waar ga je nu heen?” vroeg Daran.

“Weer naar huis, gok ik,” zei Kira.

“Je bedoelt dat ze je nog steeds vertrouwen? Of ik bedoel, ze hebben je het huis nog niet uitgegooid? Zelfs niet nadat je me hebt gewaarschuwd?”

Kira glimlachte. “Ik zei toch, niemand besteed aandacht aan me. Ze hebben geen idee dat ik je gewaarschuwd heb.”

“Maar je duwde Garin opzij toen hij me neer probeerde te schieten!”

“Ik legde uit dat we Nilas in één stuk te pakken wilden krijgen. Gendra was zo boos op Garin dat ze het voor de verandering een keer met me eens was.”

Daran kon het niet helpen om te lachen. Toen besepte hij zich weer dat zijn problemen nog lang niet achter de rug waren. “Ik vermoed dat ze je niet over plan B verteld hebben?”

“Welk plan B?” vroeg Kira verrast.

“Kira, ze hebben mijn broer!”

Kira’s mond viel open van schrik. “Dat zouden ze niet doen!” Maar toen ze Daran in de ogen keek, besepte ze dat ze fout zat. Voor een moment zat ze stil voor zich uit te staren, tot ze plotseling op sprong. “Dus dat is wat ze voor me verborgen hielden. Ik weet waar ze hem vast houden.”

“Dat is fantastisch!” riep Daran enthousiast uit, maar toen sloeg zijn stemming weer om. “Ik kan hem alleen nog steeds niet bevrijden. In hun brief stond dat de deadline middernacht is. Voor die tijd zullen ze op me zitten te wachten, en erna is het al te laat.”

“Doe niet zo stom,” zei Kira. “Ze weten niet eens zeker of je hun bericht wel ontvangen hebt. Ik was er ook niet zeker van, toen ik daarnet beneden in het bos zat. Als je niet voor middernacht op komt dagen, denken ze gewoon dat je de brief nog niet gevonden hebt. Garin kennende, zal hij zelfs te lui zijn om de hele nacht een uitkijk neer te zetten.”

Het zette Daran aan het denken. *Ze heeft een goed punt. En trouwens, wat voor keuze heb ik?*

“Oké. Vlak voor zonsopgang haal ik hem eruit.”

Hoofdstuk 13 – Een kant kiezen

Daran rilde in de koude nachtlucht toen Nilas opsteeg. De jongen was gekleed voor inbreken en niet voor nachtelijke vliegtochten. Hij drukte zich nog meer tegen Nilas' rug aan. Hoewel de gizmo niet veel warmte produceerde, verminderde het stevige vasthouden wel de hoeveelheid lucht die door zijn shirt blies.

In de afgelopen paar uur had Daran geprobeerd wat slaap te pakken te krijgen, maar dankzij zijn ontregelde slaapritme was die poging gedoemd om te mislukken. De hele tijd had hij simpelweg uit zijn raam zitten staren, met groeiende zorgen toekijkend hoe de mist langzaam optrok. Door de heldere nachthemel moest hij het nu wel riskeren om zonder dekmantel over de stad te vliegen. Met nog maar één uur te gaan tot zonsopgang, rekende hij er op dat iedereen diep in slaap was.

Het verbeterde zicht hielp tenminste wel met het vinden van hun bestemming. Nilas zweefde omlaag, naar de straat die naar de woonplek van de Vrije Geesten leidde. Aan beide kanten van de weg raakten zijn vleugels net niet de gebouwen aan.

Op het laatste moment, net voordat ze het gebouw aan het einde van de straat in zouden vliegen, wierp Nilas zijn neus omhoog. Precies op de rand van het gebouw kwam hij tot stilstand. De landing had met geen mogelijkheid stiller kunnen zijn.

“Goed werk, makker,” fluisterde Daran terwijl hij van Nilas' rug af gleed. “Ik ben in zo'n tien minuten terug. Als iemand je ziet, geef dan een zacht piepje en ik kom zo snel mogelijk terug.”

Nilas knikte, waarna Daran stilletjes naar het trappenhuis toerende. Zoals Kira beloofd had, was de deur niet op slot. Daran glimlachte. *Ik wist dat ik op haar kon rekenen.*

Langzaam, probeerend om geen enkel geluid te maken, daalde Daran de trap af en liep door de kronkelende hoofdgang van het gebouw. Het was moeilijk om iets te zien in het donker, maar Daran weerhield zich er van om zijn zaklamp te gebruiken. Het zou te veel opvallen.

Hij sloeg een volgende hoek om, maar vloog direct weer terug. Er zat iemand in de gang.

Heeft hij me opgemerkt? vroeg Daran zich af. Het voelde alsof zijn hartslag luid genoeg was om het hele gebouw wakker te maken. Hij slaakte een stille zucht en dwong zichzelf tot kalmte. Toen hij aandachtig luisterde, hoorde hij een zachte ademhaling. *Wacht eens even. Ik ken dat geluid.* Voorzichtig keek hij de hoek om, waarna zijn vermoeden bevestigd werd. Het was Kira. Ze was in slaap gevallen.

Rustig liep Daran naar haar toe. “Kira, wordt wakker,” fluisterde hij zacht, het niet aandurvend om luider te spreken, maar het meisje verroerde geen vin. Vervolgens gaf hij haar schouder een voorzichtig zetje. Nu bewoog ze zich wel, maar haar ogen bleven gesloten.

Nou, dan is het tijd voor plan B, besloot Daran. Hij drukte zijn linkerhand op haar mond en met zijn rechterhand schudde hij haar schouder heen en weer. Het had het gewenste effect. Geschrokken probeerde Kira iets uit te roepen, maar Daran’s hand dempte het geluid. Pas toen leek ze zich te beseffen wie haar

wakker aan het maken was. Voorzichtig liet Daran zijn hand zakken.

“Ik was in slaap gevallen,” fluisterde Kira, meer tegen zichzelf dan tegen Daran.

“Waarom was je op me aan het wachten?” vroeg Daran.

“Ik dacht dat je misschien wel wat hulp nodig had,” glimlachte Kira. “Het zou niet de eerste keer zijn.”

“Ik wil je hier niet nog meer bij betrekken dan dat ik al gedaan heb,” berispte Daran haar.

“En je denkt dat ik daar niets over te zeggen heb? Kom op, het is die kant op.”

Kira leidde hem verder de gang door om uiteindelijk bij een grote bruine deur te stoppen.

“Hij moet hier binnen zitten,” zei ze.

Daran pakte de deurkruk vast en probeerde de deur te openen, maar er zat geen beweging in. Kira keek hem aan met een blik van, “Wat verwachtte je dan? Een groot welkomstbord?”

“Hé, je weet maar nooit,” reageerde Daran. Hij pakte de koevoet die op zijn rug gebonden was.

“Je bent goed voorbereid,” knikte Kira met bewondering.

Daran stapte vooruit om de koevoet in de deurkier te zetten, maar twijfelde. Hij bekeek de deur nog eens van dichtbij. “Dit werkt niet,” concludeerde hij. “De deur is in de deurlijst verzonken. Ik kan de koevoet er niet omheen krijgen.”

“Je kunt de scharnieren proberen?” stelde Kira voor.

“Heb ik niet het gereedschap voor mee gebracht,” zei Daran teleurgesteld.

“De deur in trappen dan?”

“Ook niet makkelijk. De deur opent naar buiten.”

Kira zag wat hij bedoelde. “Als je het probeert, moet je de hele deurlijst eruit beuken.”

“Het ziet er best stevig uit,” merkte Daran op. “Ik denk niet dat ik dat kan.”

“Dus wat doen we nu? Later terugkomen met wat agressiever gereedschap?”

“Dan is het misschien al te laat, en ik ga niet weg zonder tenminste een poging te doen.”

“Je zult het halve gebouw wakker maken.”

“Dat weet ik. Dus jij moet terug naar je kamer gaan, voordat iemand erachter komt dat je hierbij betrokken bent.

Kira schudde haar hoofd. “Ik blijf.”

Daran kende Kira lang genoeg om dat antwoord te verwachten. Hij wist ook dat hij haar niet op andere gedachten kon brengen, en dus gaf hij haar een dankbaar knikje. “Zorg dan wel dat je klaar bent om te rennen.”

Hij deed een paar stappen achteruit, sprong naar voren en gooide zijn schouder tegen de deur. Een harde doffe klap volgde, maar er was geen gekraak.

“Probeer nog eens,” moedigde Kira hem aan.

Voor de tweede keer wierp Daran zichzelf tegen de deur aan. Nog steeds gaf het houten gevaarte niets mee, maar naast de knal was nu een zacht gepiep hoorbaar. Het kwam van Daran's horloge af.

“Wat was dat?” vroeg Kira.

“Een signaal van Nilas. Iemand heeft hem gezien.”

“Nu al? Hoe kan dat? Niemand wordt zo snel wakker.”

Daran haalde zijn schouders op. “Ik heb geen idee. Maar er is nu vast wel iemand wakker. We moeten hier weg.”

Kira rende terug de gang in, maar voordat Daran haar kon volgen, hoorde hij iets aan de binnenkant van de kamer. Het klonk als het geluid van een draaiende sleutel. Toen ging de deur open en stonden Daran en Tobin opeens tegenover elkaar. Het was moeilijk om te zeggen wie er verbaasder uit zag.

“Wat doe *jij* hier?” vroeg Tobin.

“Jou bevrijden. Kom, we gaan er vandoor.”

“Bevrijden? Wat?”

Het was duidelijk dat Tobin geen idee had waar zijn broer het over had. Daran vroeg zich af waarom.

“Je bent ontvoerd door de Vrije Geesten,” legde hij uit. “Ik help je uitbreken.”

“Ontvoerd?! Ik ben hier te gast. Ik heb ze om hulp gevraagd met het vinden van de moordenaar van onze ouders.”

Daran’s mond viel open van verbazing. “Je hebt de Vrije Geesten om hulp gevraagd?” Toen beseftte hij zich dat hij twee dagen terug precies hetzelfde gedaan had. Het was de slechtste beslissing die hij de hele week gemaakt had, en gezien wat er die week gebeurd was, was dat best een prestatie. “Tobin, de Vrije Geesten hebben onze ouders vermoord.”

“Maar jij zei dat de Gedachte Academie – ”

“Dat was toch niet zo. Nou, kom op!”

“Je hebt tegen me gelogen!” riep Tobin uit.

Daran raakte afgeleid door geluiden verderop in de gang. Het klonk alsof iemand een trap af rende. Hij hoopte dat zijn ontsnappingsroute nog vrij was.

“Ik leg het later wel uit, maar we moeten nu gaan!”

Tobin overwoog het voor een kort moment. “Nee,” besloot hij toen. “De Vrije Geesten zijn tot nu toe de enigen die hun nek voor me uitgestoken hebben. Ik blijf.”

Daran greep naar Tobin’s pols, maar zijn broer trok zijn arm terug en draaide zich om. Gefrustreerd probeerde Daran hem de kamer in te volgen, maar Kira trok de jongen bij zijn schouders terug. De deur werd voor zijn neus dichtgeslagen.

“Daran, er is geen tijd,” legde ze uit. “Je moet hier weg. Nu.”

“Maar Tobin – ”

“Je kunt hem niet dwingen om mee te komen.”

Daran betwijfelde dat voor een moment, maar toen wist hij dat ze gelijk had. Met geen mogelijkheid kon hij een tegenstribbelende Tobin het gebouw uitslepen. Maar dat betekende niet dat hij er blij mee was. In frustratie sloeg hij zijn vuist tegen de deur aan. Dat hielp.

Hij knikte naar Kira. “We gaan.”

Kira rende door het gebouw, met Daran enkele stappen erachter. Ze sloegen een hoek om, precies op het moment dat een deur open vloog, recht in Daran’s gezicht. Hij werd omver geworpen en viel op de grond, waarbij de zaklamp in zijn zak hem een blauwe plek op zijn dij bezorgde.

Twee mannen stormden de kamer uit om te zien wie ze omver gekegeld hadden. Daran herkende één van hen als Garin.

“Wie hebben we hier?” zei Garin. Hij ging zo staan dat Daran hem niet kon passeren in de nauwe gang. “Je bent dus toch gekomen. Heb je je machine bij je?”

Daran glimlachte in zichzelf. *Ze hebben geen idee wat er aan de hand is. Nou, ik ga het ze ook niet vertellen.* Hij stond op en keek Garin in de ogen. Kira stond achter de twee mannen, maar blijkbaar hadden ze haar in het donker nog niet opgemerkt.

“Dat heb ik inderdaad,” zei Daran. “Hij is op het dak, en ik heb de communicator hier in mijn zak.” Hij wachtte een seconde om de nieuwsgierigheid van de twee op te wekken. Toen haalde hij de zaklamp uit zijn broekzak, richtte het op het tweetal, sloot zijn ogen en deed hem aan.

De mannen, verblind door het felle licht, vloekten luidkeels. Daran deed de lamp uit en opende zijn ogen net op tijd om te zien hoe Kira Garin opzij duwde. Zelf baande hij een weg langs de andere man en rende verder door de gang.

Daran had de trap bijna bereikt, toen hij daar nog twee man zag. Tot zijn schrik herkende hij de uniformen. *Jagers.* Hij draaide zich om, vastberaden om een andere weg naar buiten te zoeken, maar de andere kant van de gang was al door Garin en zijn vriend afgesloten.

Verward keek Daran naar links en naar rechts. Beide zijden trokken hun wapens.

“Kom langzaam deze kant op, of we zullen het vuur openen,” zei een van de jagers, met zijn wapen recht op Daran gericht.

“We willen alleen dat je ons helpt,” zei Garin aan de andere kant. Daran zag hoe Garin zijn wapen nog strak op de jagers gericht hield.

Welke kant moet ik kiezen? Vroeg Daran aan zichzelf. De jagers, die me altijd neer proberen te schieten, en van wie ik dacht dat ze mijn ouders hadden vermoord? Of de Vrije Geesten, die tot alles in

staat zijn om Nilas te pakken te krijgen, inclusief het vermoorden van mijn ouders? Daran had geen idee wat hij moest doen. *Hoe kun je kiezen tussen twee opties die beiden vreselijk zijn?*

Hij dacht aan de laatste woorden die beide kanten zeiden. De jagers zouden Daran zeker neerschieten, maar bij de Vrije Geesten zou hij misschien nog een kans hebben om weg te komen. Aarzelend zette Daran enkele kleine stappen in de richting van Garin, bij wie een grote grijns op het gezicht verscheen.

Toen verscheen er achter de twee jagers nog een man. Hij droeg een denkeruniform, maar in plaats van rode kleuren was hij in het geel gehuld. *Hij is geen jager.* De man plaatste zijn handen op de schouders van de jagers en fluisterde iets tegen hen. Met tegenzin lieten de twee jagers hun wapens zakken.

Daran bekeek de denker nog eens. Hoewel er nauwelijks licht in de gang was, zag hij er bekend uit. Met verwachtingsvolle ogen keek de man Daran aan.

Daran kon niet uitleggen waarom, maar opeens was hij er zeker van wat hij moest doen. Voordat iemand ook maar met zijn ogen kon knippen, sprintte hij in de richting van de denkers. De grijns op Garin's gezicht verdween als sneeuw voor de zon. Daran wist dat de Vrije Geest snel het vuur zou openen, en dus dook hij naar voren en gleed op zijn buik over de vloer. Een moment later sleepten twee paar handen hem de hoek om, net op het moment dat het geluid van geweervuur hem overspoelde.

Zestien minuten later, in het licht van de opkomende zon, stond Daran buiten op straat met zijn handen geboid achter zijn rug. Hij keek toe hoe de Vrije Geesten één voor één uit het gebouw

en op verschillende wachtende karren geleid werden. Bijna allemaal waren ze nog in hun slaapkleding gehuld.

Daran had gehoord dat de jagers het gebouw binnen vier minuten nadat hij geland was al omsingeld hadden. Met dat in gedachten had Daran er geen spijt van dat hij voor de denkers had gekozen. Toch, met de boeien om zijn polsen was hij niet blij.

Eerst werden een paar mensen die Daran niet kende naar buiten gebracht. Toen zag hij Toryas en Gendra. Gendra zat met een bedaarde blik op haar gezicht naar de straatstenen te staren, maar Toryas keek continu over zijn schouder. Een moment later zag – en vooral hoorde – Daran waarom. Een luid jankend kind werd door een jager naar buiten gedragen.

“Wat zal er met hem gebeuren?” vroeg Daran aan de jager die was toegewezen om een oogje op hem te houden.

“Als zijn beide ouders opgesloten worden, zal hij als elke andere wees behandeld worden. De meritocratie zal eten, onderdak en onderwijs voor hem regelen tot hij veertien is. Daarna staat hij er alleen voor.”

Veertien, dacht Daran. Een veel te jonge leeftijd voor iemand om er alleen voor te staan. Zeker als je zonder ouders opgegroeid bent.

Vervolgens kwam Kira naar buiten lopen. De angst was duidelijk in haar ogen te zien. Toen ze Daran zag, gaf Daran haar een subtiel knikje. *Ik zal zorgen dat het allemaal goed komt.* Het leek haar wat gerust te stellen.

Achter Kira waren twee jagers Garin aan zijn schouders naar buiten aan het slepen. Zijn linker been was bedekt met een snel aangelegd verband, waarschijnlijk om een schotwond af te dekken,

maar de jagers waren er niet heel voorzichtig mee. Het verbaasde Daran dat Garin het niet uitkrijste van de pijn.

Voor een moment leek het alsof er verder niemand meer het gebouw uit zou komen, maar Daran wist dat de inval nog niet afgelopen was. Toen kwam de persoon naar buiten op wie hij had zitten wachten.

Net als bij Daran waren Tobin's handen achter zijn rug geboeid, maar in tegenstelling tot Daran was Tobin er niet blij mee om het gebouw te verlaten. Hij stribbelde zo veel mogelijk tegen, proberend binnen te blijven. Het kostte uiteindelijk drie jagers om hem de deur uit te slepen.

Toen de jagers Tobin langs Daran sleepten, keken de twee broers elkaar in de ogen. Tot Daran's schrik veranderde de koppige blik op Tobin's gezicht in een blik die Daran er nog nooit eerder op had gezien: een blik vol met afkeer.

Dit hoort niet, beseft Daran zich. *Ik moet met hem praten.* Maar de jagers hadden zijn broer al weg gesleept. Hij probeerde ze te volgen, maar hij werd door de jager naast hem terug getrokken.

Terwijl Daran door zijn knieën zakte, werd hij bekropen door een gevoel van wanhoop. Stilletjes vervloekte hij zichzelf. *Ik kan niet geloven dat ik niet zag wat er om me heen gebeurde. Eerst mijn ouders. Ze probeerden alleen maar voor me te zorgen, terwijl ik alleen maar boos op ze werd. Dan de moordenaars. De hele tijd dacht ik dat ze jagers waren – ik wilde dat ze jagers waren – maar ik zag niet eens de aanwijzingen die recht voor mijn neus lagen. En uiteindelijk Tobin. Mijn broer! Waarom zag ik niet hoe hij zich voelde? Waarom zag ik het niet aankomen wat hij ging doen? En toen ik uiteindelijk*

precies wist hoe alles in elkaar zat, waarom kon ik het dan nog niet aan hem uitleggen?

Hij kneep zijn ogen dicht, in een poging om de tranen die een weg naar buiten zochten binnen te houden. Op dat moment maakte hij een belofte aan zichzelf. *Dit zal me nooit meer overkomen. Nooit meer zal ik de tekens missen die me vertellen wat er om me heen gebeurt. Ik zal begrijpen wat mensen denken, wat ze willen, en wat ze zullen doen om het te krijgen. Ongeacht hoeveel moeite het kost.*

Daran voelde zich ellendiger dan hij zich ooit gevoeld had, maar toch stelde zijn resolutie hem wat gerust. Hij liet de jager hem op een van de karren leiden. Terwijl hij ging zitten, wonnen de tranen uiteindelijk alsnog de strijd tegen zijn oogleden. Hij kon zijn hoofd niet in zijn armen begraven, en dus legde hij het inmiddels loodzwaar voelende geval maar op zijn knieën. Toen kwam de kar in beweging, en rolde rustig maar gestaag richting de Gedachte Academie.

Hoofdstuk 14 – Een verzegeld lot

Het was voor het eerst in Daran's leven dat hij een nacht opgesloten zat. En ook al leek zijn verblijf meer op een normale slaapkamer dan op een cel, was er toch constant het besef dat hij geen kant op kon. De hele tijd, op de zeldzame momenten na dat het hem lukte om wat slaap te pakken te krijgen, zat hij naar de deur te staren, wachtend op het moment dat iemand hem open kwam doen. Het was het moment waar hij naar uit keek, maar ook het moment waar hij tegen op zag. De enige troost die hij had was dat vroeg of laat dat moment zou komen.

Ergens vroeg in de middag, net toen Daran weg aan het dommelen was, ging de deur eindelijk piepend open. Zonder een woord te zeggen, leidde een jager hem het gebouw uit. Toen ze buiten kwamen herkende Daran waar hij was. *De studentenvertrekken*. Een stuk verderop, aan de andere kant van de rivier, zag hij het gebouw waar hij enkele dagen eerder in had ingebroken. En dat was precies waar ze naartoe gingen. *Waarom hebben ze me in de studentenvertrekken gestopt?* vroeg hij zich af.

Daran zag verscheidene groepen kinderen in zwarte Academie uniformen buiten zitten. Eén van hen merkte Daran op, wees naar hem en zei iets tegen zijn vrienden. Een moment later was de hele menigte in fluisterende stemmen aan het roddelen, met elk oog op Daran gericht. *Wat ben ik blij dat ik hier niet studeer*, dacht Daran. Hij was opgelucht toen ze eindelijk het gebouw aan de overkant van de rivier binnen liepen.

Uiteindelijk opende de jager een deur naar wat eruit zag als een werkkamer en gebaarde Daran om naar binnen te gaan. In een van

de comfortabele fauteuils zat een denker, maar in tegenstelling tot wat Daran verwacht had, waren zijn kleuren rood. Daran herkende hem als de man die hij bij zijn vorige bezoek aan de Academie neergehaald had.

“En zo komen we elkaar weer tegen,” zei de jager. Hij gebaarde Daran om op de stoel tegenover hem te gaan zitten. “Ik ben Arin, hoofd van de jagers, en mijn taak hier is om te beslissen wat we met jou gaan doen.”

Daran gaapte. Na een vreselijke week en een zelfs nog minder comfortabele nacht was hij niet in de stemming voor dit soort discussies. “Iets zegt me dat je al iets in gedachten hebt.”

“Daran, je hebt gebruik gemaakt van een geavanceerde gizmo zonder toestemming van de Gedachte Academie. Je hebt ingebroken in de Gedachte Academie en gedachtekernen gestolen om ze erna aan terroristen door te geven. Jagers hebben het recht om iemand neer te schieten als ze vinden dat het de enige manier is om dit soort misdrijven te voorkomen.”

“Dat heb ik gemerkt,” zei Daran sarcastisch.

“Op het moment is er een goede kans dat je voor de rest van je leven opgesloten zal worden, maar er kunnen misschien enkele speciale omstandigheden zijn die dit wat reduceren. Ik ben benieuwd wat jouw omstandigheden zijn.” Hij gaf Daran een strenge blik. “En stop niet zomaar een verhaal in elkaar. Dat hebben we direct door.”

Pas toen begon het tot Daran door te dringen in wat voor problemen hij zat. Het zag er naar uit dat hij niet slechts één nacht in een cel door zou brengen, maar elke nacht van nu af aan.

Toen herinnerde hij iets wat Magnus hem verteld had. “Leg gewoon alles zo duidelijk mogelijk uit vanuit jouw oogpunt,” had de oude man gezegd. “Als je alleen verteld hoe *jij* dingen ervaren hebt, kunnen mensen nooit beweren dat je het mis hebt.” Het was bedoeld om op Daran’s ouders toe te passen, maar hoewel dat nu niet meer mogelijk was, was Daran het advies niet vergeten.

En dus vertelde Daran Arin zijn hele beleving van de afgelopen week. Hoe het begon toen hij Nilas vond, hoe hij getuige was van de moord op zijn ouders, hoe hij leerde vliegen op Nilas, hoe hij Kira ontmoette, hoe de Vrije Geesten hem overtuigden om in te breken in de Gedachte Academie, hoe ze vervolgens Tobin ontvoerden en hoe het hem uiteindelijk niet lukte zijn broer te bevrijden. Alles. De hele tijd zat Arin simpelweg te luisteren te knikken.

Toen Daran eindelijk klaar was, stond Arin op. “Ik denk dat er nog iemand is die je wilt ontmoeten.” Hij vertrok naar een aangrenzende kamer en een andere denker liep naar binnen. Deze denker was gehuld in het geel en Daran herkende hem maar al te goed. Het was de man die hij niet alleen de afgelopen nacht gezien had bij de Vrije Geesten, maar ook de vorige ochtend in zijn eigen werkplaats. En het was de persoon waarvan Daran eerst al had verwacht om hem in deze kamer te vinden.

“Het is de derde keer dat we elkaar zien, en ik heb me nog steeds niet voorgesteld,” zei hij. “Ik ben Quenton, hoofd van de onderzoekers hier op de Gedachte Academie.”

Het laatste deel verraste Daran. *Eerst de leider van de jagers en nu het hoofd van de onderzoekers. Ik begin me belangrijk te voelen.*

Maar in plaats van zijn verbazing te tonen, zei hij heel simpel met een glimlach, “Ik hoop dat het inmiddels beter gaat met je vrouw?”

Quenton glimlachte terug. “Mijn vrouw bestaat net zo min als gisteren, maar toch bedankt.”

“Het hele gedoe met de lagers?” vroeg Daran.

“Een test. En een manier om kennis te maken.”

“Dan heb je een vreemde manier om kennis te maken,” merkte Daran op. “Waar ik vandaan kom schudden we elkaars handen.” Hij stak zijn hand uit naar Quenton, en de onderzoekerleider schudde hem.

“Daran, ik zal direct zijn. We hebben je hulp nodig. En als jij ons helpt, dan zal een deel van je straf verdwijnen.”

Dus dat is waar het om draait, beseftte Daran zich. Ze haalden de gemene Arin erbij om me bang te maken met enge verhalen over levenslange gevangenisstraffen, maar elke keer dat ik iets goeds doe, brengen ze de aardige Quenton er bij die me inpalmt met verhalen over strafvermindering. Op deze manier willen ze me leren met ze mee te werken. Als ik weiger ze te helpen, zal Arin vast terug zijn voordat ik met mijn ogen kan knipperen.

Gelukkig was ik toch al van plan om ze te helpen. “Vooruit, wat moet ik doen?”

“Je gizmo was van een denker genaamd Nolan,” legde Quenton uit. “Nolan was de leider van de dwalers, maar een week geleden is hij opeens spoorloos verdwenen.”

Daran trok zijn wenkbrauwen op. *Nilas was van de dwalerleider. Wow.* Maar hij begreep wat Quenton bedoelde. “Je vraagt je af wat ik van dit alles af weet.”

Quenton knikte. “Heb je iets gezien dat ons iets over het lot van Nolan kan vertellen?”

Daran dacht even na, maar toen schudde hij zijn hoofd. “Nilas was vrij zwaar beschadigd. Zelfs als ik gezocht had naar de oorzaak van de crash, weet ik niet of ik het gevonden zou kunnen hebben. En ik heb ook geen lichaam zien liggen.”

Quenton keek teleurgesteld omlaag. “Het is natuurlijk mogelijk dat het lichaam ergens anders geland is. Kun je ons laten zien waar je Nilas gevonden hebt?”

En zo leidde Daran opeens een groep denkers, vergezeld door een hele verzameling gizmo's, richting de afvalhoop. Het voelde vreemd, en de jongen was stiekem wel blij dat ze geen bekenden van hem tegen kwamen.

“Dit is waar ik hem gevonden heb,” zei hij toen ze op de plek aankwamen waar het avontuur vorige week allemaal begonnen was.

Quenton gaf enkele orders waarna iedereen zich direct verspreidde. Minder dan vier minuten later riep iemand al, “We hebben iets gevonden!”

“Jij wacht hier,” zei Quenton tegen Daran terwijl hij en Arin er heen liepen.

Van een afstandje hoorde Daran Arin vragen, “Wat heb je gevonden?”

“Een lichaam, grotendeels begraven onder het afval,” antwoordde een van de jagers. “Zijn gezicht is er niet al te best aan toe, dus we kunnen hem niet herkennen, maar hij draagt wel de

overblijfselen van een dwaler uniform. Ik denk dat we veilig kunnen aannemen dat het Nolan is.”

“Tenzij iemand wilt dat wij dat geloven,” opperde Arin. “Van wat ik gehoord heb is het niet zo heel moeilijk om aan denkeruniformen te komen.”

“Er is een makkelijke manier om er achter te komen,” wist Quenton. Hij zakte even door zijn knieën, stond weer op en liet de anderen iets in zijn hand zien. “Nolan vertelde me ooit eens dat deze ring uniek was. Hij was heel belangrijk voor hem, en hij zou hem nooit verliezen. Het spijt me, maar dit moet Nolan wel zijn.”

Arin knikte. Hij draaide zich om richting de groep denkers die inmiddels een halve cirkel om hen heen had gevormd. “Vandaag zijn we er achter gekomen dat één van onze eigen denkers het leven gelaten heeft. Als een dwaler heeft Nolan talloze mensen geholpen. Als leider van de dwalers heeft hij nog veel meer gedaan voor de inwoners van dit land. Hij was een inspiratie voor velen van ons en hij zal voortleven in onze gedachten. We zullen aan hem blijven denken.”

Toen boog iedereen, inclusief Daran, zijn hoofd omlaag en was een moment stil, verloren in herdenking.

Toen ze terug kwamen bij de Gedachte Academie nam Quenton Daran mee naar het dak van een van het onderwijsgebouw. Van daar hadden ze een uitzicht over een groot deel van Tarine.

“Als student kwam ik hier altijd graag,” zei Quenton. “Het was voor mij niet alleen een plek om na te denken. Het liet me ook zien waar ik voor dacht.”

Mijn plek om na te denken was de afvalhoop, dacht Daran. *Niet bepaald zo'n inspirerende plek als dit.* Toch zij hij niets, terwijl hij tegen de reling aan leunde en over de stad uit keek.

“In je verhaal vertelde je hoe makkelijk de Vrije Geesten je overtuigden ze te helpen. Wat hebben ze je verteld?”

“Ze hebben het politieke systeem van Kantara uitgelegd,” zei Daran. “Je weet wel, hoe het kabinet de meriteraad kiest en de meriteraad het kabinet. Dus indirect kiest het kabinet zijn eigen opvolgers.”

“En daar ben jij tegen.”

“Ja!” riep Daran uit, iets harder dan zelfs hij verwacht had. “Ik bedoel, ik weet niet veel van politiek, maar moeten mensen niet een stem hebben in hoe ze geregeerd worden?”

Quentom glimlachte. “Die vraag is al vele malen gesteld. Er is geen duidelijk antwoord, maar ik kan je wel mijn standpunt erover vertellen. We willen dus de beste mensen hebben om ons land te regeren. Correct?”

Daran knikte. “Ja, dat klinkt logisch.”

“En wie zou er meer geschikt zijn om te bepalen wie het beste een land kan regeren? Zes mensen die er speciaal voor gekozen en opgeleid zijn, of willekeurige mensen uit de bevolking die, net als jij, niet heel veel van politiek afweten?”

Daran trok een wenkbrauw op. “Als de ministers alleen maar hoeven te weten hoe ze een land winstgevend kunnen maken, dan heb je gelijk. Maar ik vind dat het ook uitmaakt wat de bevolking wil en nodig heeft om gelukkig te zijn. Weten de ministers dat?”

“Dat weten ze deels,” wist Quenton, “maar misschien niet genoeg. Denk je dat dat opgelost zal zijn als mensen hun eigen regering mogen kiezen?”

“Dat denk ik inderdaad,” knikte Daran. “Ministers moeten dan weten wat mensen willen om verkozen te worden.”

“Die verkozen ministers weten misschien wat mensen willen,” zei Quenton, “maar weten ze ook hoe ze een land moeten regeren? Kennen ze de ingewikkelde economische mechanismen om de mensen ook daadwerkelijk te geven wat ze nodig hebben?”

Daran zag zijn punt. “Misschien niet. Dus hebben we een systeem nodig dat ministers selecteert die zowel erg goed weten wat mensen willen als begrijpen hoe een land in elkaar zit.”

“Inderdaad, hoewel dat wel weer wat problemen opwerpt. Allereerst zijn dat soort mensen erg zeldzaam. Ten tweede is er geen makkelijke manier om ze te vinden.”

“Kunnen we niet het idee van een meriteraard combineren met het idee van verkiezingen?”

“Ik ben bang dat zo’n systeem te ingewikkeld zou zijn,” bekende Quenton. “Er zullen altijd mazen in het systeem te vinden zijn. Maar als jij een systeem bedenkt zonder mazen, dan ben ik één en al oor.”

Daran glimlachte. *Dat moet niet zo moeilijk zijn.* Maar elke keer dat hij iets verzoon, zat er toch altijd weer een gat in zijn idee. Na een lange minuut gaf hij het op en dwaalden zijn gedachten naar andere zaken af.

“Wat zal er met Tobin gebeuren?”

“Je broer? Als je verhaal klopt, dan heeft hij niets gedaan dat tegen de wet is. Hij komt dan binnenkort al vrij.”

“Kan ik hem voor die tijd nog spreken?” vroeg Daran.

Quenton knikte. “Dat kan vast wel geregeld worden.”

“En hoe zit het met Kira?”

“Dat meisje? Je mag haar wel hè?”

“Ze heeft mijn leven gered.”

“Ze heeft ook bij de Gedachte Academie ingebroken. Maar van wat ik gehoord heb, hebben de Geesten haar onder best wel wat druk gezet. Ze zal waarschijnlijk met een lichte straf weggkomen.”

“En de andere Vrije Geesten?”

“Dat hangt van een hoop dingen af, zoals wat ze precies gedaan hebben. We zijn nog druk bezig met de ondervragingen.”

“Maar ze zullen allemaal wel voor een tijd opgesloten worden?”

“Waarschijnlijk wel ja,” knikte Quenton. Hij keek Daran aan. “Je klinkt bezorgd?”

Daran schudde zijn hoofd. “Nee, het is gewoon moeilijk te geloven. Mij is altijd verteld dat de Vrije Geesten slechte mensen zijn. Ik stelde ze voor als enge mannen met gemene gezichten.” Uit verlegenheid lachte hij zacht. “Ik had nooit gedacht dat het gewoon mensen met families zouden zijn, net als de familie die ik had.”

Quenton legde een hand op Daran's schouder. “Onthoud altijd dat alle mensen bijna hetzelfde zijn. Elk persoon gelooft dat hun acties juist en rechtvaardig zijn. De enige punten waarop we verschillen zijn onze moralen en de blik die we op dingen hebben.”

Daran beseftte dat de denker gelijk had. *Mensen zijn niet zo verschillend als we onszelf soms doen geloven. Alles wat we moeten doen is de moeite nemen om elkaars standpunten te begrijpen.*

“En voor hoeveel jaar zul je mij opsluiten?”

Quenton moest even kort lachen. “We weten nog niet eens zeker of we je wel gaan opsluiten.”

Daran keek hem met grote ogen aan. *Betekent dit dat ik misschien niet talloze nachten in die cel door hoeft te brengen?* “Maar Arin zei dat de straf voor het gebruiken van een gizmo enzo was, nouja, ... ” Hij had moeite met het onder woorden brengen van waar hij bang voor was.

“Er is iets dat je moet weten. Hier in Kantara bestraffen we mensen niet alleen aan de hand van wat ze gedaan hebben. Dat is net als wraak nemen, en wij staan boven wraakzuchtigheid. Nee, bij ons heeft straf twee doelen. Het meest belangrijke is dat we voorkomen dat de dader zijn daden herhaalt. Maar we willen ook de juiste boodschap geven aan anderen die in de toekomst misschien iets soortgelijks willen doen. Een straf is pas goed als hij die twee doelen met zo min mogelijk bijwerkingen bereikt.”

“Hoe is dat op mij van toepassing? Je wilt voorkomen dat ik terug keer naar de Vrije Geesten?”

“Een paar minuten terug dacht ik daar nog over na, maar nu weet ik dat dat niet meer nodig is. Je bent te slim en veel te koppig om nog een keer door hun verhalen overgehaald te worden.”

Daran kon het niet laten om te lachen. “Ik beschouw dat maar als een compliment. Maar hoe zit dat met de regel tegen het hebben van een gizmo? Ik betwijfel dat ik ooit nog spontaan een andere gizmo vind, maar mag ik Nilas houden?”

“Mensen buiten de Gedachte Academie mogen geen gizmo’s hebben,” antwoordde Quenton met een strenge toon. “We zullen voor jou geen uitzondering maken.”

Maar Daran kreeg het gevoel dat er iets was dat Quenton hem niet vertelde. Dit kwam omdat Quenton een hele lichte nadruk had gelegd op zijn eerste twee woorden. *Waarom zou hij dat doen?* Toen wist Daran het. “Je probeert me te rekruteren,” flapte hij eruit.

Dit was een reactie die Quenton zeker niet verwacht had. “Ik wilde ... Hoe weet jij ... Nou, ja, ik zat er inderdaad aan te denken om je een plek als student bij de Gedachte Academie aan te bieden. Ik bedoel, ik denk dat je wel weet hoe je met een gizmo om moet gaan, en blijkbaar ben je ook goed in het raden van iemand’s gedachten. Ik vermoed dat je wel aan de eisen voldoet.”

“Maar ik kom niet van een rijke familie af!”

“Gezien de omstandigheden heb ik de andere leiders overtuigd een uitzondering te maken.”

Voor Daran klonk het alsof dit best wat moeite had gekost. Maar was dit ook wat hij wilde? *Ik zou zelf een denker worden.* Hij stelde zichzelf voor als jager, wandelend over de markt, met iedereen in de buurt bang voor hem. Toen schudde hij zijn hoofd. *Met geen mogelijkheid ga ik een jager worden.*

Hij wendde zich naar Quenton om hem teleur te stellen, toen hij zich besepte dat Quenton ook een denker was. *Ik hoef geen jager te zijn.* Hij dacht terug aan de brand van enkele dagen terug. *Die dag deed ik wat dwalers zouden moeten doen. Ik kan hier blijven en iedereen laten zien hoe we met gizmo’s echt mensen kunnen helpen.*

Met die beslissing in gedachten knikte hij naar Quenton. “Ik ga mijn best doen.”

Met een grote glimlach zei Quenton, “Welkom dan bij de Gedachte Academie.”

“Maar hoe zit dat nu met het tweede deel van je bestraffingsregel?” vroeg Daran zich nog steeds af. “Welke boodschap zal dit aan anderen geven?”

“Simpel,” vond Quenton. “Als iemand ooit in dezelfde situatie als jij terecht komt en je verhaal hoort, dan zal hij meteen weten dat er niet vreselijke straffen hier op hem liggen te wachten. Alleen mogelijkheden en kansen.”

Daran kon het niet laten om te lachen. *Mogelijkheden en kansen? Dat moet ik nog zien.*

Hoofdstuk 15 – Een verse start

Daran bekeek zichzelf in de spiegel. Het voelde vreemd om zijn hoofd boven denkerkleding uit te zien steken. Met zijn zwarte studenten uniform zag hij er niet zo officieel uit als de echte denkers, maar het kwam akelig dicht in de buurt. *Het zal wel even duren om hier aan te wennen.*

Hij stapte het WC-hokje uit en vond Quenton op hem wachten. “Alles is klaar gezet,” zei de denker. “Je kunt Tobin nu spreken.”

Daran had een gesprek met zijn broer aangevraagd. Tot zijn verbazing bleek hij de enige geweest te zijn die in een normale slaapkamer opgesloten was gezet. De rest was gewoon in de cellen van het Academiegebouw gegoooid. Dus dat was precies waar hij nu was.

“Waarom heb je mij niet bij de rest gezet?” vroeg Daran.

“Ik wilde je broer ook in een studentenkamer zetten,” legde Quenton uit, “maar ik kon de andere leiders alleen voor jou overhalen.”

“Maar ... waarom?” vroeg Daran nog eens.

“Omdat mensen, en vooral jongere mensen, het wonderbaarlijke vermogen hebben om aan verwachtingen te voldoen. Verwacht veel en ze zullen hun best doen, maar als je ze als een crimineel behandelt, zorgen ze er alsnog voor dat je gelijk krijgt.”

Geïntrigeerd keek Daran de denker aan, zich afvragend waar hij hiermee naar toe wilde.

“De anderen zien je alleen als een probleem. Ik wilde voorkomen dat ze gelijk zouden krijgen.”

“En Tobin dan?” vroeg Daran bezorgd.

Quenton haalde machteloos zijn schouders op. “Ik kon hem niet helpen. Dus dat is nu aan jou.”

De denker opende deur naar een kleine ondervragingsruimte en Daran stapte naar binnen. De enige dingen die hij in de ruimte vond waren een tafel en twee stoelen. Op één van de stoelen zat Tobin, met zijn hoofd liggend op zijn armen. Toen hij Daran binnen hoorde komen, keek hij op.

Daran was verrast door hoe moe Tobin eruitzag. *Zijn nacht moet nog erger geweest zijn dan die van mij.* Hij was ook bang voor de manier waarop Tobin zijn nieuwe outfit bekeek.

“Dus je hoort nu bij hen?” zei zijn broer minachtend. “Hoe heb je dat voor elkaar gekregen?”

“Het is een lang verhaal,” legde Daran uit terwijl hij ging zitten.

“Het klinkt als nog een ding dat je me niet verteld hebt. Nou, ik ben één en al oor.”

Daran nam diep adem. Dit zou niet makkelijk worden. “Een week terug vond ik een kapotte gizmo op de afvalhoop. Ik verborg hem en begon hem op te knappen zodat hij weer kon vliegen.”

“Dus dat is waar je zo druk mee bezig was,” zei Tobin. “Maar wacht eens even. Die order die je binnen bracht, daar zaten vleugelonderdelen bij. Was dat voor die machine van je? Waar haalde je het geld vandaan?”

“Ik had het geld al.”

Tobin sloeg met zijn handen op de tafel en boog voorover, waarbij hij Daran recht in de ogen keek. “Je had geld en je vertelde niets? De hele tijd toen ik doodongerust was? Waarom?!”

Daran had daar geen antwoord voor. Het enige wat hij kon doen was naar het tafelblad staren.

Uiteindelijk brak Tobin de stilte. “Waarom kwam je me gisteren eigenlijk bevrijden?”

Dat was een vraag die Daran wel wist te beantwoorden. “Op de een of andere manier waren de Vrije Geesten er achter gekomen dat ik een gizmo had, en ze zouden er alles aan doen om hem te pakken te krijgen. Toen ik die dag thuis kwam, hadden ze een bericht achter gelaten dat ze jou ontvoerd hadden en je wilden ruilen voor de gizmo. Je was nergens te bekennen, dus ik geloofde ze.

“Je zou die dag nog niet terug zijn!”

“Reizen gaat veel sneller als je kan vliegen.”

Toen leek Tobin zich iets te beseffen. “Wanneer kwamen ze er achter dat je die gizmo had?”

“Gelijk nadat ik hem vond.”

“Maar de inbraak – ze hebben het hele huis doorzocht. Ze waren niet op zoek naar waardevolle spullen. Ze waren op zoek naar je geheime projectje!”

“Ik wist niet dat ze juist daar achteraan zaten! Dat zeiden ze niet!”

“Zeiden ze niet? Wacht, was je er bij?!”

“Ja, ik was me aan het verstoppen, maar – ”

“Je had ze kunnen redden!”

“Nee. Tobin – ”

“Je had iets kunnen doen!”

“Ik was bang!”

Tobin stond up en keek zijn broer met meer afkeer in zijn ogen aan dan Daran ooit ergens gezien had. Toen zei hij langzaam, maar met een luide stem, “Onze ouders zijn vermoord door jou. En toen ze je het meest nodig hadden, deed je niets om ze te helpen.”

“Nee – ”

“Ik wil je nooit meer zien.”

“Tobin – ”

“Eruit!”

Dit laatste woord was zo luid dat het Daran’s laatste restje kalmte finaal weg blies. Niet wetend wat hij moest doen, draaide hij zich om en, terwijl de laatste overgebleven tranen langs zijn wangen stroomden, vluchtte hij de kamer uit.

Alleen een goede nachtrust kon Daran’s stemming weer ietwat terug naar normaal krijgen. Dus ging hij de volgende ochtend eindelijk op zoek naar Kira. Hij vond haar bij een van de poorten, net toen ze naar buiten ging.

“Kira!” riep hij haar achterna.

“Daran, kijk eens,” zei ze bewonderend terwijl ze zijn nieuwe outfit bestudeerde. “Je gaat een denker worden!”

Daran haalde defensief zijn schouders op. “Het was de enige manier waarop ze me Nilas lieten houden.” Toen keek hij naar Kira. Het leek er op dat ze met lege handen de Academie verliet. “Hoe is het bij jou gegaan?”

“Ze zijn soepel geweest,” vertelde Kira hem. “Ik moet eens per week terug komen om ze te helpen met wat nare klusjes, maar dat is alles.”

“Dat is mooi,” knikte Daran. “Waar ga je nu heen?”

Kira sloeg haar ogen neer. “Ik weet het niet,” mompelde ze zacht. “Ik ben gisteren mijn huis kwijt geraakt. Ik heb nog niet echt over een oplossing nagedacht.”

Daran trok een wenkbrauw op. “Je was gewoon van plan om doelloos rond de stad te dwalen, in de hoop iets te vinden?”

“Ik denk het,” zei ze, haar schouders ophalend.

Daran schudde zijn hoofd. “Kom mee,” zei hij terwijl hij de poort uit liep.

“Waar gaan we heen?” vroeg Kira nieuwsgierig.

“Dat zie je vanzelf wel,” reageerde Daran met een alwetende glimlach.

Enige tijd later kwamen ze aan in een straat waar een huis af was gebrand. Een hoop mensen waren er nu aan het werk, deels om het puin om te ruimen, maar aan de voorkant van het stuk land was de bouw van een nieuw huis al begonnen.

“Wanneer is dit gebeurd?” vroeg Kira zich af.

“Op de avond dat we elkaar ontmoetten,” vertelde Daran haar.

“En ze zijn nu al aan het heropbouwen?” vroeg ze met een verbaasde toon.

Daran knikte. “Zelfs als alles in je leven weg is gebrand, gaat het leven zelf nog steeds door. Je kunt de hoop opgeven en wachten tot iets positiefs je pad kruist. Of je kunt er op uit gaan en zelf achter die positieve dingen aan zitten.”

“Je bedoelt dat ik naar een baan en een nieuw huis moet gaan zoeken? Dat is makkelijk te zeggen, als ze allebei toevallig jouw pad al gekruisd hebben.”

“Ik bedoel dat je het moet proberen. Het beste wat kan gebeuren is dat je iets vindt. Het slechtste wat kan gebeuren is dat je iets leert.”

Kira dacht er over na met een blik op haar gezicht die duidelijk zei, *Dat is nog steeds makkelijker gezegd dan gedaan.*

“Kun je hier even wachten?” vroeg Daran. Hij liep naar een man die over de bouwplaats uit aan het kijken was. De man keek eerst verbaasd op toen hij Daran zijn kant op zag komen, maar toen herkende hij de nieuwe gedachte student.

“Ik dacht dat je niet bij de Gedachte Academie hoorde?” zei hij, kijkend naar Daran’s uniform.

Daran lachte. “Dat was ik ook niet. Ik heb me net ingeschreven.” Hij keek naar de bouwplaats. “Ik zie dat je staat te popelen om weer terug aan het werk te gaan?”

“De Academie heeft de dingen die ik maak nodig, dus ze hebben er wat druk achter gezet. Ze hebben er zelfs voor betaald. En ik kan niet wachten om weer een eigen huis te hebben, dus erg vervelend vind ik het niet.”

“Heeft een deel van je gereedschap en machines de brand nog overleefd?”

De man schudde teleurgesteld zijn hoofd. “Nee, en dat is waar ik me zorgen om maak. Het is heel specifieke apparatuur; niet iets wat overal zo te verkrijgen is, en dus moet het met de hand gemaakt worden. Ik moet nog een werkplaats vinden die dat kan.”

Daran kreeg een zelfverzekerde glimlach op zijn gezicht. “Kan ik er één aanraden?”

“Waar gaan we nu heen?” vroeg Kira toen ze er weer op uit gingen.

“Naar huis,” was alles wat Daran zei.

“De Gedachte Academie?”

“Nee, de werkplaats.”

“Je gaat bij Tobin op bezoek?”

“Nee, niet echt. Hij wil me nooit meer zien.” Daran vertelde Kira wat er de vorige dag was gebeurd.

“Wat vervelend voor je,” zei Kira meelevend. “Maar waarom noem je het dan nog steeds je huis?”

Daran gaf geen antwoord op die vraag. Hij glimlachte alleen. *Ik zei niet dat het mijn thuis was.*

“Oké dan,” beëindigde Kira de stilte. “Wat gaan we daar doen?”

“Jij gaat vragen om een baan.”

“Wat?!” riep Kira uit. “Maar – ik kan dat niet!”

“Waarom niet?” reageerde Daran met een plagerige lach. “Je vader heeft je de basis van de metaalbewerking geleerd. Vraag gewoon of je bij hem in de leer mag en mijn broer leert je de rest. Hij mag dan wel jong zijn, maar hij is heel bedreven.”

“Waarom zou hij me aannemen?” vroeg Kira zich af, probeerend om een excuus te vinden.

“De werkplaats is niet bedoeld om door één persoon gebruikt te worden. Er zijn een hoop dingen die hij simpelweg niet in zijn

eentje kan doen. Vertrouw me. Hij heeft je nodig, meer dan jij kan weten. Beloof me alleen wel één ding.”

“En dat is ... ”

“Vertel hem niet dat je mij kent. En dan bedoel ik nooit. Tobin’s koppigheid kennende, trapt hij je er dan direct uit.”

“Ja, die eigenschap zit in de familie. Oké, ik ga het proberen.”

Terwijl Kira vol goede moed de werkplaats binnen ging, bleef Daran buiten wachten. Minder dan een minuut later kwam ze alweer ontstemd naar buiten.

“Hij overwoog het niet eens!” vertelde ze Daran met een gefrustreerde blik op haar gezicht. “Hij zei alleen maar dat hij niet genoeg werk had.”

“Ik dacht al dat dat kon gebeuren,” zei Daran. “Kom mee. Ik weet een goede manier om je wat te kalmeren.”

Ze liepen de smalle steeg tegenover het huis in. Kira liet een handige manier zien om de muur op te klimmen, waarna Daran haar voorbeeld volgde. Zo zaten ze daar uit te kijken over de werkplaats. Voor de lol ging Daran Kira’s kennis over metaalbewerking testen. Hij was onder de indruk van hoeveel ze nog wist.

“Hé, wacht eens even,” zei Kira plotseling toen een man de werkplaats binnen liep. “Was dat niet die man met wie je bij de bouwplaats hebt staan praten?”

“Sorry, ik lette net niet op,” verontschuldigde Daran zich. Ze wachtten tot de man weer naar buiten kwam. Toen glimlachte hij. “Ja, dat is hem.”

“Wat een toeval,” vond Kira. “Wat denk je dat hij daar binnen aan het doen was?”

“Waarschijnlijk druk bezig zijn met het heropbouwen van zijn leven. En jij moet hetzelfde doen. Ik vind dat je nog een poging moet wagen.”

Kira keek Daran aan alsof hij gek geworden was. “Maar hij heeft me al afgewezen!”

“Ga dan onderhandelen. Je hebt geen geld nodig; alleen eten en onderdak. Vraag of je bij hem in kan trekken, in plaats van betaald krijgen. Hij heeft genoeg woonruimte, dus het is voor jullie beiden een goede oplossing.”

Kira zuchtte. “Vooruit, ik probeer het nog wel een keer. Maar ik zeg het je, het gaat niet werken.” Ze sprong de muur af en liep met tegenzin de werkplaats binnen.

Daran wachtte enkele minuten. Toen sprong ook hij van de muur af en liep naar de werkplaats. Tobin merkte hem al op zelfs voordat hij een stap naar binnen had gezet.

“Wat doe *jij* hier?” vroeg hij. “Had ik niet gezegd dat –”

“Maak je geen zorgen,” onderbrak Daran hem. “Ik kom alleen mijn spullen oppikken. Dan ben ik weg.” Hij wierp een blik op Kira. “Wie is je nieuwe vriend?”

“Dat is Kira. Ze is mijn nieuwe leerling. Ik denk dat ik haar in jouw kamer ga stoppen.”

“Prima,” vond Daran, het gesprek beëindigend. Hij liep richting het woongedeelte van het gebouw. Terwijl hij langs Kira kwam, zei hij “Aangenaam kennis te maken” en gaf haar een knipoog. Vervolgens liep hij verder naar boven om in te pakken.

Niet veel later stonden drie grote volle tassen onderaan de trap. Tobin stond te wachten tot Daran ze op zou pakken en zou vertrekken.

“Het is te veel om in één keer te dragen,” zei Daran terwijl hij met elk van zijn handen een tas pakte. “Ik zal moeten terugkomen voor de laatste.”

“Niet nodig,” vond Tobin, ongeduldig om van zijn broer af te komen. “Kira, kun jij hem helpen met dragen? Het maakt me niet uit waar hij heen moet.”

“Natuurlijk,” knikte Kira terwijl ze de laatste tas oppakte. Vervolgens liepen ze de deur uit.

Zodra ze buiten gehoorsafstand van de werkplaats waren zei Daran, “Zo moeilijk was dat toch niet?”

Kira kon het niet helpen om kort te lachen. “Het was zo vreemd. Echt alsof zijn hele stemming omgeslagen was. Zodra ik weer binnen liep, wist hij niet hoe snel hij me aan moest nemen. Hij geeft me een plek om te wonen, zorgt voor eten en ik krijg nog steeds een redelijk salaris. En ik kan nu een metaalsmid worden!” Ze keek Daran met een dankbare blik aan. “Ik ben echt blij dat je er zo op aandrong om het nog eens te proberen. Dus bedankt”

“Heel erg graag gedaan,” zei Daran met een verdacht grote grijns op zijn gezicht.

Epiloog – Logische ontdekkingen

“Daran!” riep Quenton de jongen na terwijl hij de brug over de Seldon rivier over stak. Daran wachtte tot de onderzoeker hem ingehaald had. “Naar jou was ik op zoek. Ga je ergens heen?”

“Ik ben op weg naar de volière om een stukje op Nilas te vliegen. Is er iets mis?”

“Nee, ik wilde gewoon even praten. Ik loop wel met je mee.”

“Prima,” knikte Daran, terwijl ze verder liepen naar het onderwijsdistrict.

“Ten eerste wilde ik je laten weten dat je overmorgen aan je studie zal beginnen hier. De inauguratieceremonie is morgenmiddag.”

“Ceremonie? Waarvoor?” vroeg Daran zich af.

“Het is een kleine ceremonie die elke nieuwe student krijgt om hem officieel welkom te heten binnen de Gedachte Academie, en om hem zijn eerste gizmo te geven.”

“Maar ik heb er al één,” merkte Daran op.

“Ja, je bent een beetje een speciaal geval,” bekende Quenton. “We zijn aan het overleggen wat we ermee doen, maar er zijn nog enkele meningsverschillen.”

“Daar heb je er al veel van gehad de laatste tijd. De andere leiders wilden me niet aannemen als student toch? Ze hoopten dat ik toevallig neergeschoten zou worden.”

“Hoe weet jij ...” begon Quenton te vragen, maar toen besepte hij zich het antwoord. “Weet je, soms denk je te veel na over dingen.”

Daran kon het niet laten om te lachen. “Daar ben ik het niet helemaal mee eens. Ik word toch immers een denker?”

Nu was het Quenton’s beurt om te lachen.

“Wat ik nog niet snap is waarom jij er juist niet op hoopte dat ik neergeschoten zou worden. Je wist zelfs waar ik woonde. Je had me met gemak kunnen arresteren, wat je hele probleem ook opgelost zou hebben.”

“Nu ben ik het niet helemaal eens met jou. Je lost namelijk nooit een probleem op door alleen symptomen te bestrijden.”

Ik was een symptoom? vroeg Daran zich af. *Waarvan dan?* Maar toen kwam hij er achter. “Je wilde weten waarom iemand als ik bij de Vrije Geesten zou gaan?”

“Ja. In plaats van de Vrije Geesten te bestrijden, kunnen we dan juist de problemen aanpakken die mensen motiveren om zich bij de Vrije Geesten te voegen. Het heeft geen zin om een hele groep Vrije Geesten op te pakken als een andere groep maar al te graag hun plaats in wilt nemen.”

Daran knikte. *Dat klinkt logisch.* “Trouwens, heb je de gedachtekernen die ik gestolen heb nog teruggevonden?”

Quenton schudde zijn hoofd. “We hebben het hele huis doorgezocht, maar de kernen waren er niet. Ze moeten ze gelijk aan een andere groep Vrije Geesten doorgegeven hebben. En gezien de manier waarop de Geesten georganiseerd zijn, vinden we ze nooit meer terug. De eerste keer dat we die kernen weer zullen zien is in gizmo’s tijdens een van hun aanslagen.”

Dan zal ik er zijn om die aanslagen te verijdelen en die kernen terug te pakken, besloot Daran. “En ben je nog wijzer geworden over wat er met Nolan is gebeurd?”

Quenton haalde zijn schouders op. “Ik weet alleen dat de Vrije Geesten er achter zitten.”

Daran keek verrast op. “Hoe weet je dat?”

“Dat is een ingewikkeld verhaal,” zei Quenton met een trotse glimlach op zijn gezicht. “Vorige week was ik verbaasd dat de bevolking niets van Nolan’s verdwijning gehoord had. Ik wist dat er mensen binnen de Gedachte Academie waren die bij de Vrije Geesten hoorden. Het is iets wat ik eerst niet wilde geloven, maar toen ik het accepteerde, besepte ik me dat de Vrije Geesten wel van Nolan’s verdwijning af moesten weten.”

Daran zag waar hij heen ging met zijn verhaal. “En omdat ze het nieuws niet uitgelekt hadden, wist je dat zij het ook geheim wilden houden.”

“Precies. En dat is niet logisch. De Vrije Geesten willen dat de bevolking gaat twijfelen aan de dwalers, en wat is een betere manier om twijfel te zaaien dan met het gerucht dat het hoofd van de dwalers spoorloos is?”

“Maar waarom wilden ze het geheim houden?”

“Er moest iets belangrijker zijn dan het zaaien van twijfel. Als het nieuws zou lekken, zouden mensen die iets gezien hebben misschien op het idee komen om naar de Gedachte Academie te gaan. We zouden dan misschien zelfs op de juiste plaats naar Nolan kunnen gaan zoeken. De Geesten wisten grofweg waar Nolan neer was gekomen en ze wilden die voorsprong niet kwijt raken.”

Daran knikte. “Ze wilden echt heel graag die gedachtekern hebben.”

“Wat ik nog niet weet is hoe ze Nolan uit de lucht neer hebben gehaald. Of ze moeten geavanceerde wapens hebben waar we niets van af weten, of ze moeten vliegende gizmo’s hebben waar we niets van af weten, of ze moeten hulp van denkers hebben waar we niets van af weten. Alle drie de opties zijn goede redenen om bezorgd te zijn.”

Toen kwamen ze aan bij de volière, die op het dak van de jagersvertrekken geplaatst was. Daran liep naar het grote hok dat aan Nilas toegewezen was. Zijn gizmo begroette hem met een enthousiast gepiep. Soepel klom Daran op zijn rug.

“Er is nog een laatste punt waar ik het met je over wil hebben,” vertelde Quenton voordat de twee opstegen. “Normaal luisteren gizmo’s zoals Nilas alleen naar hun denker. Het is moeilijk en kost veel tijd om het vertrouwen van iemand anders’ gizmo te winnen. Bij naaste familie komt het soms spontaan voor, maar ...”

Uit Quenton’s pauze leidde Daran af dat er iets gevoeligs aan zat te komen. Hij bereidde zich mentaal alvast voor terwijl hij vroeg, “Wat heb je gevonden?”

“Ik denk niet dat iemand anders binnen de Academie dit weet, maar Nolan had een oudere broer. Zijn naam was Leroy. Nolan was je oom.”

Daran’s mond viel open van verbazing. Zou het kunnen? Nolan zijn oom?

Maar toen dacht hij terug aan alles dat er gebeurd was. Hij dacht aan Nolan, die naaste familie zou zijn. Hij dacht aan de grote verschillen tussen Tobin en hem, niet alleen in gedrag maar ook in uiterlijk. En hij dacht aan de laatste dingen die Leroy en Mikai in hun leven hadden gezegd.

“Nee, hij was niet mijn oom,” concludeerde Daran uiteindelijk.

Dit verraste Quenton. Hij keek met een vragende blik op zijn gezicht omhoog naar Daran.

“Hij was niet mijn oom. Hij was mijn vader.”

Deze keer was Quenton echt stomverbaasd. “Hoe weet je dat?”

“Kan ik niet uitleggen. Ik weet het gewoon.”

In werkelijkheid was Daran er niet helemaal zeker van, maar hij kon er ook niet zeker van zijn dat Leroy en Mikai zijn ouders waren. Hij wist simpelweg dat de theorie dat Nolan zijn vader was dingen verklaarde die de andere theorie niet kon verklaren. Dat was waarom hij hem geloofde.

“In dat geval denk ik dat jij dit moet krijgen,” zei Quenton. Hij haalde een ring uit zijn zak en stond op zijn tenen om hem aan Daran te geven. “Hij was van – ”

“Ik weet het,” zei Daran, die zich de situatie op de afvalhoop nog herinnerde. Met bewondering bekeek hij de ring. Het was een simpele ring, maar hij glinsterde op een manier die Daran nog nooit eerder had gezien. Trots deed hij hem om zijn vinger.

Er was nog één belangrijke vraag over, die op precies hetzelfde moment in hen beide op kwam.

“Maar wie is dan – ” begon Quenton.

Daran schudde zijn hoofd. “Ik heb geen idee. Maar ik ben hier voorlopig nog wel even. Er is genoeg tijd om het uit te zoeken.”

“Ik hoop dat je haar vindt,” zei Quenton. “En als je hulp nodig hebt, dan ben ik er.”

“Bedankt,” knikte Daran. Toen steeg hij op en vloog een nieuw deel van zijn leven in.